

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Berxwedan

Aylık gazete • 15 Aralık 1993 • Sayı 166 • 3,- DM

Tüm emperyalist ve sömürgeci saldırılara rağmen, 15. kuruluş yıldönümünde

PKK HALK İKTİDARINI ADIM ADIM KURUMLAŞTIRIYOR

Başkan APO'nun PKK'nin kuruluş yıldönümü vesilesiyle yaptığı değerlendirme

PKK, 16. yılına nihai zafere hazırlanmış olarak giriyor

15. yılını geride bırakıp yeni bir mücadele ve savaş yılına girerken, başarı için gerekli olan ne ise onu yakalamış ve daha da gerekli olanı elde etmenin olanaklarını sonuna kadar elde etmiş olarak, ucunda kesin zaferin de olabileceği bir yıla, bir döneme giriyoruz. Umut bütün ulusu sarmıştır. Umudun gerçekleştirici güçleri tutulması gereken en temel mücadele halkalarını tutmuştur. Buna yön veren stratejik önderlik, pratikteki yeterlilik, bütünüyle gelişmeleri kucaklayabilecek öngörü ile birlikte ustalığı yakalayabilmiştir.

Şüphesiz tarih boyunca yakamızı bir türlü bırakmayan her türlü ayak bağı, halen birçok yönden bizi zorlamakta ve bağlamaktadır. Denilebilir ki, düşman cephesinden daha çok iç zorluklar bizi uğraştırmaktadır. Fakat bizi bağlayan bütün bu zincirlerin de izahı defalarca yapılmış, şimdi çözümüne doğru gidiliyor. Düşman çözümlemesi çok açık ve sonuç alıcı yapıldığı gibi, onun yüzyıllardan beri saldığı korku da atlatılmıştır. "Bu işi kendimiz başaramayız" inancına dönüştürülmüştür. Artık geriye, "ben bu işte biraz varım, gerekeni yapabilirim" diyen insanın, sıradan dürüstlüğüne, çaba yeterliliğine gelip dayanmıştır ki, bunun dışında ne bir insanımızın başka bir tercihi ve gerekçesi olabilir, ne de bunun dışında kendisinden bahsedilebilir.

Bu parti, gerek hareket olarak temellerini attığımız ilk günlerde olsun, gerek resmi döneminde olsun, en inanılmaz, düşmanın beklemediği, görse bile fazla anlam veremeyeceği, oldukça kendine has özelliklerle temelini atıyor ve giderek geliştiriyor. Bu özellikleri şimdiye kadar da sürdürüyor.

En son yaşadığımız günlük olaylara bakalım; hem tarihte, hem de günümüzde oldukça iddialı bir emperyalist güç olarak Almanya'nın bir yaklaşımı var. Tam da partimizin bu kuruluş yıldönümüne denk gelen bir yasaklama kararıyla karşımıza

Devamı 16. sayfada

Başkan APO'dan Avrupa direnişçilerine

Avrupa'daki kitlemizin gösterdiği direnişi kutluyorum. Gazeteniz yoluyla onlara saygı ve selamlarımı da iletmek istiyorum. Kendi demokratik mevzilerine sahip çıkmaları yerinde bir davranıştır. Fazla çekinmelerine de gerek yoktur. Öyle anti yasal bir durumları da söz konusu değildir. Kendi demokratik ve insani hakları için Avrupa koşullarında rahatlıkla daha da fazla talepte bulunabilirler. Bence daha fazla hak istemeleri gerekiyor. Hatta kendilerinden özür dilenmesi gerekiyor. Çünkü hem suçlu hem güçlü olan Avrupa devletleridir.

ZAFERİN ADI PKK'DİR

Ulusal kurtuluş mücadelemizin hem geçmişi güçlü, hem de rezervleri tükenmeyecek kadar zengin. Bu yasaklama, kapatma hikayeleri PKK'yi meşru bir güç olarak, Kürt halkının temsilcisi olarak görmenin doğum sancılarıdır. Batı'nın ve TC'nin sıkıntısı doğum öncesi sarsıntılardır. Bahar atılımımız onları PKK'yi kabul etmeye zorlayacaktır. Diyebiliriz ki, Almanların, Fransızların ve tüm emperyalistlerin bu tavrı bizim bir sıçrama yapmamızın öncesi oluyor. Hem PKK'nin sıçrama yapmasının arifesi, hem de ulusal kurtuluş mücadelemizin zaferle taçlanmasının arifesi oluyor.

Yazısı 14. sayfada

BERXWEDAN'DAN

1994, KÜRDİSTAN'DA ÖZGÜRLEŞME YILI OLACAKTIR

Bugün Kürdistan devrimi için konulacak bir hüküm varsa o da şudur: Görevlere doğru yaklaşım temelinde zafer yakındır. Gerek sömürgeci TC, gerekse de dünya kapitalist emperyalist sistemi bunu biraz anlamış durumdadır. Bunun için saptırma girişimlerini oldukça yoğunlaştırmış bulunuyorlar. Kürdistan devriminin sadece halkımız için değil, bütün dünya halkları için taşıdığı anlam ve önem, bugünden bütün dünyanın gündemine girmesine neden olmuştur.

Gerçekten de Kürdistan'da bugün olağanüstü bir dönem yaşanıyor. Bu döneme genel bir yaklaşımla patlama ve devrim için sonuç alma dönemleri denilebilir. Kürdistan'daki bu gelişmeler, Avrupa'daki, Türkiye metropollerindeki ve dünyanın diğer yerlerindeki Kürdistanlıları de

Devamı 3. sayfada

Direniş kahramanlarımız

"Halkımız yiğit bir evladını kaybetti!"

Gerçekten halkımız yiğit ve gelecek dolu bir evladını kaybetti. Yukarıdaki başlığın tırnak içine alınması dikkat çekici olsa gerek. Ama bu sözleri, henüz profesyonel devrimciliğe kısa bir süre önce adım atan (çok sevdiği ismiyle) "Proleter Celal", 1989 yılında Paris'in Saint Denis sokağında Kürdistan Komite'den Kürdistanlı yurtseverlerin derneğine doğru yürürken söylüyordu.

O, kelimenin tek anlamıyla Kürdistan'a tutkundu. Gecesinde ve gündüzünde dayanamadığı ve her aklına geldikçe içten bir sevgiyle, adeta yakaran gözlerle dile getirdiği Kürdistan vardı. Bazen, Kürdistan sevgisini mırıldandığı, türkülerinde yansıtırdı. "Oy Kurdistan Kurdistan... tu çikas şîrine..." türküsünde ve kimi zaman da "Uçun kuşlar uçun doğduğum yere..." sözlerinde, Kürdistan'ı kabına sığmaz bir hasretle dile getirirdi.

Henüz 18'ini doldurmuştu. Gençti, enerji doluydu, 3 yaşındayken Fransa'ya gidip orada büyümesine rağmen Kürtlük özelliklerine sahipti. Yabancılaşmak ne kelime, özünü sağlamca koruyordu. O'nun sempatik deyimiyle Silopya (Silopi)'yı unutmamıştı. Her sorana "Botanlıyım, Botan'ın Silopya ilçesindenim" diyordu. Büyük bir gururla ve hem de yaşamıyla insanı uyuşturmayı, çılgınlaştırmayı amaçlayan, Batı Avrupa'yı küçümser bir tavırla...

O'nu tanıyanlar fazlasıyla bilir: Kürdistan sevdalısıydı Proleter Celal. Varsa yoksa O'nun için Kürdistan'ın asi dağları ve o doruklarda özgürlüğü parça parça söküp koparan gerilla vardı. "Ah bir gidebilsem..." diye diye günlerini geçirirdi.

Şehitlere öylesine bağlıydı ki... Onların birer kahraman olarak tarihe geçmelerini ve halkın kalbinde sökülmezcesine yer edinmelerini öylesine anlamlı bulurdu ki... O'nun bu özelliğine tanık olanlar daha iyi bilir.

İşte, "Halkımız yiğit bir evladını kaybetti" sözlerini, Kürdistan için savaşma özlemi içerisinde dile getiriyordu. "Göreceksin, Akademiye gideceğim. Oradan Kürdistan'a... (Biraz da samimi olduğumuzdan) kahramanca savaşacağım ve eğer şehit düşersem, anıma hazırlanacak yazıda "Halkımız yiğit bir evladını kaybetti" başlığı atılacak" diyordu ve bunları derken, sanki o anı yaşar gibi oluyordu.

"Ölmek, tek başına yetmiyor. Bunu anlamlı kılmak, şahadete hakkını vermek gerekiyor" sözleri, Başkan APO'nun şahadet çözümlemelerinde önemle vurgulanan bir belirlemedir.

Proleter Celal'imizin söylediği sözler belki bir anlık öykünmeyle dile getiriliyordu. İster bilincinde olsun, isterse de olmasın, ama en azından O, halkına layık bir evlat olmayı hedeflemişti, şahadete hakkını vermeyi amaçlamıştı.

Her şehidimizi olduğu gibi, Proleter Celal'i anmak, O'nu tanıtmak kolay olmuyor. Anlattıkça anlatmak, bir roman kadar yazmak istersin... Belki tam anlatabilsen bile yine de yetersiz bulursun. Bir yerlerinin eksik kaldığını düşünürsün. Tanımlayan ifadelerin zayıflığına takılırsın. Ya da sözcüklerin tam anlamı veremediğine sitem edersin. Sonuçta neden anlatamıyorum diye, kendi kendine öfkelenirsin.

Tek beklentisi vardı: Kürdistan devrimi. Hayalini süsleyen ise, bu Kürdistan devrimi için gerilla olarak savaşmaktı.

Halkı sevmek ve halk tarafından sevilmek, O'nun için çok önemliydi. Paris'te bulunduğu sıralarda hemen her yurtseverin bürokratik işlerinde yardımcı oldu. Oradan oraya koştu. Sonuç aldıkça sevindi, bundan zevk aldı.

1989 yılının sonlarıydı. Güneşin ölgün doğduğu, doğadaki canlılığın yerini hareketsizliğe terk ettiği, havaların artık iyiden iyiye soğumaya başladığı ve Kürdistan'da ise belki de ilk karların düştüğü sonbahar mevsimiydi. Ama Proleter Celal'imiz bahar gibi canlı, özgür kuşlar gibi cıvıl cıvıl ve eriyen karlarla kabaran sular gibi coşkuluydu.

Çünkü O, Kürdistan'a bir yolcuydu.

Yıllar yılı hasretini çektiği vatanı kucaklamaya hazırlanan dünyanın en mutlu insanıydı.

Bulutların güneşi göründürmez kıldığı, havanın kapalı olduğu bir günün ikinci yarısında uğramıştı. Artık iş gereği, adeta ayak basmadığı yeri kalmayan Paris'i terk ediyordu. Bir daha dönmemek üzere... Yaşasa da, ölse de bir daha kopmayacağı Kürdistan'a uzanmak üzere...

O gün bir başka Proleter Celal'i görüyordu gözlerimiz. Amacına ulaşmanın tarifsiz coşkusunu ve sevincini yaşayan, gözleri umutla gülen bir Kürdistan gencini tanıma şansını yakalıyorduk. Bir süre için çalışma yürüttüğü yayın evine yoldaşlarıyla vedalaşmaya gelmişti. Kürdistan sevdalısı bu ulusal kurtuluşçu genç asker. O'nun bu sınırsız coşkusunu görüp de ortak olmamak kadar duyarsız bir insan dünyanın neresinde saklı olabilir.

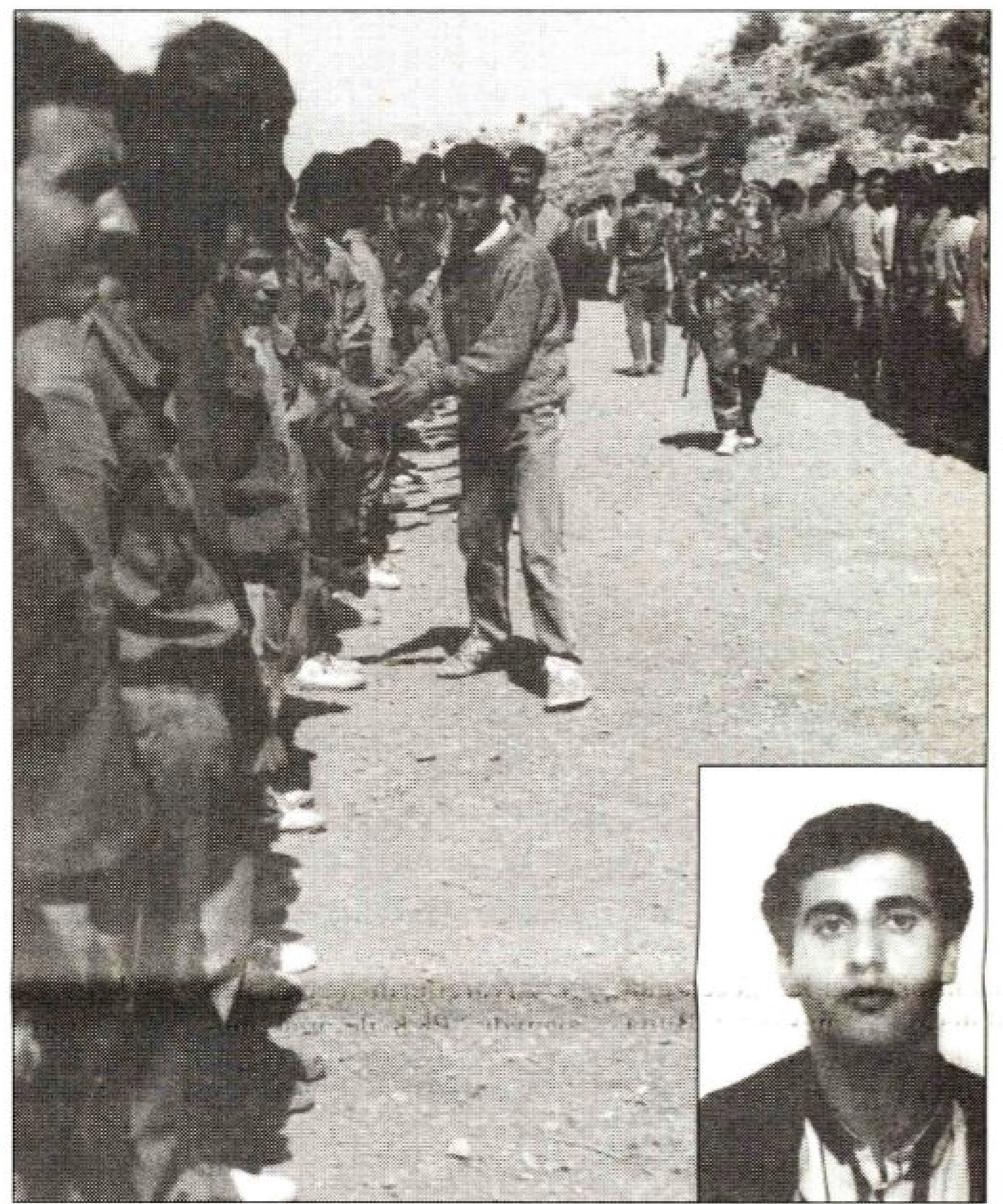
Kısa süreli bir sohbet ardından vedalaşmıştık. Dış kapıyı açıp ilk adımını atmadan önce O'nun duyduğumuz son sözleri, "Bana güvenebilirsiniz. Sizi utandırmayacağım" şeklinde beynimize işlemişti.

Bu sonsuz bir ayrılık mıdır, ya da bir daha görüşülmeyecek yürüyüş müdür, diye düşünmedik bile. Fark etmezdi, bu kutsal davamız için nelerin yapılması, nelere hazır olunması fazlasıyla belliydi çünkü... Nitekim O'nun böyle düşünecek zamanı bile yoktu. O her şeye öylesine hazırdı ki...

En nihayetinde, küçük bir Kürdistan'ın yaratıldığı Bekaa Vadisi'ndeki Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti. Çok sevinmiştik adına. İnanmış ve güvenmiştik. Biliyorduk, kendisinden beklentileri olan yoldaşlarını utandırmayacağını.

Akademi'den aile çevresine ve yoldaşlarına mektuplar göndermişti. Mektuplarında O'nun yaşadıklarını görmek mümkündü. Tüm çabasıyla sıcak savaşa hazırlandığını ve yakında ülkeye doğru yola çıkacağını yazıyordu. Bizleri de, gideceği Botan'a bekliyordu. Kimbilir yıllar sonra ülke topraklarına ayak basmanın heyecanını ve coşkusunu iliklerinde yaşıyordu. Ne mutlu O'na...

En son bölük komutanı olarak Güney Savaşı'na katılmış, ihanete geçit vermemek için silahına sarılmıştı. Bir düşman roketi yakınındaki mevziye düşünce, orada bulunan yoldaşlarına isabet edip etmediği kaygısıyla başını kaldırıp bakmıştı. O an düşmanın kurşunları O'na da isabet etmişti. Orada halkının yiğit bir evladı olarak şahadete ulaşmıştı.

Savaşımızın koşullarını ve yakıcı gerçeklerini bilmeyenlerin Proleter Celal'in kaybına ve bunun bıraktığı acıya dayanmalarını bekleyemez insan. Altından kalkılamaz kadar ağır gelir. Çünkü, Proleter Celal'imiz tanıyanlarında öylesine izler bırakırdı ki, insan insanlık ideallerine ihanet etmezse, bu izleri asla unutamaz. Hem de en canlıcasına yaşamak ister.

Gerçeklerimiz acımasızdır, hem de diğer halklarınkinden bin kat daha fazladır. Katlanmaktan ve buna paralel olarak, ne pahasına olursa olsun acımasızca yüklenmekten başka seçeneğimiz yok. Bunu yaşam biçimi olarak bildik. Proleter Celal'imiz gibi...

Proleter Celal!

Sen şimdi her karışını özgürleştirme mücadelesini yürüttüğümüz vatan topraklarımızda, sonsuz bir uykudasın. Bir an için duygusallığa yakalanıp seninle yüz yüze görüşemeyeceğimizi düşününce, bu acı öylesine dayanılmaz bir ağırlıkta olur ki... Sen onurunu kurtardın, tarihe alnı ak ve kahraman olarak geçtin; ne mutlu sana. Silopi'de gözlerini dünyaya açtın. Bilinen ve birçok Kürt gencinin başına gelen nedenlerden ötürü doğduğun topraklardan koptun. Uzaklara göçtün. Fransa'da büyüdün. Sana yabancı yerlerde dolaştın. Belki maddi sıkıntılar çekmedin. Zorluklara katlanmadın. Ama sevemedin vatanından uzak ellerdeki yaşamı. Cudiler, Herekollar, Tendürekler, Zağroslar gibi başı dik yükselen asi dağları aradın. Yeşil ormanlık alanlar, doğaya bağlanan insanlar, soğuk sular, kısacası cennet vatanını, lüksüyle insanlığı boğan Avrupa'da hayal ettin, özlem duydun.

Bir gün hayalin gerçek oldu. Bitimsiz sevinç içinde kaynağa dönüş yaptın. Aradığın her şeyi buldun. Botan'da, Güney Kürdistan'da savaştın. Savaştıkça büyüdün, kurtuluş için var gücünle yüklendin. Yaşamı daha anlamlı kıldın. Zorlukları yendin. Özgürlük yolunda mesafeler katettin.

Yaşarken seninle tanışanlarca anılıyordun. Ama şimdi ölümsüzleşince, bütün Kürdistan halkı seni anıyor, Ve bir kahramanı, Proleter Celal'i olarak kalbine sığdırıyor. Seni seviyor, sayıyor, vatanın gerçek sahiplerinden bir kahraman şehit diye kabul ediyor. Aramızda olmasan bile, bir parçamız oluyorsun. İşte sen de biliyorsun ki, en yüksek ve en kalıcı mertebe budur.

Yaklaşık bir yıl önce şahadet haberini aldık. Saflarında savaştığın PKK, ihanete yol vermedi. Kanlarınızın bedelini özgürlük mücadelesinde yeni bir basamak yaptı. Umutları söndürmedi, büyüttü. Büyük zafer yürüyüşünü yine kanlarınızla besledi, ilerletti. Şimdi Kürdistan'da devrimin sıcak rüzgarları esiyor. Vatan ilk kez bu kadar umutla gülüyor. Belki acı çekiyor veya sömürgeci terör altında inliyor; ama bütün bunlar onu yıldırmıyor. Yakaladığı özgürlüğü, iktidarlaşmayı terk etmeyecek, tam bağımsızlık, tam iktidar, tam özgürlük için yüklenmekte sonuna kadar kararlı.

Bu, sana ve diğer şehitlerimize gerçek bağlılıktır.

Sen partine ve halkına layık oldun. "Bana güvenin" demiştin, Kürdistan'a yolcuyken. Aynı kararlılığı bizim de göstermememiz için neden mi var sanki...

Bütün düşündüklerinde yanılmıyorsun. Sen bizimle yaşamaya devam ediyorsun; seni ve senin şahsında tüm şehitlerimizi bir kez daha anıyoruz! Halkımızın yiğit evladı, Proleter Celal...

Berxwedan
Aylık Gazete

V. i. S. d. P.: Mariano Lohmann
Steinkauler Str. 33, 51063 Köln

Druck: Druckhaus Bonn • **Vertrieb:** Eigenvertrieb
Avustralya 4.00 $ / Avusturya 25.00 s. / Belçika 70.00 bfr
Danimarka 12.00 dkr / Fransa 12.00 ffr / Hollanda 4.00 hfl
İngiltere 1.20 £ / İsveç 12.00 skr / İsviçre 3.00 sfr / Norveç 12.00 nkr

ABONE KOŞULLARI

Almanya içi		Almanya dışı	
6 ay	36.00 DM	6 ay	72.00 DM
12 ay	66.00 DM	12 ay	130.00 DM

1994, KÜRDİSTAN'DA ÖZGÜRLEŞME YILI OLACAKTIR

Baştarafı 1. sayfada

etkilemekte, ruhta da olsa Kürdis-tan"la ve Kürdistan devrimiyle bağlarını daha da güçlendirmektedir. Kürdistan halkı PKK öncülüğünde daha fazla kenetlenerek, dayatılan "topyekün imhaya" karşı, topyekün direnişle sonuç almak ve bin yılların rüyası olan bağımsız ve özgür Kürdistan'a kavuşmak istiyor. Bunun için, gerekli olan temel silahlar yetkinleşmiş bulunuyor. PKK gibi 15 yıllık pratiği ile kendisini kanıtlamış bir öncü, ARGK gibi 10 yıllık savaş pratiğiyle sömürgeci orduyu Kürdistan'da darmadağın eden bir ordu ve ERNK gibi Kürt halkının siyasal ordulaşmasını sağlayan bir cepheye sahip olmak, bugün Kürt halkı için zaferin teminatıdır.

Buna karşılık, TC her alanda bir dağılmayı yaşıyor. Bütün karşı-devrimci kirli savaşa ve tamamen işi dünya gericiliğine havale etmesine rağmen, bu dağılmanın bir patlamaya dönüşmesinin olasılığı her geçen gün daha da artmaktadır. Buna zaman biçmek zor olmakla birlikte, önümüzdeki 1994 yılında Kürdistan'ın büyük bölümünün özgürleşebileceğini de gözden uzak tutmamak lazım.

Zaten bugün bir devlet olarak TC'nin varlığı tartışmalıdır. Bunu sadece biz dile getirmiyoruz. Özel savaşın psikolojik kolu olan Türk basını da açık açık yazıyor. "Devlet var mı?" gibi sorularla korkularını dile getiriyorlar. Tansu Çiller açık açık "Terör işi dünyanın işidir" deyip işi emperyalizmin üstüne atmaya çalışıyor. "Biz artık çözemiyoruz, siz çözün" diyor.

Bu belirlemelerden sonra, TC'nin Kürdistan'da bir askeri güç olmaktan başka bir şey ifade etmediği ve Türkiye'de de iktidar olma vasfını yitirdiğini gösteren örneklemelerde bulunabiliriz. Devlet olarak TC artık yönetme vasfını yitirmiştir. Yönetim olayı kuralsız ve kirli bir zor, bir özel savaş makinesi olarak değerlendirilemez. Ölüm makinesine dönüşmüş bir güç, devlet de olsa aşılmak durumundadır. Muhakkak çeşitli şekillerde de olsa aşılacaktır.

Ekim ayı içinde Türk basının, sömürgeci partilerin, özel savaşın himetindeki eğitimin, kısaca, sömürgeciliğe ait ne kadar kurum varsa PKK tarafından yasaklanmasından sonra, TC'nin Kürdistan'da askeri bir güç olmaktan başka bir şey olmadığı açığa çıktı. Bütün dünya PKK'nin Kürdistan'da otorite olduğunu gördü. Bu gelişmeler, TC'nin dağılışını ve Kürdistan devriminin ayak seslerini gösteriyordu. Telaşa kapılan özel savaş kurmayları devlet içindeki panik ve dağılmayı durdurmak, gündemi saptırmak ve emperyalizmi daha fazla kendisine destekçi kılmak için, Lice katliamını gündemleştirdi. Lice'yle birlikte 50'nin üzerinde köyü de yaktı.

Bu gelişmelerden sonra, TC, emperyalizmi açıkça daha fazla yardıma hatta ortak olmaya çağırdı. Özel savaşın süslü makyajı Tansu Çiller, Amerika ve Almanya'ya ziyaretlerde bulundu. Yine TC'nin polis şeflerinden, istihbarat şeflerine, ondan meclis başkanına ve kontrgerilla şeflerine kadar, herkes Avrupa'yı ziyaret etti. Ziyaretlerin içeriği hep aynıydı: "PKK ile ortak mücadele". Tansu Çiller, "terörün bütün dünyanın ortak sorunu olduğunu söylerken, emperyalizmin korkularını da dile getiriyordu. Bunun anlamı şudur: PKK sadece TC için değil, Kürt işbirlikçiliği, kapitalist emperyalist sistem ve bir bütün olarak dünya gericiliği için de tehlikedir. TC mevcut yardımlarla PKK'yi ezme gücünden uzaktır. Öyleyse içte "milli mutabakat", dışta "uluslararası mutabakat" ile bu soruna yaklaşmak gerekir. Bu söylemler, baştan itibaren Kürdistan'daki ulusal kurtuluş savaşına karşı ciddi bir mücadele içinde olan emperyalizmin değerlendirmesine denk düşüyor. PKK önderliğinin ve PKK ruhunun Kürdistan'da başarıya gitmemesi ve Ortadoğu'da yeni bir Ekim Devrimi'nin doğmaması için, çok kapsamlı bir plan geliştirdiler. Bugün için işleyen biraz da bu plandır. Bu planın biraz da emperyalist metropollerde şekillendiği açıktır. Bu, belki de bütün dünya gericiliğinin en boyutlu ve sonuç almayı önüne koyan bir birliğidir. Bütün dünya gericiliğinin PKK şahsında Kürt halkının özgürlük özlemlerini yok etme girişimleri kuşkusuz 1992 yılında bir zirveyi yaşadı, fakat başarılı olamadı. Özellikle Güney Savaşı TC sömürgeciliği, Kürt işbirlikçi ihanetçiliği ve tüm dünya gericiliğinin PKK ile açık açık savaştığı bir pratik oldu. Bu dünya gericiliğinin PKK ile savaşımında bir zirvedir. Bugün için yapılan planlar bu pratiğin gözden geçirilmesi ve daha da kapsamlılaştırılmasından ibarettir.

1994 Mart'ında yerel seçimler var. Bu seçimler TC'nin panik durumunu iyice yansıtır niteliktedir. Çünkü, Ecevit'in deyimiyle, "yerel seçimler PKK'nin istendiği doğrultusunda bir referandum" olacaktır. Seçimlerin demokratik koşullarda yapılması durumunda, bu gerçekleşecek bir gelişmedir. Yani halkımızı TC'nin sandıklarına sömürgeciliği değil kendi iktidarını istediğini yazacaktır. Seçimlerin yapılmaması veya çeşitli özel savaş yöntemleri ile halkımızın iradesinin seçime yansıtılmaması durumunda ise, gelişmeler birinci seçenekten pek farklı olmayacaktır. Bu durum açıkça Kürt halkının ve öncüsü PKK'nin devrime çok yaklaşması anlamına gelecektir. Bu devrim ki, dünya dengelerini biraz zorlayacak ve dünyada devrimler dönemi geçmiştir teranelerine açık bir yanıt olacaktır. Yani dünyadaki ezilen halkların özgürlük istemlerini daha da arttıracağı gibi, reel sosyalizmi yıkmakla kendisini sorunsuz gibi gösteren kapitalist-emperyalist sistemi de daha da zor duruma sokacaktır. TC için getireceği sonu belirtmeye bile gerek yoktur. Bu gelişmeler, biraz da Filistin-İsrail antlaşması ile soğutulmaya çalışılan bir Ortadoğu'da yaşanması itibariyle, bütün dünya gericiliği için büyük bir tehlike oluşturmaktadır.

Bu çerçevede "Bahara kadar PKK sorunu çözülecektir" söylemleri, TC yetkililerinin ağzında sakız oldu. Kuşkusuz bu söyleme Kürt halkı yabancı değildir. 15 Ağustos Atılımı'ndan beri TC, PKK'yi bitirmek için süreler tanıyor ve emperyalizmden de bu noktada destek alıyordu. Fakat gerek emperyalizmin sunduğu destekler ve gerekse de TC'nin katliamcı özel savaşı, PKK'nin halklaşmasını ve devrimde sonuç alma yıllarına girmesini engelleyemedi. Bunun muazzam pratiğini burada açmaya gerek görmüyoruz. Ancak TC'nin PKK için ölüm yılları olarak seçtiği bu dönemlerin, onun için Kürdistan'da askeri olarak kalmasının dışında bitiş yılları olduğunu belirtmek gerekir.

Sonuç almayan bütün bu kirli savaş denemelerinden sonra, yeniden PKK şahsında Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ömür biçilir. Bu son ömür biçme anlamına gelebilir. O nedenle planlar daha vahşi ve daha da katliamcıdır. Uluslararası gericiliğin izlerini daha fazla taşıyor. İşbirlikçi ihanetin izlerini daha fazla taşıyor. Bu başlıklar altında biraz daha açmakta yarar vardır. Bu aynı zamanda baharda bitireceğiz söyleminin ve bunun yöneliminin açılımı olacaktır.

Kış sürecinde, devrimle karşı devrim çok şiddetli bir çatışma içinde olacaktır. Bahar sonuç alma dönemidir. Kış süreci belirleyicidir. Ve emperyalizm direkt bu çatışmanın içindedir. Çünkü bu çatışma aynı zamanda ilerici insanlıkla, dünya gericiliğinin çatışmasıdır.

Kürt sorununda reformist çözüm çabaları

Bu süreçte TC her ne kadar başta Almanya olmak üzere, emperyalizmin desteğini sağlamış gibi görünse de, bunun tamamen TC'nin istemleri doğrultusunda gerçekleştiği söylenemez. TC'nin mevcut inkarcı, klasik sömürgeci politikasının sonuç vermeyeceğini ve zamanını çoktan doldurduğunu Almanya'da dahil, bütün kapitalist-emperyalist ülkeler biliyor. Kürtlere "yeni sömürgeci" ilişkiler temelinde bazı haklar tanıma, dünyanın bugünkü yapısına uygundur. Nitekim Almanya'nın Kürdistanlılara ait derneklere saldırmasının ve onları yasaklamasının ardından, Türk basını ve özel savaş sözcüleri her ne kadar bunu zafer olarak nitelendirerek savaşın psikolojik boyutunu tırmandırdırlarsa da, yine de kendi kendilerine şunu soramadan edemediler. Acaba Almanya bizden ne isteyecektir? Durup dururken Almanya niye böyle bir girişimde bulundu. Bu sorunun cevabı özel savaş cephesinde gittikçe net beyanlarla kamuoyuna yansıtılıyor. Hüsamettin Cindoruk yaptığı bir açıklamada, "Almanya'nın ve Fransa'nın bu tavrında, bizim sorunu demokrasi içinde çözeriz sözümüz belirleyici oldu" dedi. Son dönemlerde yine "demokrasi" ve "Kürtlere sevgi, PKK'ye ölüm" sözleri özel savaşın sözcülerinin ağzından düşmez oldu. Hürriyet gazetesi yazarı Ertuğrul Özkök, bir yorum yazısında, "Türkiye, Güneydoğu sorununun çözümü için geniş ve yaygın bir mutabakata kavuşmuş durumdadır" belirlemesini yaptıktan sonra, mutabakat konusunu da şöyle açıklıyor: "Türk devleti PKK terörü ile sonuna kadar savaşacak, ama Kürt kökenli vatandaşlarımızın her türlü hakkını savunacaktır." Demirel DPA ajansına verdiği bir demecinde, "Almanya'nın PKK'yi yasaklamasını anlamlı buluyoruz. Ancak bu, bizden özerklik veya bağımsız Kürt devletini isteme hakkını Almanya'ya vermez" diyor.

Bir Genelkurmay yetkilisi, Zaman gazetesi yazarı Fehmi Koru'ya, "PKK terörü bu kış sona erdirilecek, bunu demokrasiyi feda etmeden yapacağız ve siyasi alanda gerçekleşecek çözümün önündeki engel biz askerler değiliz" açıklamasını yapıyor.

Yine özel savaş kurmaylarına yakın bir gazeteci şöyle yazıyor: "PKK için yol artık bitmiştir. Dünyanın en demokratik ülkeleri dahi PKK'yi terörist ilan etmiştir. Bundan böyle ya demokratik mücadele platformuna inecek, ya da Türkiye'nin Pol Pot'u olarak tarihe karışacaktır."

Bütün bu gelişmeler TC'nin, işbirlikçi ihanetin ve uluslararası gericiliğin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine biçmek istediği ateşten gömleği biraz netleştiriyor. Bu, emperyalist ilişkiler çerçevesinde bir çözüm anlamına geliyor. Bu plan iki aşamalıdır. Birinci aşamada, bir "milli mutabakat" ve "uluslararası mutabakatla" bütün gericiliği yanına alarak, topyekün bir imha savaşıyla PKK'yi her alanda ezme, ikinci aşamada ise geriye kalan unsurları da emperyalist ilişkilerle kontrol etme. Yani kendisi için tehlike olan ve Kürdistan devrimini sonuna kadar dayatan kesimleri imha ederek ve eski klasik sömürgeci ilişkileri biraz yumuşatarak, halkın lehine olan devrim çözümünü engellemek istiyorlar.

Şimdiden bazı işbirlikçi kesimleri bu konuda hazırlama durumları da var. İşbirlikçi bir Kürt partisinin oluşturulması, Refah partisinin din faktörünü kullanarak biraz tehlikeli bir şekilde oynaması, korucubaşılarla yapılan toplantılar, planın ikinci ayağının oluşturulması girişimleridir. Refah partisi genel başkan yardımcısı Şevket Kazan, "Mart'daki yerel seçimlerin ertelenmemesi, Günydoğu'da propaganda sürecinin daha önce başlatılması ve propagandanın Kürtçe yapılması gerekir" diyerek, bu konudaki planlarını açıkça ortaya koydu. Yani, Kürtlük ve Kürtçe düşmanı bir parti sahtekarca bir şekilde ve dini de kullanarak kendi cephesinde de özel savaş yürütüyor.

Yani kış sürecinde, bu yönüyle devrimle karşı devrim çok şiddetli bir çatışma içinde olacaktır. Bahar sonuç alma dönemidir. Bu anlamda kış süreci belirleyicidir. Ve emperyalizm direk bu çatışmanın içindedir. Çünkü bu çatışma aynı zamanda ilerici insanlıkla, dünya gericiliğinin çatışmasıdır.

Bu plan çerçevesinde TC, bir an önce sonuç almak için her taraftan bir saldırı ve katliam sürecini dayatıyor. Topyekün bir saldırı ile her alanda sonuç almak istiyor. Güney Kürdistanlı işbirlikçilere de bazı görevler veriliyor. KDP TC güçleri ile birlikte operasyona çıkmakta, gerillaya zarar vermek için her yolu denemektedir. Avrupa devletleri, başta Almanya ve Fransa olmak üzere PKK'yi bu cephede sıkıştırmak için açık açık görev alıyorlar. Fakat asıl önemli olan TC'nin yönelimleridir. Diğerleri bu anlamda yardımcı güçler konumundadır.

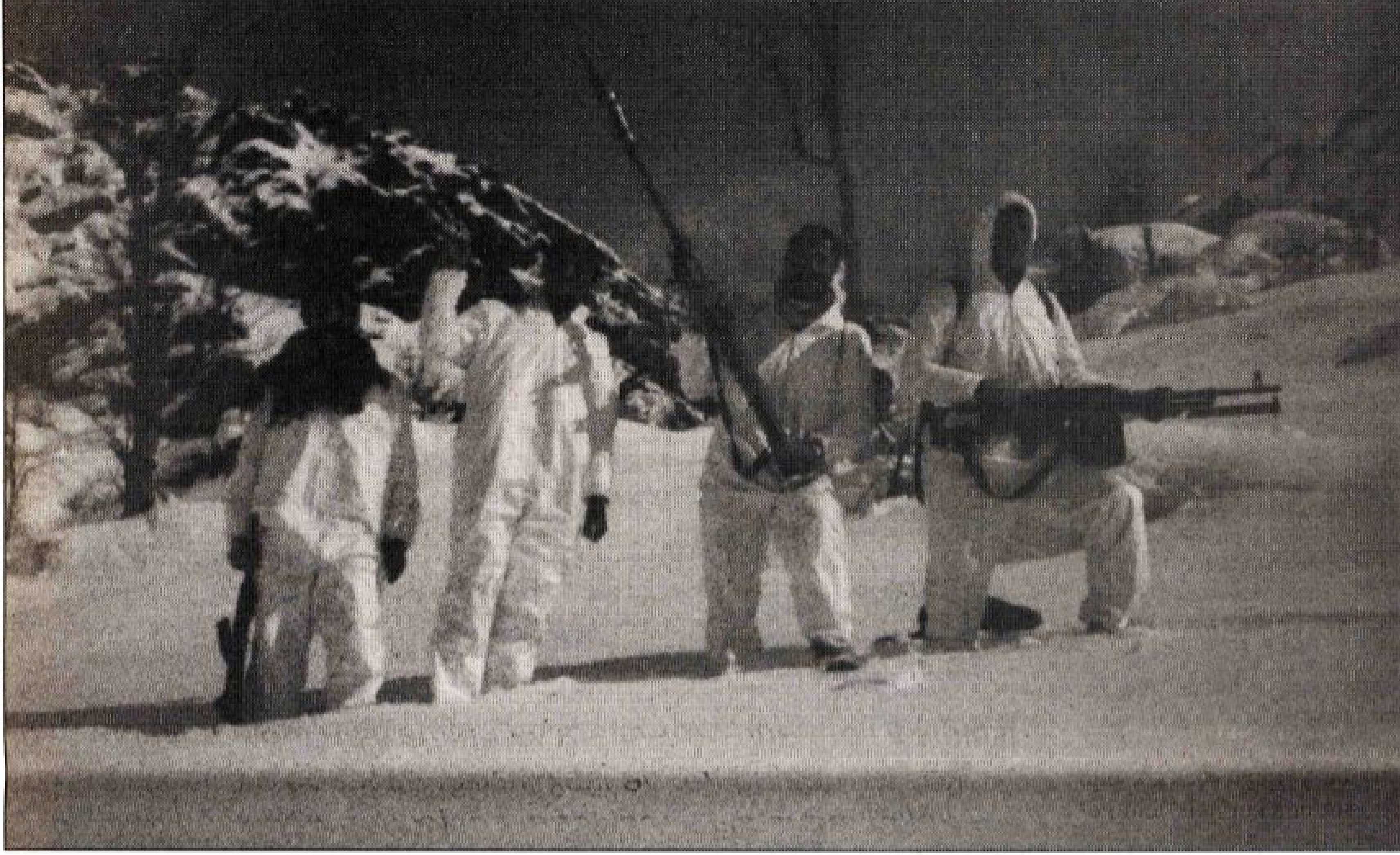
TC'nin katliamlarına karşı savunmasız kalmamak ve katliamların karşılığını ona ağır ödetmek için, halkın öz savunma birlikleri daha da geliştirilmelidir. Düşmanın bu kış halkımızı daha fazla katletmek istediği açıktır. Buna izin vermemek, buna karşı daha hazırlıklı olmak gerekiyor.

Asıl iş TC'nin üzerinde düğümlenmiştir.

TC bu kış Kürdistan halkına karşı hangi yönelimler içinde olacaktı? Bu konuyu da biraz açmakta yarar vardır.

Yoğun baskı ve katliamlar

Özel ordu denilen ölüm mangaları, daha şimdiden Kürdistan'da her gün onlarca cinayet işlemektedirler. Gerillaya ulaşamayan ve ciddi zarar veremeyen TC, şehirlerdeki ve köylerdeki Kürdistan halkını kendisine hedef olarak seçmiş durumdadır. Genelkurmay başkanı Doğan Güreş, "Milislere yöneleceğiz" diyerek, halkı hedef aldıklarını açık açık söy-

ledi. Aynı şeyleri Tansu Çiller de değişik cümlelerle ifade etti.

Ölüm mangaları, halkımızı toplu olarak ve tek tek hedef seçmiş durumdadır. Şırnak'ta, Lice'de olduğu gibi "vur, kurtul" teorileri üzerinde daha da yoğunlaşılıyor.

TC, faşist kesimleri daha fazla örgütleyerek, gerek halkımız üzerinde, gerekse de Türkiye'deki demokrat insanlar üzerinde büyük bir baskı gücü haline getirmeye çalışıyor. Erzurum'daki ve diğer yerlerdeki, faşist, ırkçı girişimler ve olaylar açıkça gösteriyor ki, faşist kesimlere bu yönlü daha fazla rol verecekler. Ölüm mangalarının büyük oranda bu kesimlerden oluşması yetmiyormuş gibi, bir de kitlesel saldırılarla ısrarla bir Türk-Kürt çatışması olarak gösterme gayreti var. Türkeş'in "çapraz ateş" adlı televizyon programındaki konuşması, katillerin kana susamışlığını görmeye yeterlidir.

"Terörle mücadele yasası" gibi yasalar çıkararak, bu katliamlar yasallaştırılmış durumdadır. Bu gibi yasalar daha çok metropollerdeki Kürt halkı ve Türkiye halkı üzerine bir "demokles kılıcı" rolünü görecektir. Lakin Kürdistan'ın yasaları bambaşkadır. Kürdistan'da olanların birazını, Türkiye'ye taşırmaktan başka bir şey değildir, bu yasa. Faşist kontra güçlerine her türlü insan öldürme hakkı, bu yasa ile tanınmış durumdadır. Bu anlamıyla TC'yi devlet olarak görmek doğru değildir. O bir cinayet örgütüdür. Bu cinayet örgütü kendisine göre yasalar da koymuş durumdadır. Ölüm mangalarının yasaları daha önce Latin Amerika ülkelerinde biraz görüldü. Onun tek yasası var, öldürme ve katletme.

Bilim adamı İsmail Beşikçi ve onlarca aydın gözaltındadır. Demokratik basın temsilcileri tehdit edilmekte ve tutuklanmaktadırlar. DEP hakkında kapatılma davası açıldı. Özgür Gündem gazetesi hakkında kapatılma kararı alındı ve bürolar arama bahanesiyle basılarak, çalışanları gözaltına alındı. Diyarbakır'da 24 demokratik kitle örgütü temsilcisi, yaptıkları basın açıklamasından dolayı halen tutuklu bulunuyorlar. Özgür Gündem gazetesi çalışanları, DEP çalışanları ve Demokratik kitle örgütü temsilcileri katledilmektedirler. Bütün bunlar, önümüzdeki dönemde de artarak sürecektir. Türkiye ve Kürdistan'da her şey kontrgerillanın kirli elleri arasında denetime alınmaya çalışılacaktır. Böylece Mart'a kadar sonuç almaya çalışılıyor.

Bu baskı ve katliam politikasının bir de cezaevi ayağı vardır. Sömürgeci TC itirafçı konuma düşen bazı tipleri bir cinayet aracı olarak kullanırken, direnişçi olan insanları da cezaevine doldurmaktadır. Son dönemlerde halka yönelik saldırının bir boyutu olarak da yoğun bir tutuklama furyası başlatmış durumdadır. Her gün yüzlerce Kürdistanlıyı cezaevlerine toplamakta, işkenceden geçirmekte ve katletmektedir. Bunu da kendi basınında abartarak, kendi başarısı olarak göstermektedir. Savunmasız insanları, cezaevlerine doldurarak, bunu tehdit aracı olarak kullanmaktadır. Nitekim geçtiğimiz iki ay içinde PKK davaları hızlı bir şekilde sonuçlanmaya başladı. TC'nin bu tavrı ilkel bir öç alma duygusundan başka bir şey değildir. Yenilmenin verdiği kinle elindeki özggürlük tutsaklarına yükleniyor. İnsanlık düşmanı TC'nin bu tavrına da şaşırmıyoruz ve ondan ancak beklenen budur, diyoruz.

Bundan bir süre önce MGK, PKK davalarının hızlı bir şekilde sonuçlandırılmasını ve idam kararlarının infaz edilmesini, PKK'yi ezmenin önemli bir parçası olarak gösterdi. Bunun üzerine burjuva basını idamları çok ikiyüzlüce işledi. "Bilmem yanlışlıkla idam edilecekti", "damdan döndü" diyerek, idam olayını meşrulaştırmaya çalıştı. Bu bir tehdit unsuru olarak algılanmalıdır. Nitekim PKK elindeki savaş esirlerini bırakırken, TC, PKK'li savaş esirlerini katlaim ile tehdit ediyor. Bütün insani haklarını gasp ederek, teslim almak istiyor. Böylece daha önceki dönemlerde de denendiği gibi, mücadele üzerinde bir tehdit aracı olarak kullanılmaktadır.

"Adalet" bakanı Seyfi Oktay, 33 cumhuriyet savcısı ve 8 DGM savcısının yaptığı basın açıklaması bir katliamın, bir intikam saldırısının mesajlarını fazlasıyla veriyor. Yapılan açıklamada şöyle deniliyor: "Bu açlık grevleri sonucunda meydana gelecek muhtemel olumsuzlukların sorumlusu biz değiliz. Bu işi planlı bir biçimde yürüten terör örgütleri ve onların cezaevlerindeki uzantılarıdır."

Görüldüğü gibi TC bir intikam savaşı güdüyor. Cezaevlerindeki arkadaşlara daha fazla yüklenerek, gerekirse idam ederek "topyekün mücadele" politikasının cezaevleri ayağını da doldurmaya çalışıyor.

Bu dönemde yoğun operasyonlar ve hava bombardımanı eşliğinde köy boşaltmaların ve köy yakmalarının daha da geliştirileceği açıktır. Lice katliamı sonrasında sadece Amed, Bingöl, Muş üçgeninde ellinin üzerinde köy yakıldı. Bunu daha da hızlandıracakları kesindir. Nitekim aşiret ağalarının televizyon programında bir önerisi vardı. O öneri kontrgerilla şefleri tarafından söyletilmiştir. Öneri şöyle: Kürdistan'daki küçük köyler toplanıp büyük köyler oluşturulsun. Bunların her biri adır, toplama kamplarıdır. Daha önce Vietnam'da yaygın olarak uygulandı. Böylece gerilla ile bağları kesilerek denetim altına alınacakları düşünülüyor.

> *Kürdistan'da bugün olağanüstü bir dönem yaşanıyor. Bu döneme genel bir yaklaşımla patlama ve devrim için sonuç alma dönemleri denilebilir. Kürdistan'daki bu gelişmeler, Avrupa'daki, Türkiye metropollerindeki ve dünyanın diğer yerlerindeki Kürdistanlıları da etkilemekte, ruhta da olsa Kürdistan'la ve Kürdistan devrimiyle bağlarını daha da güçlendirmektedir.*

Köy koruculuğu daha da geliştirilmeye çalışılıyor

TC, uzun süredir ARGK'den ciddi darbe yiyerek dağılmayla karşı karşıya kalan köy koruculuğunu yeni temellerde örgütlemek için vargücüyle çalışmaktadır. Köy koruculuğunu bu dönemde daha da vazgeçilmez olarak görüyor. Daha önce köy koruculuğunun örgütlü olmadığı birçok alanda da bunun örgütlenmesini yapmaya çalışıyor. Urfa'da ve Erzincan'da bu yönlü çabalar vardır. Daha önce köy koruculuğunun örgütlü olduğu alanlarda ise bunu daha da geliştirme uğraşısı içindedir. Hatta bunları Mart seçimlerine hazırlama durumu bile vardır. Bunları yoğun saldırı döneminde kullanacağı gibi, Kürtlüğün temsilcisi olarak da göstermek isteyecektir. Nitekim çıkarıldıkları bir televizyon programında Kürtçe konuşarak, "APO Kürt değildir, Ermenidir" diyebiliyorlar. "Biz, ortak vatan, ortak bayrak ve ortak inançlara sahibiz" diyerek, Türklüğe ne kadar bağlı olduklarını ispatladılar. Bunu söyleyenler bir dönem TC tarafından suçlu olarak aranan kişilerdir. Ve bu kişiler milyonlarca insanın karşısına Kürtlüğün temsilcisi olarak çıkarılıyorlar.

Burada TC'nin bir devlet olmaktan çıktığını ve kana susamış bir terör örgütü olduğunu gösteren güçlü belirtiler var. Sadece yayınlanan o televizyon programını ele alsak bile, TC'nin mevcut yasaları ile çelişen olaylar var. Örneğin; bu katiller, televiziyonda aşiret ağası olarak tanıtıldılar. Aşiret ağası olarak tanıtılan bu kişiler cumhuriyete övgü dizmektende hiç geri durmadılar. Oysa aşiret ağalığı bu cumhuriyet yasaları ile yasaklanmıştır. TC feodalizmi çözdüğü ve modern ilişkileri yerleştirdiği iddiasındadır. Bu küçücük olay bile bugünkü TC gerçeğini gözler önüne sermeye yetiyor. Nitekim çeşitli köşe yazarları utangaç bir tutumla bu gerçeği hatırlatıyorlar. Bu gelişmeleri bu boyutu ile biraz tehlikeli buluyorlar.

Özel savaş kurmaylarının has adamı Ertuğrul Özkök bu konuda şunları söylüyor: "Nereden bakarsanız bakın, aşiret olaylarının gelişimi, ciddi bir devlet anlayışına uygun değildir."

Devlet özellikle Hakkari ile Şırnak arası bölgede PKK'ye bu aşiretlere mensup korucularla karşı koyabiliyor. Arazinin yapısı ve insan özellikleri itibariyle başka bir şey yapılması da mümkün görünmüyor. O nedenle mücadelenin bu aşamasında aşiret gerçeğini inkar etmek mümkün değildir. Kaldı ki, teröre karşı devletin yanında yer alan insanlara karşı çıkmanın mantığı da yok. Devletin güvenlik güçlerine nasıl bakıyorsak, bu insanlara da öyle bakmak zorundayız.

Aşiret ağası dedikleri bu savaş ağaları, hedef de gösterdiler. DEP milletvekilleri ve Gündem gazetesini düşman olarak ilan ettiler ve ezilmesini istediler. Önümüzdeki dönemde bunların Kürdistan'daki cinayetlerinin daha da artacağı ve devletin tüm ayakta tutma çabalarına rağmen çözüleceği kesindir. Ancak çok tehlikeli oynadıkları da kesindir.

Ertuğrul Özkök'ten yaptığımız alıntıda da görülüyor ki, TC bunlara dayanarak biraz kendini yaşatabiliyor. Bu dönemde buna daha çok sarılacak ve geliştirmeye çalışacaktır. KDP'yi de bu temelde Güney Kürdistan'da daha fazla Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı köy koruculuğu biçiminde örgütleyecektir. Nitekim bunun böyle olduğu bu son süreçlerde daha fazla netleşti.

Özel savaş kurmayları bunun endişelerini de taşımaktadırlar. İleride köy koruculuğunu denetleyememe durumunu da bazen düşünüyorlar ve bu noktada telaşa kapılıyorlar. Gazeteci Kamuran Gürün bu konuda şöyle yazıyor: Ankara'daki son toplantıyla Hamidiye Alayları'na benzer bir oluşuma gidileceğini tasavvur etmek bile istemiyoruz. Çünkü Hamidiye Alayları'ndan sonra denetimi sağlamak için ordu 12 tedip ve tenkil hareketi düzenledi. Öngörülen sadece saldırılara karşı korunmayı sağlamak ise, gönüllü olarak ordu saflarına katılmaları üzerinde durmak gerekir.

Aşiret reisleri ile yapılan bu toplantıdan sonra Güney Kürdistanlı işbirlikçi liderlerin de Ankara'ya gelmesi ve toplantı yapmaları köy koruculuğunu ve işbirlikçiliği bu süreçte daha fazla kullanmaya çalışacaklarını gösteriyor.

Ancak şu da iyi bilinmelidir ki, bu TC ile birlikte ihanetçi işbirlikçiliğin son çırpınışlarıdır. Bu gerici mutabakat devrim karşısında çok kısa sürede son bulacaktır.

TC emperyalist ülkelere umut bağlıyor

Özel savaş rejimi içte her türlü katliam ve sindirme politikası güderken ve gerek halka karşı olsun, gerekse de gerillaya karşı olsun, operasyonlarını yoğunlaştırırken, uluslararası alanda da PKK'nin kısıtlanması için elinden geleni yapıyor. Ölüm mangaları ve her türlü kontra gücü, insanlarımızı katlediyor. Böylece mücadeleyi desteksiz bırakmak istiyor. Bu konuda başarılı olacağına da inanıyor. Ancak dış ülkelerden daha fazla yardım bekliyor. Özellikle İran ve Suriye'ye taviz ve şantaj yoluyla bazı ilişkileri dayatmak istiyor. Sonuç almak için bunları oldukça gerekli görüyor.

Emperyalizme zaten bu işi çözemeyeceğini defalarca beyan etmiş ve yardım istemiş durumdadır. Özellikle Avrupa'daki Kürdistanlıların mücadeleye desteğinin kesilmesi için emperyalizme vermeyeceği taviz yok gibidir. Emperyalizm bu dönemde Kürdistan devrimi üzerinde daha fazla söz sahibi olmak istiyor. Bu nedenle TC'nin tekliflerini kabul ediyor, kendi çözüm yöntemlerini TC'ye daha fazla dayatıyor. Dünya halklarını olumlu yönde etkileyecek bir devrimi engellemek için, işin içine daha fazla giriyor. TC'nin de buna fazla direnmeyeceği hatta seve seve kabul edeceği kesindir.

Bu çerçevede Kürdistan halkının yasal derneklerine saldıran Almanya'nın süreçten daha fazla yararlanmaya çalışacağı kesindir. Kendi çözüm yöntemlerini Kürdistan halkına da kabul ettirmek için önümüzdeki süreçte daha da uğraşacaktır. Diğer Avrupa devletleri ve Amerika da biraz buna dahildir.

Görülüyor ki, bu kış TC'nin, emperyalist ülkelerin ve işbirlikçi ihanetin kapsamlı bir ezme ve reformlarla sorunu dünya gündeminden çıkarma planları vardır. Yerel seçimlere kadar da bu konuda sonuç almak zorunda olduklarını aksi halde çok zorlanacaklarını iyi görüyorlar.

TC'nin, psikolojik savaşı yoğunlaştırma çabası

Özel savaş, gerek gerillaya karşı girişilen operasyonları, gerek halka karşı girişilen katliamları, gözaltıları, köy boşaltmalarını, köy koruculuğunu kullanma çabalarını ve emperyalist ülkelerin desteklerini yoğun bir psikolojik savaş eşliğinde kullanarak sonuç bekliyor. Psikolojik savaşın en önemli araçları kuşkusuz basın ve yayındır. Üniversiteler, "Bilim adamları" ve özel savaşın diğer kurum ve kuruluşları da bunun bir parçasıdır.

TC basının da her gün Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini küçük düşürücü, TC'yi ve kontrgerillayı abartan yayınları görmek mümkündür. PKK'nin önder kadrolarının isimlerini yayınlayarak ve hedefte olduğunu söyleyerek panik yaratmak ve devlet içindeki paniği gizlemek istediklerini rahatlıkla görebiliriz.

Sonuç almayan bütün bu kirli savaş denemelerinden sonra, yeniden PKK şahsında Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ömür biçiliyor. Bu son ömür biçme anlamına gelebilir. O nedenle planlar daha vahşi ve daha da katliamcıdır. Uluslararası gericiliğin ve işbirlikçi ihanetin izlerini daha fazla taşıyor.

Son dönemlerde sık sık yapılan açılış törenleri var. Üniversitelerin, kumarhanelerin, marketlerin vb. açılışı yapılarak "terörün" başarılı olamayacağı ve devletin başarılı olacağı propagandası yapılmaktadır. TC'nin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinden başka üzerine söz söylediği bir konu yok.

Avrupa'daki son gelişmelerden sonra TC'nin bu konudaki gerçeği daha da açık bir şekilde görüldü. Almanya'nın Kürdistanlılara ait derneklere saldırmasını sömürgeci basın zafer olarak verdi. Dünyanın en demokratik ülkelerinin dahi artık PKK'ye karşı tavır aldığını belirterek, PKK'nin sonuç alamayacağını işledi.

Bu "zaferi" kendi aralarında paylaşamadılar. Bütün özel savaş kurum ve kuruluşları bu sözde zaferde kendi paylarının olduğunu açık açık işlediler. Fakat Avrupa'daki yurtseverlerin, şanlı eylemlerinden sonra, bu "zaferin" sonuçlarının yok olduğundan hiç bahsetmediler. Bir anda Avrupa'daki haberler kesilmeye başladı. Gündemler saptırıldı ve psikolojik savaş başka noktalara kaydırıldı.

TC'nin yürüttüğü psikolojik savaş, onun içinde olduğu panik havasını yansıtır niteliktedir. Her ağzını açan "milli birlik ve bütünlük"ten bahsediyor. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bu anlamda özel savaş kurmaylarının uykusunu kaçırıyor. MGK toplantısında psikolojik savaşın yoğunlaştırılması ve görevlendirmelerin netleştirilmesi yönünde yapılan düzenlemeler kamuoyuna yansıdığı gibi, bugün de sonuçları daha fazla görülmektedir. Fakat şu noktayı da unutmamak gerekir ki, özel savaş rejimi, Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli savaşta sürekli bir psikolojik savaş yönünü içinde barındırıyor ve bunu yoğun kullanıyordu. Ancak gerçeklerin parçalayıcı sıcaklığı karşısında psikolojik savaş ile sonuç almak mümkün değildir. Bugünkü haliyle inandırıcılığını tümden yitirmiş bir TC, Kürt halkını zaten inandıramadığı gibi, Türk halkına da inandırıcı gelmiyor ve onu istediği doğrultuda fazla harekete geçiremiyor.

Tansu Çiller'in 2001 projesi bir aldatmaca, bir psikolojik savaş unsuru ve kirli savaşa kaynak yaratma çabasından başka bir şey değildir. Büyük çöküş, dağılış ve patlamayı yaşayan, devlet olma vasfını çoktan yitirmiş moloz yığınını 2001'e taşımak Tansu Çiller gibilerin yapabileceği bir şey değildir.

Dikkat edilirse, psikolojik savaş yürütülürken en çok kullanılan temalar, "PKK bitecek", "Yüzlerce PKK'li öldürdük", "Devlet güçlüdür", "Mehmetçik çok güçlüdür" gibi bugün aksi kamuoyu nezdinde ispatlanmış olan konulardır. Bu yönüyle de başarılı olması ve sonuç alması mümkün değildir. Ancak basite de almamak gerekir. Boşa çıkarmak için her türlü devrimci propaganda daha da yoğunlaştırılmalıdır. Bu temelde sonuç alınmalıdır.

Kirli savaşın bütün yükü emekçi halka yükleniyor

TC, Kürdistan'da yürüttüğü kirli yıkım savaşıyla ekonomik olarak çöküşünü hızlandırdı ve geldiği aşamada savaşın ekonomik yükünü karşılamada zorluk çekiyor. Ekonomi de dahil her şey savaşın hizmetindedir. Gerçekten de Kürdistan'daki savaşın maddi yükü TC'yi zorlamakta ve sürekli savaşa kaynak yaratmak konusunda, harekete geçirmektedir. Emperyalist ülkelerden önemli oranda yardım almasına ve var olan bütün sömürü kaynaklarını kullanmasına rağmen, ekonomi bütünüyle kirli savaşın hizmetine girmiş ve çöküşü yaşamıştır. TC yetkilileri açık açık söylüyorlar. "Terör varken ekonomiyi düşünmemiz imkansızdır" diyorlar. Bu temelde halkı sıktıkça sıkıyorlar.

Son dönemlerde ekonomi üzerine bazı tartışmalar yaşanmaktadır. Bu tartışmalar diğer ülkelerde olduğu gibi, "refah seviyesi nasıl artar", "sermaye birikimi nasıl sağlanır" türü tartışmalar değildir. Bu tartışmanın içeriği, kirli savaşa nasıl ekonomik kaynak sağlarız biçimindedir. Yani günlük olarak savaşa nasıl kaynak sağlarız. Hele bir de Mart yerel seçimlerinin yaklaştığı, Kürdistan'ın TC'nin elinden daha fazla çıktığı ve durumu biraz kendi lehine çevirmek için yoğun bir operasyon, baskı sürecinde bu kaynak daha da önemli olmaktadır. Kirli savaşların bir özelliği de ekonomik giderlerinin, oldukça fazla olmasıdır. Bir operasyonun maliyeti bazen trilyonları bulmaktadır.

Köy korucularına yılda ödenen para miktarı yaklaşık 1,2 milyar doları geçmektedir. Koruculuğu daha fazla geliştirmeye çalışmaları ve yeni temellerde örgütlemeleri bu miktarı arttıracaktır. Ankara Sanayi Odası'nın açıklamasına göre, Kürdistan'daki özel savaş yöneticilerinin eline örtülü ödenek olarak yılda yaklaşık 6,5 trilyon lira veriliyor. Savaş için, yılda yaklaşık olarak 7 milyar dolar harcanıyor. Bu rakam, TC'nin turizm gelirinin iki misli, ihracat gelirinin de yarısından fazlasıdır. Bu rakamlar düşük gösterilmesine rağmen yine de bir gerçeği göstermeye yetiyor. Savaşın daha da geliştiği bir dönemde bu rakamların çok çok artacağı açıktır. Savaş için harcanan bütün gizli ve açık ödenekler, neredeyse TC bütçesini geçmektedir. Sadece savaş giderleri bile, TC'nin bütçe açığı yaşamasına yetiyor. Bu da daha fazla dış ve iç borç demektir. Daha fazla enflasyon demektir. Enflasyonun ise dar gelirlin elindekinin avucundakinin daha fazla soyulması anlamına geldiği açıktır. Sırf bu yönüyle baksak bile savaşın emekçi halk için getirdiği sefaleti görmek zor olmaz. Ama olay bununla bitmiyor. Son dönemlerde daha açık soygun yöntemleri gündemleştiriliyor.

Kuşkusuz TC'nin yürüttüğü kirli savaşın Türk halkı ve emekçiler için sadece bir ekonomik yükü yoktur. Sosyal, siyasal ve kültürel olarak da, savaşın bütün yükü bu kesimlerin üzerine yüklenmiştir. Kürdistan'da savaşa gidenlerin ve ölenlerin bu kesimlerden olduğu açıktır. Bu durum toplumda onarılamaz yaralar da açıyor. Ancak biz daha çok burada ekonomik boyutunu ele alacağız.

TC'de ekonomik alanda yaşanan bazı gelişmeler var. Bunlar tek bir cümle ile ifade edilecek olursa, yaşanan bir ekonomik kriz ve bu krizden kurtulmak için işçinin, emekçinin, memurun, kısaca dargelirlinin elinde, avucunda ne varsa onu gasp etmek.

KDV oranlarındaki artış incelendiğinde böyle bir amacı güttüğü kesindir. KDV'de yapılan bu artış yıllık olarak 20 trilyon lira fazladan olarak dar gelirliden gasp etme anlamına geliyor. Başkan APO bu konuda, "TC'nin ekonomik yaşamı tümüyle durmuştur. Öyle herhangi bir ekonomik faaliyet beklenmemeldir. Ekonomi bütünüyle özel savaşın masraflarına, maaşlarına yatırılacaktır. Bu Türkiye için bütünüyle böyledir, Katma Değer Vergisi resmi bir soygundur" diyor.

Tansu Çiller'in 2001 projesi bu anlamıyla bir aldatmaca, bir psikolojik savaş unsuru ve kirli savaşa kaynak yaratma çabasından başka bir şey değildir. Çünkü TC'nin 2001 yılına kadar varlığını bu şekilde sürdüreceğini düşünmek bile doğru değildir. Büyük çöküş, dağılış ve patlamayı yaşıyan, devlet olma vasfını çoktan yitirmiş moloz yığınını 2001'e taşımak Tansu Çiller gibilerin yapabileceği bir şey değildir. Bu "TC güçlüdür" teranelerinin bir başka boyutudur ve halkı etkilemeyi esas almaktadır.

2001 projesinin içeriği doldurulduğunda, savaşın bu aşamasına kaynak sağlamak için devletin elindeki bazı ekonomik kaynakların satılması ve halkın biriktirdiği bazı küçük tasarrufların gasp edilmesi olduğu görülecektir. Tansu Çiller'in "herkes hisse senedi alacaktır" sözü bunu doğruluyor. Özelleştirmenin savaşa en büyük kaynakları aktaran ve aynı zamanda iyi gelir getiren kuruluşların Avrupa devletlerine satılması olduğu açık bir gerçektir. Almanya ve Fransa'nın Kürdistanlılara ait derneklere ve evlere yaptıkları baskının bir diğer yönü de bununla ilgilidir. Bu özelleştirmede büyük lokmalar kapmak istedikleri ve biraz da istikrara ihtiyaç duyacakları kesindir.

Aşiret reisleri ile yapılan toplantıdan sonra Güney Kürdistanlı işbirlikçi liderlerin de Ankara'ya gelmesi ve toplantı yapmaları köy koruculuğunu ve işbirlikçiliği bu süreçte daha fazla kullanmaya çalışacaklarını gösteriyor. Ancak şu da iyi bilinmelidir ki, bu TC ile birlikte ihanetçi işbirlikçiliğin son çırpınışlarıdır.

Nereden bakılırsa bakılsın, TC ekonomik olarak bitmiştir ve kirli savaşa kaynak bulmakta zorlanıyor. Bunun için her şeyi pazarlık konusu yaptığı gibi, emekçileri de daha da sömürmek istemektedir.

Ekonomideki bu kriz, dönem dönem tekelci burjuvazinin çatlak sesler çıkarmasına da neden olmaktadır. Son dönemde TÜSİAD'ın yaptığı açıklamalar bu niteliktedir. TÜSİAD Başkanı Halis Komili, "Bir kriz ile aklımız başımıza gelmemeli. Tarihin hiçbir döneminde politikacıların sorunları teker teker haletme lüksü yoktur. Güneydoğu sorunu sadece askeri önlemlerle çözülemez. Bir an önce siyasi reformlar yapılmalıdır" diyerek, ekonomik alandaki durumu biraz yansıtıyor.

PKK'nin turizm ve diğer ekonomik yatırımlara yönelik eylemlerinin 1994'te hızlanacağı kesindir. Güçlü bir yönelim TC'nin ekonomik krizini daha da derinleştirdiği gibi, kirli savaşa kaynak bulmasını daha da güçlendirecektir. Şimdi çatlak çıkan sesler, belki de o zaman daha da gürleşir ve farklı çözüm yöntemleri gündemleşebilir. Ama şimdilik onlar da '94 baharını bekliyorlar.

Türkiye'deki emekçileri zor bir dönem bekliyor. Sorunlarına sahip çıkmadıkları takdirde, faşizmin her türlü baskısına maruz olmakla kalmayacak, ekonomik olarak da bir sefeleti yaşayacaktır. Devlet memur maaşlarına ve işçi ücretlerinin büyük bir kısmına Kasım ayında el koydu, giderek bunu daha da geliştirecek ve "her şey savaş için", "toplu üretim, toplu tüketim" gibi sloganlar temelinde herkes karın tokluğuna kirli savaşın aleti olarak çalıştırılacaktır.

Türkiye'deki emekçi halkın büyük bir öfke içinde olduğu açıktır. Fakat sorunlarına sahip çıkacak bir örgütlenmesi eksiktir. Faşizme karşı siyasal cepheleşmesinin biraz sağlanması gerekir. Önümüzde bir yerel seçim dönemi vardır. Bu dönemde, sömürücü ve katliamcı düzene karşı dikilmek, örgütlenmek Türkiye halkının önündeki tek yoldur.

Türk-İş'e bağlı Yol-İş Sendikası 1 Nolu Şube Başkanı, "terörle mücadele yasası, enflasyon, KDV oranlarının arttırılması, özelleştirmeler ve daha pekçok kaynaktan sağlanan trilyonlarca lira savaşa aktarılmaktadır. Ve binlerce insanımız bu savaşta ölmektedir. Yani hem ekonomik olarak, hem de can olarak bu savaşın bedelini halkımız ve işçi sınıfımız ödemektedir. İşte bu nedenlerden dolayı savaş değil iş istiyoruz" diyor. DİSK Deri-İş Sendikası Genel Başkanı, "Sadece insani bir duygunun ötesinde Türk halkının da çıkarı savaşa karşı çıkmasından yanadır" diyor.

Bu alıntılar gerçeği tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermektedir. Bundan sonra söz söylemesi gerekenler, savaştan zarar görenlerdir.

Bütün karşı-devrimci komplolara rağmen 1994 kazanılacaktır

TC'nin bütün baskı ve şiddetine, emperyalizmin ve yerli gericiliğin her türlü desteğine rağmen, '1994 yılının bir özgürleşme yılı olacağı şimdiden kesinleşmiştir. TC Kürdistan'da askeri güçleri dışında kalmamıştır. Devlet olup olmadığı tartışmalıdır. Kendisine PKK'yi bitirmeyi hedef olarak seçtiği bahar, kendisi için bitiş anlamı taşımaktadır.

Partimizin kuruluşunun 15. yıldönümünde Kürdistan devrimi sonuç aşamasına girmiştir. Öncülük kendisini kanıtlamıştır. Kürdistan'ın önemli bir kısmı gerilla denetimindedir. Giderek daha fazla kurtarılmış alan yaratılarak Kürdistan halkının iktidarının kurumlaşmasına doğru gidiliyor.

Kürdistan halkı siyasal ordulaşmasını büyük oranda tamamlayarak, dünyanın neresinde olursa olsun birleşmiş, kenetlenmiş ve Kürt halkının dünya insanlığının onurlu bir üyesi olmasını istemeyen her güce karşı direniyor. Bu temelde çağla bağlarını yeniden oluşturduğu gibi, insanlığa da önemli katkılar sunma iddiasındadır.

Kuşkusuz bu dönemde daha fazla görevlere doğru temelde yüklenmek gerekir. Bağımsızlığı ve özgürlüğü daha çok istemek, öncülük etrafında daha çok kenetlenmek ve bu temeldeki görevleri vazgeçilmez görmek gerekecektir. Bütün dünya gericiliği halkımız için en değerli olan varlıklarımızı yok etmek, özünden boşaltmak istiyor. Bu aslında, değerlerimiz şahsında, bütün Kürt halkını ve dünya ilerici insanlığını hedeflemektir. Buna izin vermemek, TC'nin pervasız kirli savaşına karşı daha bilinçli, daha kararlı ve daha örgütlü olmak vazgeçilmez bir görevdir. Başta Almanya olmak üzere halkımızın özgürlük özlemleri ile oynamak isteyenlere de gerekli cevabı da bugün olduğu gibi her zaman ve çekinmeden vermek bizim için bir yaşam meselesidir.

TC'nin katliamlarına karşı savunmasız kalmamak ve katliamların karşılığını ona ağır ödetmek için, savunma birlikleri daha da geliştirilmelidir. Düşmanın bu kış halkımızı daha fazla katletmek istediği açıktır. Buna izin vermemek, buna karşı daha hazırlıklı olmak gerekiyor. Ölüm mangaları, şimdiden günde onlarca cinayet işliyorlar. Köyleri, şehirleri yerlebir ediyorlar, bunu daha da geliştirecekleri kesindir. Düşmanın bu özel savaş uygulamasını kendisine ağır ödetmek mümkündür. Başkan APO bu konuda şunları söylüyor: Kitleleri korumaya almak gerekecektir. Özellikle hedef olabilecek kişileri hem uyarmalı, hem de iyi örgütlemelidir. Mümkünse ya gerillanın denetimi altına alınmalı, ya da gizlenebilmelidir. Halkın öz savunma, milisleşme çalışmaları ölüm timlerinin bütün yaklaşımlarını boşa çıkaracak yetenekte olmalıdır. Aksi halde halk çok kayıp verebilir. Dolayısıyla bütün taraftar kitlesini, özellikle yetkin ve biraz savaşa yatkın kesimleri, gençleri ya bizzat gerillaya almak, ya da onlara biraz daha öz savunma temelinde örgütleyip, yöneterek sahip çıkmak gerekir. Halk savun-

Devamı 31. sayfada

Yurtsever Kürdistanlıların Avrupa'ya cevabı:

İnsanlığın onurlu bir üyesi olamayıp köleleşmektense dünyayı kendimizle birlikte batırırız

TC'nin Lice'de yüzlerce kişiyi katletmesinden sonra Avrupa'da yaşayan yurtsever Kürdistanlılar en insani ve meşru tepkilerini dile getirdiler. Bu Kürt halkının özgürlük çığlığıdır. Bu çığlığı ben insanım diyen herkesin duyması ve tavrını ona göre belirlemesi kaçınılmazdır. Kürt halkı artık eskinin köle, bölünmüş, parçalanmış ve kendisine karşı girişilen her türlü haksız uygulamayı kabul edecek bir halk değildir. Artık öncülüğü ile bütünleşmiş, dostunu-düşmanını iyi tanımış ve bir parçasına bir zarar geldiğinde, bu ağrıyı her parçanın duyacağı kadar yekvücut olmuştur.

İşte böylesi bir durumda, Kürdistan'da, başta Almanya olmak üzere Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden alınan silahlarla katliamlar gerçekleştirildi. En son Lice, tanklar, toplar, lav silahları ve helikopterlerle havadan ve karadan taranarak yerle bir edildi. Ben insanım diyen hiçbir kimsenin bu manzara karşısında sessiz kalmayacağı açıktır. Buna karşı ses vermek, yenilerinin önüne geçmek insan olmanın kıstası olmaktadır.

Böyle günlerde birleşmek, bir araya gelmek ve birlikte hareket etmek Kürt halkı için artık çok kolaydır. Kürdistan'ın özgürlüğü için ayağa kalkmak, eyleme geçmek, ölümden yaşamı yaratmak ve kazanmak Kürt halkı için yaşamın bir parçasıdır.

Kürdistanlılar 4 Kasım'da başta Almanya olmak üzere Avrupa'nın birçok ülkesinde çığlıklarını daha da gürleştirdiler. Öyle bir çığlık ki oldukça örgütlü ve disiplinliydi. Aynı zamanda katliamın sorumlularını teşhir edecek, telaşlandıracak ve maskelerini düşürecek kadar bir politik içeriğe sahipti.

Eylemler Almanya, İsviçre, Danimarka, Belçika, İngiltere, Hollanda ve İsveç'te aynı saatte gerçekleşti. Almanya'da; Düsseldorf, Wuppertal, Wiesbaden, Bonn, Nürnberg, Münih, Münster, Dortmund, Köln, Karlsruhe, Hannover, Königswinter, Berlin, Stuttgart ve birçok kentte TC konsoloslukları, bankalar, seyahat ve turizm acentaları ve diğer kurumlara yönelik kapsamlı eylemler gerçekleşti. Eylem anında dağıtılan bildirilerde eylemlerin amacı şöyle belirtiliyordu: "Türk devletinin Kürt halkına karşı yaptığı soykırım, Lice'deki katliam, 700 köyün boşaltılması ve yakılması, köylülerin sistematik işkenceden geçirilmesi ve sürgün edilmesi ile yiyecek ambargosunun uygulanması, muhalif gazetecilerin kaçırılıp öldürülmesi, hükümet ve ordu sözcülerinin "PKK'yi içerde ve Avrupa'da bitireceğiz, kökünü kazıyacağız" türü soykırımcı açıklamalarına ve Avrupa devletlerinin Türkiye'ye silah satmalarına karşı eylem yapıyoruz ve susmayacağımızı belirtiyoruz."

Diğer ülkelerdeki eylemler de aynı hedeflere yönelik olarak gerçekleşti. Bütün bu eylemler Kürdistan'ı, PKK'yi ve Kürtleri dünya kamuoyunun gündemine soktu. Kürt halkının örgütlülüğü, cesareti ve kararlılığı, Kürdistan'daki katliamlardan suç ortağı olanları telaşlandırdı. İnsanlığın en çok düşürüldüğü bir alandan ve özellikle de Ortadoğu gibi bir bölgeden devrimin ayak seslerinin gelmesi ve Kürt halkının Kürdistan'da olduğu gibi örgütlü ve dostu ile düşmanını birbirinden ayıracak kadar politik olması bütün dünya gericiliğini daha fazla harekete geçirdi. Kürdistan halkının bu demokratik tepkisi bahane edilerek derneklerin kapatılması gündemleştirildi.

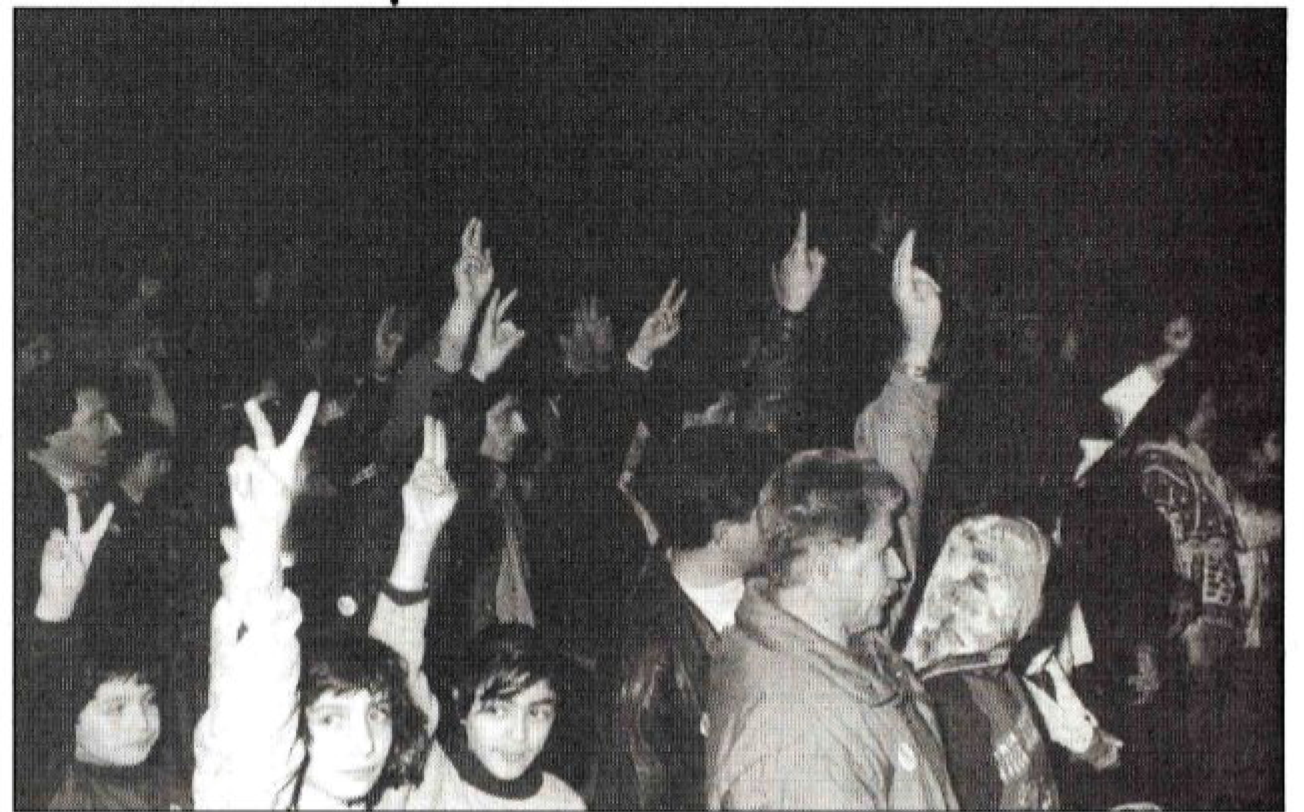
TC'yi biraz daha yaşatma telaşıyla, başta Almanya olmak üzere dünya gericiliğinin temsilcileri, PKK'yi yasaklamayı, Kürt halkına ait dernekleri kapatmayı ve her türlü demokratik örgütlenme hakkını engellemeyi daha çok tartıştılar. Bu konuda bazı kararlara da ulaştılar.

Tarih tekrar tekrar somut olaylarla gösteriyor ki, Türk basını tamamen kontrgerillanın hizmetindedir. Ve Kürt halkının katliamından açıkça sorumludur. Kürt halkının özgürlük özlemlerinin açık düşmanıdır.

Almanya İçişleri Bakanı Manfred Kanther'in kararıyla Kürdistanlılara ait birçok dernek ve kuruma polis tarafından baskın düzenlendi. Her ne kadar derneklerin kapatılmasının nedeni bu baskın eylemleri gösterildiyse de, bunun gerçeği yansıtmadığı ve politik bir tavır olduğu açıktır. Almanya'nın bu tutumu yeni değildir. 1988 yılından bu yana yaptığı girişimlerle Kürt sorununda "ılımlı bir PKK" ile sonuç almak istemektedir.

Böylece tarihten beri sıkı ilişkilerle kendine bağladığı ve bu temelde ayakta tuttuğu TC'yi biraz daha yaşatabileceğini düşünüyor. Bütün dünya gericiliği ile koordineli bir şekilde Kürdistan devrimini uluslararası bir tehlike olmaktan çıkarmayı hedefliyor. Bu yönlü baskılarla da biraz hedefine ulaşmak istiyor. Bu plan biraz da emperyalist metropollerden şekillenmiş ve TC'ye de dayatılıyor, TC kabul etmeye de zaten razıdır. Baskınlar bunun bir parçasıdır ve Kürdistan halkının örgütlülüğünü zayıflatmayı hedefliyor. Yoksa kapatma kararlarının direk bu eylemlerle bağlantılı olduğu savı doğru değildir. Eylemlerle ilgili olduğunu iddia etmek, olsa olsa küçük burjuvazinin art niyetli yaklaşımıdır. Ya da Alman devleti ile geliştirilen "iyi" ilişkilerin sonucudur. Açık ki, yapılan PKK ve Kürdistan devrimi düşmanlığıdır. Bu konuda da TC, dünya gericiliği ve işbirlikçi ihanet zaten baştan beri bir uzlaşma içindedir.

İçişleri Bakanı Kanther'in kararıyla Almanya'nın çeşitli kentlerinde bulunan 32 dernek, Köln'de bulunan Kürdistan Komite, Düsseldorf'daki Berxwedan Yayınevi ve Kürdistan Haber Ajansı kapatıldı. Kapatma işlemlerini Alman polisi fiilen gerçekleştirdi. Söz konusu yurtsever kurumlara ani baskınlar gerçekleştirilerek, içeride bulunan her şeye el konuldu. Büyük oranda maddi hasar verdirildi. Kürdistanlılara ait derneklerin kapıları, Alman yasaları da hiçe sayılarak polis tarafından mühürlendi. Almanya bu tavrı sergilerken, kuşkusuz Kürt halkının sessiz kalmayacağını biliyordu. Kendine göre tedbirler aldığını da söylüyordu. Kararlara göre PKK ve ERNK de yasaklanmıştı. Bayraklarını taşımak yasaklanmıştı. Bunların ismini çağrıştıracak her şey yasaktı. Fakat gelişmeler bunun aksini gösterdi ve Kürt halkını yasaklar zinciri ile tutmanın imkanı yoktu. Ölüm korkusunu yenmiş, ölümden yaşamı yaratmış ve üstelik zafere yürüyen bir halkı yolundan döndürmek çok zordur. Hele bu bir de her şeyi elinden alınmış, binlerce yıldır kölelik kendisine reva görülmüş bir halksa ve bu halk zafere de bu kadar yaklaşmışsa, bu daha da zor olsa gerek.

TC'nin ve TC basınının tavrı çaresizliğin dışa vurumudur

Kürdistanlılara ait dernek ve kurumların kapatılacağının açıklanmasından ve polis tarafından basılmalarından sonra, TC, olayı olağanüstü bir sevinç gösterisiyle karşıladı. Bütün özel savaş kurmayları birbirlerini kutladılar. Bunu PKK'ye karşı uluslararası alanda kazanılmış bir zafer olarak gösterme gayreti içine düştüler. Öyle ki, "zaferi" paylaşamadılar. Cumhurbaşkanından başbakanına, ondan meclis başkanına kadar herkes, bu kararın, kendisinin başarısı sonucu verildiğini kamuoyu karşısında açıkça iddia etti. Kuşkusuz, bu sahte "zafere" ihtiyaçları vardı. Yoksa PKK için değişen fazla bir şey yoktu.

Sömürgeci basında da olayı abarttıkça abarttı. Sadece PKK'nin artık köşeye sıkıştığını yazmakla kalmadılar. Almanlara teşekkür etmekte de birbirleriyle yarıştılar. Almanya'nın ne kadar demokratik bir ülke olduğunu ve aldıkları kararın ne kadar demokratik olduğunu günlerce yazdılar. Psikolojik savaş üzerine boyutlu olarak yalan üstüne yalan yazdılar. Onlar da bu sahte "zafere" ortak oldular ve kamuoyunu yanıltmakta üzerlerine düşeni yaptılar.

Fakat bir iki gün sonra yurtsever Kürt halkı kendi kurumlarına sahip çıkınca ve Almanya'nın aldığı bu kararlarla demokratik dünya kamuoyu önünde zor duruma düşünce, olayı geçiştirmeye başladılar. "Koalisyon dağılıyor mu", "Eskişehir üniversitesi Rektörü haksız yere mi görevinden alındı" gibi, gündemi saptırıcı tartışmaları gündemlerinde işlemeye başladılar.

Tarih tekrar tekrar somut olaylarla gösteriyor ki, Türk basını tamamen kontrgerillanın hizmetindedir. Ve Kürt halkının katliamından açıkça sorumludur. Kürt halkının özgürlük özlemlerinin açık düşmanıdır. Avrupa'daki son olaylarda takındığı tutum bu gerçeği açık açık gösterdi.

Derneklerin kapatılması Alman basınında

Alman basın ve televizyon kuruluşları derneklerin kapatılması kararını ve polis baskınlarını birinci haber olarak verdi. Birçoğu, Almanya'nın bu kararının hu-

kuki olarak gerekçelendirilemeyeceği üzerinde durdular. Ayrıca Kürt halkının örgütlü olduğu ve bu karar ile denetiminin zorlaşacağı noktaları üzerinde durdular. Bu gelişmeleri, sadece Alman basın-yayın kuruluşları değil, bütün dünya basını önemli bir haber olarak verdi.

Mevzileri kolay terk etmek Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin ruhuna ters düşüyordu. Kürt halkı bu ruha ters düşmenin en kötü ölüm olduğunun bilincindedir. Bu ruhu yaşatmanın, yaşamın kendisi ve onurun en büyüğü olduğu açık. Kürt halkından aksini istemek, ve dayatmak, bu halk tarafından kabul edilemez. Dostları da düşmanları da bunu böyle bilmelidir.

Yurtseverlerin kendi dernek ve kurumlarını sahiplenmesinden sonra, basının ilgisi devam etti. Televizyonlarda Kürdistan ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ile ilgili onlarca program gösterildi. Ayrıca defalarca Almanya'nın içine düştüğü yanlış tutuma dikkat çekildi.

Tüm TV kanalları Kürdistan halkının yaptığı eylemleri görüntülü olarak verdi. VOX televizyonunda bir Ortadoğu uzmanı, "PKK'nin önündeki terörist kavramının kaldırılması gerektiğini ve PKK'nin ulusal kurtuluşçu bir hareket olduğunun Almanya tarafından artık kabul edilmesinin zorunlu olduğunu" savundu. Aynı televizyon, Kürdistan'dan görüntüler göstererek, "Türk ordusunun Alman silahlarıyla, Lice'de olduğu gibi katliam yaptığını" söyledi.

PRO-7 televizyonu, "Yasaklamadan sonra Almanya rahat yüzü görmedi" yorumunu yaptı. N-TV ise, "Yasaklamadan sonra binlerce Kürt sokağa döküldü" yorumunu yaptı.

Öyle ki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi dünya kamuoyunun gündemine oturdu. Bütün Avrupa kamuoyu günlerce Kürdistan problemini tartıştı. Sorunun TC tarafından katliamlarla çözülmeye çalışılmasının Avrupa'nın işini oldukça zorlaştıracağı ve Almanya'nın TC'ye silah satmasının yanlışlığı üzerinde yoğunca duruldu. Ve herkes Kürt halkının nasıl bu kadar örgütlenebildiğini tartıştı. Profesörler bu sorunun cevabını bulmaya çalışarak televizyonlarda tartıştılar. Bu kadar örgütlü bir halkın kurumlarının kapatılmasının Almanya için yaratacağı tehlikeler üzerine yoğunca duruldu.

Basın-yayın kuruluşlarının dışında resmi kurumlar da, PKK'nin ve Kürdistanlılara ait derneklerin yasaklanmasını doğru bulmadıklarını açıkladılar. Bunun yarardan çok zarar getireceğini savunarak, "Almanya için olumsuz sonuçlar doğuracaktır" gibi belirlemelerde bulundular. Hukukçular da olayın hukuki olarak yanlış olduğunu kamuoyu önünde açık açık savundular.

Anayasa koruma örgütü, bu gelişmelerden pek memnun olmadı. Dernekleri kapatmanın yanlış olduğunu daha önce açıklamıştı. Alman polis sendikası Başkanı, "Kürt derneklerinin yasaklanmasından sonra Almanya'nın iç güvenliğinin tehlikeye girdiğini" açıkladı. Gelişmelerden en büyük zorluğu polisler çekti. Gelişen olaylar karşısında oldukça zorlandılar ve halen de büyük bir telaş ve zorluk yaşıyorlar.

Politikacılar sorunu büyümeden önleyebilmek için çıkış yolları üzerinde arayışlara düştüler. Birçok bölgede Kürt temsilcileri ile görüşmelerde bulundular. İçişleri bakanlığı nezdinde sadece bu işle uğraşmak üzere bir kriz masası oluşturuldu. Yani, Alman bürokrasisi günlerce Kürdistan halkının tepkisinin hafifletilmesi ile uğraştı.

Alman solu ve demokrat çevrelerin dayanışması

Almanya'nın Kürdistan halkına ait dernekleri kapatma kararından sonra, sol ve demokrat çevrelerden Almanya'ya yoğun tepkiler oluştu. Birlik 90/Yeşiller partisi, Demokratik Sosyalizm Partisi, Batı Alman Komünistler Birliği, Alman Sosyalist Genç İşçiler Birliği, Almanya Marksist-Leninist Partisi, Sosyalist Sol ve daha birçok parti ve örgüt, Almanya'nın Kürt halkına karşı takındığı bu politik tavrı kınayarak, protesto gösterileri yapacaklarını ilk anda duyurdular.

Daha sonra sözü edilen örgütler tarafından organize edilen yürüyüş ve mitingler Frankfurt, Stuttgart, Kiel, Hamburg, Köln ve Karlsruhe olmak üzere toplam altı merkezde yapıldı. Eylemlere binlerce kişi katıldı. Eylemlerin organizasyonunu gerçekleştiren tertip komitesi tarafından eylemlerin amacı şöyle belirtildi: "Almanya'nın PKK, ERNK ve Kürt derneklerini yasaklamasını şiddetle kınıyoruz. El konulan eşyaların derhal iade edilmesi ve derneklerin tekrar açılması gerekiyor. Türkiye'ye yapılan yardımların derhal durdurulmasını, Kürt halkının kendi kaderini belirleme hakkının tanınmasını talep ediyor ve Kürdistan kurtuluş savaşını destekliyoruz."

Fransa'nın Paris kentinde de aynı içerikte bir yürüyüş eylemi gerçekleşti. Eyleme 3 bin kişi katıldı. Demokratik çevrelerin Kürdistan halkına destekleri bu yürüyüşlerle de sınırlı kalmadı. Ayrıca birçok yerde Alman devletini protesto eylemleri gerçekleştirildi. Demokratik kişi ve kuruluşlar ile insan hakları kuruluşları kendi başlarına protesto eylemleri gerçekleştirdikleri gibi, Kürdistanlıların yaptıkları birçok eyleme de destek sundular. Eylemleri ile Almanya'nın Kürt halkına karşı giriştiği politik tutumu kınadılar.

Merkezi Berlin'de bulunan Uluslararası İnsan Hakları Birliği, Almanya'nın Kürt halkının derneklerini kapatmasını kınadı. Yapılan basın açıklamasında, "Almanya'dan başka hiçbir Avrupa ülkesi Kürt halkına karşı olumsuz bir politika yürüten Türkiye'ye bu derece destek sağlamıyor. Alman makamlarının yasaktan birgün önce Türkiye Başbakanı Tansu Çiller'i haberdar etmeleri, Kürt sorununu askeri zorla çözmeye çalışan Türk askeri politikasına katkı sunma anlamına geliyor. Alman makamları 'halklar arasında düşmanlık yaptıkları için' Kürt derneklerini kapattıklarını iddia ediyorlar, fakat bu doğruları yansıtmıyor. Kürt sorununun çözümü için Almanya ne gibi barış girişimlerinde bulunmuştur, sorunun çözümünde arabulucu olmayı önermiş midir? Kürtlerin halklar arasında barışı tehlikeye soktukları söyleniyor. Peki, ne olduğu belli olan Türk devletine silah yardımında bulunmak, polislerini eğitmek ve her türlü yardımı yapmak acaba halklar arasında barışı tehlikeye sokmuyor mu? Almanya'nın verdiği kararın ülkenin iç barışını korumakla ilişkisi yok, sadece politik ve dış motiveli bir karardır denildi. Demokratik çevrelerin ve insan hakları kuruluşlarının Almanya'ya karşı gerçekleştirdikleri protesto eylemlerinde en çok öne çıkan şey Almanya'nın TC'ye silah satması ve böylece Kürt halkına karşı TC'nin gerçekleştirdiği katliamlara destek sunması oldu. Ve Almanya'nın derhal TC'ye silah satışını durdurması istendi.

PKK biziz bizi yasaklayamazsınız

Dernek ve diğer kurumların polis tarafından basılmasından ve kapısının mühürlenmesinden sonra Avrupa'daki Kürdistanlılar derhal harekete geçtiler. Avrupa'da onbinlerce insan kendisine ait olan bu değerleri sahiplenmede hiç zaman kaybetmedi. Özgürlüğe aday, zafere yakın ve kahramanca direnişin sahibi bir halka da bundan başka bir şey zaten yakışmazdı. Avrupa devletleri bile Kürdistanlıların bu haksızlıklara karşı sessiz kalmayacağının bilincindeydiler.

Böyle günlerde birleşmek, bir araya gelmek ve birlikte hareket etmek Kürt halkı için artık çok kolaydır. Kürdistan'ın özgürlüğü için ayağa kalkmak, eyleme geçmek, ölümden yaşamı yaratmak ve kazanmak Kürt halkı için yaşamın bir parçasıdır.

Baskınlardan ve derneklerin kapatıldığı haberinin televizyonlardan yayınlanmasının üzerinden fazla bir zaman geçmeden, televizyonlar Kürt halkının kendi derneklerine sahip çıktıklarının haberlerini peşpeşe verdiler. Kürdistan halkı derneklerinin kapısındaki mühürleri parçalayarak kendisine ait olan kurumlarına giriyordu. Böylece kendisine ait olan

ve mücadelesi ile, şehitlerinin ile kazanılan mevzilerini kolay kolay terketmeyeceğini gösteriyordu. Mevzileri kolay kolay terketmek Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin ruhuna ters düşüyordu. Kürt halkı bu ruha ters düşmenin en kötü ölüm olduğunun bilincindedir. Bu ruhu yaşatmanın, yaşamın kendisi ve onurun en büyüğü olduğu açık. Kürt halkından aksini istemek, ve dayatmak, bu halk tarafından kabul edilemez. Dostları da düşmanları da bunu böyle bilmelidir.

İlk olarak Frankfurt'taki yurtsever Kürdistanlılar kendilerine ait Kurdistan Centrum'a girerek, Alman devletinin bu kararını onaylamadıklarını ve hukuki değil, politik bir tavır olduğunu gösterdiler. Sayıları 600 civarında olan eylemci yurtseverler, "derneklerinin 10 yıldan beri faaliyet yürüttüğünü, bu süre zarfında isimlerinin herhangi bir suça karışmadığını ülkede yaşayan Kürt göçmenlerin sosyal sorunları ile ilgilendiklerini ve Almanya'nın Kürt halkına ait derneklere karşı koyduğu yasağın kaldırılmasını" istediler.

Ayrıca, "Türk devletinin Kürdistan'da Alman silahlarıyla katliamlar gerçekleştirdiği suç ortağı olan Almanya'nın buna rağmen ülkesindeki Kürt derneklerini kapatmakla Hitler faşizmini çağrıştıran politikalar içine girdiği" açıklandı.

Eylemciler, polisin içeri girmeye çalışması halinde kendileri ile birlikte binayı ateşe vererek yakacaklarını belirttiler. Dernek önünde barikatlar oluşturuldu ve polisin içeri girmemesi için tedbirler geliştirildi. Söz konusu eylem bütün televizyonlarca bir hafta boyunca gösterildi. Ve Avrupa, bir kez daha Kürt halkının kararlılığına, cesaretine ve politikliğine tanık oldu. Gerçekleşen eylem sonunda Alman devleti geri adım atarak, eylemcilerin bir takım istemlerini kabul etti. Böylece Frankfurt'taki dernek

açıldı.

Saarbrücken'de de yurtsever Kürdistanlılar mühürlü kapıyı açarak derneğe girdiler. Derneklerinin kültür ocağı olduğunu ve hergün yüzlerce kişinin ziyaret ettiğini belirterek, örgütlenme haklarının kısıtlanamayacağını vurguladılar. Bu eylem ile birlikte Saarbrücken'deki dernek de açılmış oldu. Kitlede kararlılık ve coşku had safhadaydı.

Mannheim'daki Kürdistan Kültür Merkezi de Kürdistanlılar tarafından mühür sökülerek açıldı. Eylemciler, Almanya'da Kürt derneklerinin kapatılmasına karşı bundan sonra da eylemlerini sürdüreceklerini açıkladılar. Eylem büyük bir coşku içerisinde gerçekleşti.

Bütün bu kararlı eylemleri ile Kürdistanlılar dünyanın gündemini günlerce doldurdu. Dünya açıkça bir halkın kahramanca dirilişine ve baskılar karşısında boyun eğmeyen tavrına tanık oldu. Başta Almanya olmak üzere, Avrupa devletleri Kürtlerin katliamına ortak olmanın sonuçlarının kendileri için hiç de parlak olmayacağını anladılar.

Bielefeld kentinde de 1000 kadar Kürt insanı kentin en işlek caddesini trafiğe kapattı. Aralarında çok sayıda kadın, çocuk ve yaşlıların da olduğu göstericiler, Almanya'nın Kürtlere karşı başlatmış olduğu saldırıları kınadılar. Kendi şehirlerinde derneklerinin kapatılmadığını, fakat diğer şehirlerdeki derneklerin açılması için ellerinden geleni yapacaklarını söylediler. Bu eylemde de diğer eylemlerde olduğu gibi direnen Kürdistan havası egemendi. Birlik ve dayanışmanın da en güzel örneğini sunuyordu.

Almanya'nın Bavyera Eyaleti'nde bulunan Ingolstadt, Nürnberg, Stuttgart ve Ulm'daki dernekler de yurtseverler tarafından kapılardaki mühürleri sökülerek açıldı ve içeri girildi. Nürnberg'de polis provokatif davranışlarla çatışma yaratmaya gayret etti. Fakat yurtsever Kürdistanlılar hiçbir geri adım atmadılar. Bu eylemler de büyük bir kararlılık, cesaret, kazanma azmi ile geçti. Sonuçta dernekler açıldı.

Hagen'da Medya Centrum'a da 500 kadar yurtsever tarafından kapısındaki mühür sökülerek içeri girildi. Yurtseverlere saldıran Alman polisi, bir bayanın kolunu kırdı. Yurtseverlerin kendisini savunması sonucu Alman polisi geri çekilmek zorunda kaldı. İçeride bulunan yurtseverler istemlerini kabul ettirmek için süresiz açlık grevine başladılar. Eylem büyük bir coşkulu ve kararlılıkla sürdürülüyor.

Duisburg'daki Kürdistanlılara ait dernek 300 kişi tarafından açıldı. Aralarında çok sayıda kadın ve çocuğun da bulunduğu göstericiler, televizyonlarla yaptıkları röportajlarda, Kürdistan'daki katliamlara suç ortaklığı yapan Alman devletinin Kürtlere kendi ülkesinde de saldırı başlattığını ve bu saldırıların cevapsız kalmayacağını belirttiler.

Bu derneklerle paralel olarak Berlin, Hamburg ve Bremen'de de Kürdistanlılara ait dernekler yine Kürdistanlılar tarafından açıldı. Hamburg'da Alman polisinin provokatif çabaları ve kitleye saldırması ile çatışma çıktı. Yurtseverler geri adım atmadı. Alman polisi birçok yurtseveri gözaltına aldı. Alman polisinin bu çabaları Kürdistan halkının öfkesini bilemekten başka bir sonuç yaratmadı. Kitlede cesaret ve kararlılık daha da arttı. Coşku, eylemlere tamamen egemendi.

Köln'de ise binlerce kişilik yürüyüşler ve dernek önünde oturma eylemi yapıldı. Tam bir şenliğe dönüşen gösterilere, demokratik çevreler ile insan hakları çevreleri de katıldı. Daha sonra Köln'deki dernek de açıldı. Ayrıca değişik birçok kentte de aynı içerikte eylemler gerçekleşti.

Derneklere girilmesi eylemi, gaspedilen hakların iade edilmesi amacıyla açlık grevlerine dönüştü. Halaylarla, türkülerle ve sloganlarla şenlik havasında geçti. Eylemlerde, ERNK ve PKK bayrakları taşındı, **"PKK biziz, bizi yasaklayamazsınız", "Yaşasın PKK", "Yaşasın Başkan APO", "Yaşasın mücadelemiz"** sloganları atıldı. Derneklere sığmayan yüzlerce kişi de dernek önlerinde gösteri yaparak eylemleri desteklediler.

Dernek yöneticileri, avukatları aracılığıyla, polis ve eyalet yöneticileri ile görüşmelerde bulunarak, derneklerin açılmasını ve eşyaların geri verilmesini talep ettiler. Birkaç gün süren bu görüşmelerden sonra, birçok derneğin anahtarı polis tarafından teslim edildi ve dernekler resmi olarak yeniden açıldı. Bazı şehirlerde yeni bir isim ve yeni bir yönetim şartı getirilirken, bazı şehirlerde buna da gerek duyulmadı. Böylece yurtseverlerin derneklerine sahip çıkmaları sonucu bütün dernekler açıldı.

Derneklerin dışında, Köln'de bulunan Kurdistan Komite'nin anahtarı da polis tarafından teslim edilerek, faaliyetine başladı.

Kürdistan Haber Ajansı'nın merkezine de, 150 kadar yurtsever tarafından mühürü açılarak içeri girildi. Göstericiler, çöküşe giden TC'nin Kürdistanlılara karşı katliam yaptığını, Avrupa devletlerinin de Kürdistanlılara ait dernekleri kapatarak destek sunduklarını belirterek, KURD-HA'nın bu doğrultuda kapatıldığını söylediler. Ayrıca, "bizim için KURD-HA Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin dünyaya açılan penceresidir. Dolayısıyla kapatılmasına izin vermeyiz" değerlendirmesini yaptılar.

Bu eylemden sonra polis KURD-HA'nın anahtarını teslim etti ve haber ajansı çalışmalarına başladı.

Bütün bu kararlı eylemleri ile Kürdistanlılar dünyanın gündemini günlerce doldurdu. Dünya açıkça bir halkın kahramanca dirilişine ve baskılar karşısında boyun eğmeyen tavrına tanık oldu. Başta Almanya olmak üzere, Avrupa devletleri Kürtlerin katliamına ortak olmanın sonuçlarının kendileri için hiçte parlak olmayacağını biraz olsun anladılar.

Gelişmelerden sonra Kuzey Ren Westfalya Eyaleti İçişleri Bakanlığı'ndan bir açıklama yapıldı. Yapılan açıklamada, "mühürlenen derneklerin süresiz kapalı tutulması gibi bir amaçlarının olmadığı ve derneklerin açılmasının şehirlerdeki polis yetkililerinin kararına bağlı olduğu" belirtildi.

Bu gelişmelerle ilgili olarak Başkan APO, Özgür Gündem gazetesi ile yaptığı bir röportajda, "Büyük ihtimalle yerel seçimlere kadar Çiller hükümetini desteklemek ve ayakta tutmak için bu tür yasaklamaları ve tutuklamaları yeniden karşımıza çıkarabilirler. Ancak, Avrupa'nın bize yönelik yasak ve baskılarından etkilenmemiz düşünülemez. Halkımız Avrupa'da oldukça örgütlüdür. Her türlü baskı ve yasaklama uygulamalarına anında cevap verebilecek güç ve kapasitededir. Nitekim yasaklama kararının ne kadar anlamsız olduğu kısa sürede ortaya çıkmıştır. Halkımız her türlü örgütlenmesini yürütmektedir. En ufak bir geri adım atmış değildir. Tam tersine bizim üzerimize gelen Avrupalı çevreler geri adım atmak zorunda bırakılmıştır. Avrupalılar attıkları bu son adımla bizi siyasi bir güç olarak kabul etme pratiğine bizzat gelmişlerdir. Yani bizim açımızdan bir gerileme değil tam aksine bir ilerleme vardır. Hem kitlesel yönden, hem de diplomatik ve askeri temelde yeni gelişme vardır. Yani PKK resmi ve meşru bir güç olarak kendisini tanıtmış, varlığı kabul edilmiştir. Özellikle kitlenin de ne kadar direngen olduğu, her koşul altında demokratik örgütlenme hakkından en küçük taviz vermeyeceği ve daha da radikalleşeceği ortaya çıkmıştır. Bu çok önemli bir gelişmedir" değerlendirmesini yaptı.

Bu direngen ve radikal kitle, Avrupa devletlerinin Türkiye'ye verdikleri askeri, ekonomik ve politik yardımı kınamak için Avrupa'nın birçok merkezinde süresiz açlık grevleri başlattı. Almanya'nın, Stuttgart, Duisburg, Ulm, Hagen, Berlin, Köln, Frankfurt ve Almanya'nın diğer birçok kentinde, İngiltere'de ve yine birçok ülkede açlık grevleri başlatıldı. Fransa'nın Marsilya ve Paris kentlerinde başlatılan açlık grevleri de sürüyor. Eylemciler, Kürtlere yönelik baskılar durdurulana kadar eylemlerine devam edeceklerini belirttiler.

Alman devletinin yasakladığı her şey Kürdistanlılar için serbestti

Alman devletinin Kürdistanlılara ait dernekleri, PKK ve ERNK'yi yasaklamasına rağmen, PKK'nin 15. kuruluş yıldönümü olan 27 Kasım'da, Avrupa'daki bütün Kürdistanlılar kutlamalar gerçekleştirdiler. Türkiye ve Kürdistan'da olduğu gibi, yasağa rağmen Avrupa'da da coşkulu anlar yaşandı. ARGK, ERNK ve PKK bayrakları, Başkan APO posterleri taşındı. PKK, ERNK, ARGK ve Başakan APO'yu destekleyen sloganlar atıldı. Derneklerde, salonlarda, evlerde kutlama törenleri ve şenlikler yapıldı. Avrupa çapında PKK'nin 15. kuruluş yıldönümü dolayısıyla düzenlenen gecelere onbinlerce Kürdistanlı ve dostları katıldı. Alman devletinin yasakladığı her şey Kürdistanlılar için serbestti. Ya da yasaklar, Kürdistan halkı için kendi öz değerlerini sahiplenmede bir anlam ifade etmiyor. Çünkü bu değerler yasaklara karşı mücadele edilerek, şehit kanlarıyla sulanarak, acılar ve işkenceler çekilerek elde edilmişlerdir. Aynı şekilde de korunacaklarından kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

Alman devletinin Kürdistanlılara ait dernekleri yasaklamasına rağmen, PKK'nin 15. kuruluş yıldönümü olan 27 Kasım'da, Avrupa'daki bütün Kürdistanlılar kutlamalar gerçekleştirdiler. Türkiye ve Kürdistan'da olduğu gibi, yasağa rağmen Avrupa'da da coşkulu anlar yaşandı.

Sadece Köln şehrinde 27-28 Kasım günleri peşpeşe iki gün şenlikler yapıldı. Şenliklere 20 bin dolayında insan katıldı. Başta Alman basın-yayın kuruluşları olmak üzere basın büyük ilgi gösterdi. Şenliklerin bitiminden sonra kitle, Mülheim'e kadar yürüyerek Alman hükümeti tarafından Kürdistanlılara ait derneğin kapatılmasını protesto etti. Şenliklere dernek önünde devam edildi.

Başkan APO da şenliklere mesaj gönderdi. Başkan APO'nun mesajı şöyle: "Özgürlük ve kurtuluş mücadelemizde, tarihimizin bize muazzam olanaklar sunduğu ve ülkemizin üzerine otorite olduğumuz bir süreçteyiz. Diğer taraftan artık yürüyemez, politika üretemez, ordusuyla yenilmiş sömürgeci Türk devleti iflah olmaz bir konumdadır. 1993 yılı her alanda PKK açısından bir zafer yılı oldu, buna karşı Türk devleti anbean çöküşü yaşadı. Almanya ve Fransa'nın Kürt halkına yönelik son saldırıları ise tarihe gömülecek olan Türk sömürgeciliğini kurtarma faaliyetlerinden başka bir şey değildir."

Başkan APO'nun bu mesajı kitle arasında yoğun bir coşkuya neden oldu. Özellikle bu direniş sürecinde kitle kendisine ait derneklere daha fazla sahip çıkma gücü ve cesaretine kavuştu.

27 Kasım dolayısıyla yapılan şenlikleri, aynı gün kendisi ile görüşen basın mensuplarına, ERNK temsilcisi şöyle belirtiyor: "27 Kasım'da Avrupa'da bütün kitlemiz sokaklardaydı. Bana ulaşan ilk haberlere göre en az 200 yerde dernek ve salonlarda kutlama törenleri, toplantılar ve şenlikler yapıldı. Onun dışında daha önce planlanmış olan geceler yapılıyor. Onbinlerce Kürdistanlı bu gecelere akın akın gelmektedir. Bırakın Alman yasağından çekinmeyi, daha cesaretli bir şekilde desteklerini sunmaktadırlar. Halkımız 15. kuruluş yıldönümünde öncü güç, PKK'yi destekledi. Parti bayraklarıyla kutlamalar yapıldı. Sadece bu kutlamalar hem Avrupa yasağına ve hem de Türk devletinin tavrına ve basının psikolojik saldırısına verilebilecek en iyi cevabı teşkil ediyor."

Evet, bütün yasaklamalara rağmen, PKK'nin 15. kuruluş yıldönümü Avrupa'da böylesine coşkulu geçti. Son eylemler de gösteriyor ki, Avrupa'nın TC'ye silah satışları, Kürdistanlılara yönelik baskıları sürdükçe, Kürdistan halkının eylemleri de sürecektir. Bu özgür Kürdistan'a kadar da böyle olacak, bundan hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

Kürdistanlı yurtseverler ve dostlar:

"Alman devletinin tavrı hukuki değil siyasidir"

Alman devletinin Kürdistan halkına yönelik saldırılarını değerlendiren yurtseverlerin ve dostların görüşlerini sunuyoruz.

Köln Üniversitesi'nden Salih Yılmaz adlı yurtsever bir öğrenci:

Kürdistanlıların Avrupa çapında yaptıkları eylemlerin sizce amacı nedir?

Kürdistanlı yurtseverlerin Avrupa genelinde yapmış olduğu son eylemlerin amacını kısaca şöyle açıklayabilirim. Kürdistan'da TC devletinin uyguladığı ve özellikle son dönemlerde gittikçe barbarlaşan, sivil yerleşim bölgelerine yönelen katliamlara yurtseverleri doğal bir tepkisidir diyebilirim. Kürt yurtseverlerin bu eylemlerle Batı'daki demokratik kamuoyunun dikkatini çekmiş ve Batılı güçlerin bu savaşta TC tarafları olan tutumlarını protesto etmişlerdir.

Başta Almanya ve Fransa'da olmak üzere Kürdistanlılara ait kurumların yasaklanmasının asıl nedeni sizce nedir?

Özellikle Almanya ve Fransa'da olmak üzere genelde Avrupa'da Kürt örgütlenmelerine karşı oluşturulmaya çalışılan kampanyanın başlıca nedeni; Batılı güçlerin eskiden beri Türkiye devletine vermiş olduğu desteğe neden olan çıkar ilişkileridir. Batılı güçler son yasaklama kampanyaları ile Kürt halkının her geçen gün giderek gelişen ve kitleselleşen ulusal kurtuluş mücadelesinin zafere yürümesinin verdiği telaşla böylesi bir karar almıştır. Alman makamlarının aldığı kararın ve derneklere yapılan baskınlarla, uygulanmasındaki yöntemin Alman yasalarına bile uymadığı bizzat Alman hukukçular tarafından dile getirilmiştir. Derneklerde el konulan tüm para ve eşyaların derhal geri verilmesi gerekir. Bunlar Kürt yurtseverlerinin kendi özgücüyle yarattığı değerlerdir. Ayrıca inanıyorum ki bunların yerine Kürt halkı yüzlerce katını koymaya hazırdır.

Kürdistanlıların yasaklamalara karşı kendi kurumlarına sahip çıkmasını nasıl değerlendiriyorsunuz ve ne yapmaları gerekir?

Gerek Almanya'da gerekse Fransa'da yasaklamaya karşı yapılan işgal, gösteri ve yürüyüşlerle Kürt halkı haklı taleplerini dile getirmiştir. Ayrıca bu ülkelerdeki demokratik kitle kuruluşları da bu yasaklamaya karşı olan tepkilerini dile getirmişlerdir.

Bu yasaklamaların başarıya ulaşma şansı var mı?

Başta Almanya ve Fransa ile diğer tüm Avrupa ülkelerinin Kürt halkına karşı almış olduğu bu yasaklama kararının başarıya ulaşma şansı, on yıldır en modern silahlara karşı savaşan bu halkın özgürlük ve bağımsızlık azmi karşısında hiç yoktur.

Köln'den Ahmet Güler adlı bir yurtsever:

Kürdistanlıların Avrupa çapında yaptıkları eylemlerin sizce amacı nedir?

Kürdistan'da TC tarafından sürdürülen kirli savaşa karşı öfke ve duygularını bu tür eylemlerle dile getirip, Avrupa halkına, medyasına ve hükümetlerine var olduklarını gösterdiler ve göstermekte de haklılar. Ayrıca kirli savaşı açık ve gizli destekleyen Türk kuruluşlarının maddi hasar görmelerinde bir sakınca görmüyorum.

Başta Almanya ve Fransa'da olmak üzere Kürdistanlılara ait kurumların yasaklanmasının asıl nedeni sizce nedir?

Ulusal kurtuluş mücadelesi gelişmiş, tırmanmış ve Kürdistan'ın birçok bölgesinde başarıya ulaşıp otorite sağlamıştır. Bu demektir ki yakında Ortadoğu'nun dengesi bozulacaktır. Bozulmaması için ne yapılır? Hukukdışı politik bir kararla Almanya'da ve Fransa'da en güçlü ve kitlesel olan PKK, NATO üyesi olan TC'yi korumak amacıyla yasaklanır.

Kürdistanlıların son olarak yasaklamalara karşı kendi kurumlarına sahip çıkmasını nasıl değerlendiriyorsunuz ve ne yapmaları gerekir?

Yurtseverlerin yapmaları gerekenleri maddeler halinde sıralarsak:

- Yeni dernekler ve basımevleri kurulmalıdır.
- Örgütlenip, kurumlaşmalara gidilmelidir.
- Sosyal, kültürel faaliyetler yapılmalıdır.
- Politik çalışmalar devam etmelidir.
- En önemlisi, PKK öncülüğündeki ulusal kurtuluş mücadelesi daha fazla desteklenmelidir.

Bu yasaklamaların başarıya ulaşma şansı var mı?

Hayır, kesinlikle yoktur. Çünkü Kürt halkı uyanmıştır. Yüzyıllardan beri ihanete uğramış, satılmış ve sürgüne tabi tutulmuş Kürt halkı artık kimliğine sahip çıkmakta ve direnmektedir. Kürt halkı artık kolay kolay emperyalistlerin oyununa gelmeyecektir, direnecektir.

Karlsruhe-Kürdistan'la Dayanışma İnisiyatifi'nden Rudolf Bürgel:

Kürdistanlıların Avrupa çapında yaptıkları eylemlerin sizce amacı nedir?

Kürdistan'da, Almanya'nın verdiği silahlarla Türk devleti bir kirli savaş yürütüyor. Almanya'da yaşayan Kürt halkı da bu savaştan çok etkilendiği için çeşitli eylemler geliştirerek tepkisini dile getirmiştir.

Başta Almanya ve Fransa'da olmak üzere Kürdistanlılara ait kurumların yasaklanmasının asıl nedeni sizce nedir?

Almanya bu kararıyla Türk devletini Kürt halkına karşı yürüttüğü savaş konusunda cesaretlendirmeye çalışmıştır. Almanya bu politikasıyla açık bir şekilde Türk rejiminin yanında olduğunu göstermiştir. 11 Kasım tarihinde yapılan federal parlamento oturumunda, Türkiye'ye silah sevkiyatının devamı yönünde karar alındı. PKK'ye yönelik yasağı bu ilişki çerçevesinde değerlendiriyorum.

Kürdistanlıların son olarak yasaklamalara karşı kendi kurumlarına sahip çıkmasını nasıl değerlendiriyorsunuz ve ne yapmaları gerekir?

Bu zor bir soru. Çünkü Kürtler tabi çok şey yapıyor. Dernekler yeniden açılıyor. Fakat bir sorun var. Bu derneklerin yalnızca kültürel faaliyet yapabilecekleri kısıtlaması getiriliyor. Alman hükümeti burada yüreği ve beyni Kürdistan'da olan 500 bin kişiden oluşan bir topluluk istemiyor. Şu anki dönemi çok önemli görüyorum. Çünkü gerek Türk ordusu ve gerekse de Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi açısından bir geri cephe durumunda olan Almanya, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi için bir nefes borusu haline gelebilecek mi, yoksa bu nefes borusu kapatılacak mı, bu ortaya çıkacak. Bu ikinci olasılığa pek inanmıyorum. Biz de Alman demokratlar olarak Kürt halkını bu konuda destekleyeceğiz.

Bu yasaklamaların başarıya ulaşma şansı var mı?

Başarılı olabileceklerini sanmıyorum. Fakat bu yasak kaldırılamazsa, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini engellemeye çalışacaklar. Benim düşünceme göre NATO, Türk devletine Kürt halkına karşı soykırımını, PKK'yi imha edebilme faaliyetini sürdürebilmesi ve sona erdirebilmesi için 6 ay daha süre tanımıştır. Fakat Türk rejimi artık Kürdistan'da sadece askeri olarak varlığını sürdürebiliyor. Politik ve ekonomik açıdan kaybetmiştir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin daha fazla güçlenebilmesi için sözkonusu yasağın kaldırılmasına çalışılmalıdır. Emperyalistlerin başarılı olma şanslarının kendi ellerinde olduklarına inanmıyorum. "Yeni Dünya Düzeni" Somali'de bile başarıya ulaşamadı.

Duisburg'daki Kurdistan Centrum'da süresiz açlık grevini sürdüren yurtseverlerin, eylem amacı ile ilgili kısa yorumları:

Hasan (31):

Eylemlerin amacı Kürdistan'daki kirli savaş ile Avrupa'nın buna verdiği desteği kınamadır. En son Lice'de geliştirilen katliama tepkidir.

Zeynep (20):

Bu konuda yaşanan devletlerarası dayanışma, tamamen karşılıklı çıkarlara dayanmaktadır. Almanya ve Fransa çıkarlarından dolayı TC'nin gözünü boyadı. Ancak bu nedenle getirilen suçlama ve baskılar bizi daha da güçlendiriyor. Direnişlerimizle, derneklerimizi açtırdığımız gibi, el koydukları mal varlığımız ile verdikleri zararı da karşılamak zorunda kalacaklar. Çünkü yapılan haksızlığa karşı, haklı olan taraf bizleriz.

Xebat (25):

Şu anda gördüğünüz gibi her taraftan süresiz açlık grevlerine gidilmiş. Bundan sonraki tepkilerin nasıl gelişebileceği ise, muhatapların tavrı ve süreçle ilgilidir. Ama şurası kesindir ki, tepkiler bir sonuç alınana kadar devam edecektir. Ülkemizde insanlar katledildikçe, biz de burada sessiz kalmayacağız.

Ahmet (35):

Bunların tavrı TC için bir moral olabilir. Ama aynı zamanda TC'nin içine girdiği zorluğun açık bir kanıtıdır. Fakat Kürt halkı geliştirdiği tepkilerle bunlara geri adım attırarak, heveslerini kursaklarında bırakmıştır. Avrupa'da gelişmeler bu şekliyle devam ederse, buradaki kitlemiz fiziksel yaşamını da feda eden karşı eylemler geliştirecektir. TC'nin yıllardır yapamadığını Avrupalılar mı yapacak?

Bonn yürüyüşünde 50 bin kişi haykırdı: "Ez jî PKK me"

Kürt halkının örgütlenme hakkı engellenemez

Kürt halkı büyük bir coşku ve mutluluğu yaşıyor. Coşku, mutluluk, direnişçilik, kararlılık, heyecan ve moral bir halkın özgürleşmesinde ve ulusal kurumlarını yaratmasındaki temel faktörlerdir. Dünyanın en mutsuz, en coşkusuz ve en moralsiz halkı olan Kürt halkı, artık dünyanın en coşkulu ve moralli halkı durumuna gelmiştir. Bütün bu etmenlerin oluşmasında temel belirleyici güç ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik eden PKK ve Kürdistan'ın her karış toprağını kanı ile sulayan şehitleridir. Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi sayesinde, tarihten silinmeyle yüz yüze kalan, dilsiz, horlanan, kendisinden utanan bir durumda olan halkımız yeniden doğuşu yaşamaktadır. Yeniden doğuşu yaşayan Kürt insanı, özgürlüğe ve bağımsızlığa doğru hızla ilerlemektedir. Bu görkemli yükseliş başta TC sömürgeciliği olmak üzere birçok emperyalist gücü ürkütmektedir. Halkımız bu denli bir örgütlülüğü ve birlikteliği tarihte ilk kez yaşamaktadır.

Kürdistan'ı dört parçaya bölen emperyalistler, halkımızın en meşru ve demokratik hakkı olan örgütlenme hakkını gasp ederek, ulusal kurtuluş doğrultusunda faaliyet yürütmesini engelleme çabaları içerisine girmiştir. Başta Fransa ve Almanya olmak üzere, tüm emperyalist ve egemen güçlerin. Kürtlerin biricik öncü gücü olan PKK'yi Avrupa'da yasaklama ve terörist ilan etme yö-nündeki girişimlerini sadece Av-rupa'da bulunan Kürt kurum ve kuruluşlarını kapatmasıyla sınırlamamak gerekir. Avrupa emperyalizminin yönelimlerini oldukça kap-samlı bir planın parçası olarak değerlendirmek gerekir. Bu yönelimler, Kürdistan'da Türk sömürgeciliğinin gerilla mücadelesini tasfiye etme çabalarına da verilen bir destektir. PKK'nin her geçen gün büyüyen haklı mücadelesi, tüm egemenleri ve emperyalistleri derinden sarsıyor. Kürdistan devriminin Ortadoğu devrimi olduğunu bilen emperyalizmin, PKK gibi bir gücü yok etmek için her türlü yol ve yöntemi uygulayacağı anlaşılır bir gerçek.

Türk sömürgeciliği ve emperyalizmin tüm bu çabaları halkımızın bağımsızlığını ve özgürlüğünü engelleyemeyeceği gibi, tam tersine ulusal kurtuluş mücadelesi daha da boyutlanarak devam edecektir. Nitekim halkımız emperyalizmin bu yönelimlerine sessiz kalmayarak, gereken cevabı da vermiştir.

Halkımızın örgütlenme hakkının engellenemeyeceğinin en iyi örneği, 20 Kasım'da Bonn'da yaklaşık 50 bin Kürdistanlı yurtseverin ve dostların katılmış olduğu "Kürtlerin Örgütlenme Hakkı Engellenemez Mitingi"nde verilmiştir. Bu, Kürt halkının tepkisidir, öfkesidir ve özgürlüğe olan bağlılığıdır. Avrupa'da devletlerin dahi bu kadar kitleyi kolay kolay bir araya getirmediği göz önüne alınırsa, bir çağrıyla bu kadar kitlenin harekete geçmesi, PKK'nin yürüttüğü mücadelenin halkla ne kadar bütünleştiğini gösterir.

Mitingin en belirgin yönü ise onbinlerce kitlenin hep bir ağızdan "Ez jî PKK me" "Ben de PKK'liyim" sloganını atması ve pankartını taşımasıdır. On binlerce kitlenin "Ez jî PKK me" pankartını taşıması, halkımızın özgürlük özlemlerinin düşmanlarına anlamlı bir cevap vermesidir. Kürdistanlılar, "PKK burada, gelin bizi yasaklayın, bizi tutuklayın, biz PKK'yiz" sloganları atıyorlardı. Hava şartlarının oldukça elverişsiz olmasına rağmen, sabahın erken saatlerinde yediden yetmişe Kürtler, Bonn sokaklarını doldurmuştu. Hepsinin yüzünde çok kararlı ve bilinçli bir ifade okunuyordu. Daha önce yapılan eylemlerin sevinç ve coşkusu Bonn yürüyüşü ile daha da gürleşmişti. İnsanlar, kendilerinin bir çözüm gücü ve otorite olduklarını herkesin fark etmesini istiyor gibiydiler.

Bu, halkımızın cesaret ve direnişçiliğinin de bir göstergesidir. Her kesimden, her yaştan, kadın-erkek herkes tartışıyordu.

Tartışmalarda halkın geldiği politik düzey çok açıkça görülüyordu. Mitingde herkesin ortak olduğu temel bir görüş şuydu. Bu yönelimler haksızdır ve amacına ulaşamayacaktır, hiç bir güç bizim örgütlenme ve özgürlüğümüz için faaliyet göstermeme hakkımızı engellemeyecektir, kazanan Kürdistan ve PKK olacaktır!

Mitingin düzenlendiği günlerde, Fransa'da Kürt kurum ve kuruluşlarına yönelik operasyonlar ve tutuklamalar sürüyordu. Yine Almanya'da PKK'nin yasaklanması ve terörist ilan edilmesi tartışılıyordu. Mitingin işte böyle bir anda gerçekleşmesi oldukça anlamlıdır. Yürüyüşte Kürdistanlıların yanısıra birçok Avrupa ülkesinden dost ve demokratlar da bulunmaktaydı. Bonn'da düzenlenen "Kürtlerin Örgütlenme Hakkı Engellenemez Mitingi"yle halkımız dost ve düşmana bir gerçekliği haykırmıştır. "Halkımızın öncü gücü olan PKK terörist değildir, PKK yok edilemez, çünkü halk yok edilemez, PKK halktır halk da biziz."

Bonn yürüyüşüne katılan Kürdistanlıları oldukça coşkulu görmek mümkündü. Herkes PKK pankartı taşıyordu. Eylem anında duygu ve düşüncelerini almak için birkaç yurtsevere bazı sorular yönelttik. Aldığımız cevapları olduğu gibi sunuyoruz

Kendinizi tanıtır mısınız?

İsmim Hasan Yılmaz. Elazığlıyım. Şu anda Belçika'da yaşamaktayım.

Yürüyüşe katılmanızın sebebi nedir?

Düşman, Kürdistan'da halkımıza her türlü baskı, zulüm ve işkenceyi yapmakta, köylerimizi yakıp, boşaltmaktadır. TC'nin Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaşın durdurulması ve Avrupa devletleri tarafından desteklenmesini kınanmak amacıyla yürüyüşe katıldım.

Özellikle Almanya ve Fransa'nın Kürt kurum ve kuruluşlarına yönelik geliştirmiş olduğu operasyonlar hakkında ne düşünüyorsunuz?

Almanya ve Fransa'nın geliştirmiş olduğu operasyonları kınıyorum. Zaten bunun için buradayım.

Biz PKK'liyiz pankartını niçin taşıyorsunuz?

PKK Kürt halkıdır, Kürt halkı ise PKK'dir. Abdullah Öcalan Kürt halkının lideridir.

Kendinizi kısaca tanıtır mısınız?

İsmim Feshi Deniz. Vartoluyum. 13 yıldır Almanya'da yaşamaktayım. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ne gerekirse onu vermeye hazırım. Bunun için yapılan bütün yürüyüşlere, gecelere vb. tüm etkinliklere katılıyorum.

-Neden bu yürüyüşe katılıyorsunuz?

TC'nin geliştirmiş olduğu topyekün saldırıya karşı topyekün direnmeyle karşılık vermek gerektiği için burdayım. Kürtler, dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar, bu saldırılara karşı sessiz kalmayacaklardır. Gerekli tepkilerini her vesileyle göstereceklerdir.

"Ez jî PKK me" pankartını niçin taşıyorsunuz?

PKK Kürt halkının örgütleyici gücüdür. PKK ve Kürt halkı bütünleşmiştir. Kürt halkının kendisi PKK'lidir. Bende PKK'liyim.

Kendinizi tanıtır mısınız?

İsmim Veli Özdaş. İzmirli ve Türküm. 1991 yılından bu yana Almanya' nın Hamburg kentinde kalmaktayım. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini desteklememin sebebi, Türk halkının kurtuluşunu bu mücadelede gördüğüm içindir.

Yürüyüşe katılmanızın sebebi nedir?

Kürdistan'da Türk devletinin uyguladığı katliamları ve vahşeti protesto etmek için buradayım. Ayrıca Alman devletinin Kürdistan'da TC'nin yürüttüğü insanlık dışı savaş karşısında sessiz kalması ve TC'yi desteklemesinden dolayı bu yürüyüşe katılmayı bir insanlık görevi biliyorum. Aynı zamanda Alman devletini kınamak içinde buradayız.

Son olarak özellikle Almanya ve Fransa'nın geliştirmiş olduğu operasyonlar hakkındaki görüşleriniz nedir?

Emperyalizm ve kapitalizm ezilen halkların değerlerini talan etme ve sömürme temelinde günümüze kadar ayakta kalmıştır. Emperyalizm geçmişte de Vietnam'da vb. birçok yerde bu tür uygulamaları hayata geçirmiştir. İçinde bulunduğumuz yıllarda Kürdistan'da PKK öncülüğünde yürütülen mücadele yeni bir Ekim Devrimi'ne işarettir. PKK'nin mücadelesi emperyalizmi, derinden sarsmaktadır. Avrupa'da Kürt kurum ve kuruluşlarına karşı geliştirilen operasyonların temel amacı bundan dolayıdır.

-Biz PKK'liyiz pankartını niçin taşıyorsunuz?

Türk devleti hem Kürt, hem de Türk halkının düşmanıdır. Kürt halkına yapılan baskı ve zulüm Türk halkına da yapılmaktadır. PKK'yi desteklediğim için bu pankartı taşıyorum. Zaten PKK'li demek bir anlamda insan olmak demektir. Yani ezilenlerin safında yer almak demektir.

Almanya'nın hangi bölgesinden geldiniz?

İsimim Sultan. Frankfurt'tan geliyorum. Pazarcıklıyım.

Yürüyüşe neden katılıyorsunuz. Sizi buraya çeken nedir?

Kürdistan'da yapılan katliamlara Alman devletinin onay vermesini protesto etmek için yürüyüşe katılıyorum. Bu yürüyüşte bulunmaktan dolayı oldukça mutlu ve coşkuluyum. Alman hükümeti ve kamuoyu TC'yi kınamalı ve Kürt halkının dostu olduğunu göstermelidir. Kürt halkının kurum ve kuruluşlarını basarak bizi rahatsız etmek istiyor. Ama bizler bunlara karşı sessiz kalmayacağız.

Biz PKK'liyiz pankartını niçin taşıyorsunuz?

Kürt halkıdır. Kürt halkından ayrı bir olgu değildir. Biri olmadan diğerinin olması mümkün değildir. İkisi birbirinden ayrılmaz bir bütündür.

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

İsmim Ali Rıza uzun yıllardan beri Alamanya'da bulunmaktayım. Ama kalbim ve yüreğim hep ülkemle olmuştur.

Böyle bir yürüyüşe niçin katılıyorsunuz? Ayrıca Avrupa'nın son günlerde PKK'yi yasaklama ve Kürtlere ait dernek vb. yerleri basmasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

PKK, Kürt halkı kendisini örgütleyebilecek ve ülkesine sahip çıkacak bir konuma gelmiştir. Bunu gerçekleştiren de PKK'dir. PKK'nin yok olması demek Kürt halkının tarihten silinmesi demektir. Emperyalistler ve Sömürgeciler bunu bildikleri için, PKK'siz bir halk istiyor ve Kürt sorununu da PKK'siz halletmek istiyor. Ama emperyalizm şunu iyi bilmelidir ki, Kürt halkı PKK'lileşmiştir. Bizler buradan bütün Avrupa ülkelerine sesleniyoruz. Eğer yapılacak bir şey varsa gelin bize yapın. Artık dilsiz, kendisinden utanan Kürt ayağa kalkmıştır. Özgürlüğünü kimseye vermez, Kürtlerin örgütlenme hakkı kimse tarafından alınamaz ve engellenemez. Bu Kürt halkının meşru hakkıdır. Bundan sonraki süreçte halkımızın kendisine hangi koşullar dayatılırsa dayatılsın, örgütlenme ve özgürleşme hakkını kimse kısıtlamayamaz. Halk kendisini kanıtlamak için buraya gelmiştir. Hiçbir güç ve devletten korkmuyoruz. Halk PKK'lileşmiştir. Eğer yasaklanacak ve tutuklananacak kimseler aranıyorsa biz buradayız, gelsinler bizi tutuklasınlar.

Sizce bu yürüyüşün Avrupa devletlerine vereceği mesaj ne olabilir.

Tek cevap olabilir. Hepimiz PKK'liyiz. PKK burada, PKK'yi başka bir yerde aramasınlar. Şu anda çok mutluyum. Çünkü insanlarımızla birlikte olmak, özellikle bu tür dönemler açısından hayatidir. Bundan sonra PKK ve halkımız nerede olursa biz de orada olacağız. Çünkü PKK tek kurtuluşumuzdur.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN değerlendiriyor:

Alman emperyalizminin açtığı PKK davası ve ardındaki nedenler

Bu değerlendirme 1989 yılında Başkan Apo tarafından, PKK'lilerin Almanya'da tutuklandığı ve PKK'nin uluslararası gericilik adına yargılanmaya çalışıldığı bir dönemde yapılmıştır. Bugün Almanya'da ERNK'nin ve Kürdistanlılara ait derneklerin yasaklanmasından dolayı güncel bulunarak yeniden yayınlıyoruz. Değerlendirme, Almanya'nın bütün dünya gericiliği adına Kürdistan ve PKK üzerine oynanmak istenen oyunda üstlendiği rolü açıkça ortaya koyması itibariyle önemlidir. Bugünkü süreçte gelişen birçok olaya da ışık tutmaktadır. Bu nedenle okunup sonuç çıkarılması faydalı olacaktır.

Almanya'da bir PKK davası açılmak isteniyor. Almanya ve PKK davası! Palme ve PKK davası! İsveç ve PKK davası! Kuzey kutbunda PKK davaları! Nedir bu davaların ve özelde Almanya-PKK davasının esası? Bu davanın esas içeriğine, neden geliştirilmek istendiğine, bugüne kadarki gelişimine ve tavrımızın ne olduğuna bazı yönleriyle değinmek istiyorum. "Suçlarımız", Alman emperyalizminin suç saydığı sözümona bazı karışık işlerimiz varmış! Sözde Almanya'da, ülkemizde va hatta Ortadoğu'da suçlarımız varmış ve Almanlar da kendilerine göre bir yargılamayı geliştirmeyi düşünüyorlarmış! Federal Başsavcı böyle bir girişimde bulunuyor, hükümet de uygun görüyor ve Alman devleti kendinde böyle bir yaklaşım gücü görüyor!

Biz, bu değerlendirmemizde, daha çok Alman devletinin bu mahkemeyi başlatmasının siyasi anlamını vermeye çalışacağız. Bunu kısa bir tarihi değerlendirmeyle birlikte güncel somut ilişkiler çerçevesinde ele alacağız.

"PKK olayının Avrupa ile ilişkisi nedir" diye sorulursa, bunu Türk gerçeği içinde arayıp cevaplandırmak gerekir. Türk gerçeği, tarih içinden günümüze kadar önemli oranda Avrupa sisteminin -şimdi de özellikle Batı Avrupa sisteminin- ajanı durumunda olan bir güruhun kendisidir. Türklükle ilgili olup bitecek her şey, NATO ve AET bünyesindeki ülkeleri ilgilendirir. Onlar, Türk gerçeğini kendi çıkarlarına göre ayarlamışlardır. Anadolu'da ta Osmanlılar döneminde inşa edilen Türklük, süreç içinde bağımlılık altına alınmış ve bu bağımlılık Türkiye Cumhuriyeti'nde de sürdürülmüştür. 12 Eylül faşizminde ise en ileri bir bağımlılığa dönüştürülmüştür.

Onların bu gerçeği tarafımızdan devrim ile tehdit edildiğinde, buna karşı ilgisiz durmaları elbette ki düşünülemez. Onlar, şüphesiz ki, bütün devrimci çıkışları, daha başlangıcında Türk kaba gücüyle, barbarlığıyla ezmek, devrimci güçleri tasfiye etmek isterler. Daha kendileri el atmadan, "vahşi güç devrimci çıkışı bastırır, sonuç alır" inancıyla hareket ederler. Bu durum yalnız Kürdistan ve Türkiye halkı için değil, bütün Ortadoğu için de geçerlidir. Türklük emperyalizm için iyi bir müttefiktir, köprü başıdır, jandarmadır. Üzerine bazı görevler düşerse, iyi bir şekilde yerine getirebilir. Zaten Türk ordusu da biraz bunula övünür. Bu temelde NATO üyesidir. Gönüllü Batı uşağıdır.

Eğer PKK mücadelesi 1980'lere doğru tasfiye edilmiş olsaydı ya da 15 Ağustos sonrası silahlı atılımımız bir-iki yıl içinde tasfiye edilmiş olsaydı, böyle bir davanın açılmasına gerek duyulmazdı. Emperyalistler uyanıktır. Öyle PKK'ye karşı olmak yerine, onun direnişçi özü üzerinde oyun oynamayı kendileri için daha uygun görür ve PKK üzerinde daha iyi hesap yaparlardı. Örneğin, bu geliştirilmek istenen "ılımlı PKK", "demokratik PKK"yi nasıl geliştireceklerinin hesabı içinde olacaklardı. Bunu destekleyecek ve böylece sahiplik edeceklerdi. Bu, basit bir mantıktır ve tarafımızdan gayet iyi anlaşılmaktadır. İşbirlikçi egemen sınıf-ulus gerçeği olan Türk gerçeğini kendine daha fazla bağlamak, bunun için Kürdistan'daki direniş mücadelesini bir koz olarak kullanmak, Türk faşizmine Kürdistan'ı ezdirmek ve Türk faşizmini de kendisine daha çok bağlamak için Kürdistan'daki direnişçilik mirasını kullanmak suretiyle, Kürdistan'da Türk'ü tehdit etmek ve böylece her ikisini kendine bağlamaktır bu planın özü. Bu, tipik bir emperyalist oyundur. Birisini diğerine karşı çıkartıp, birisini diğerine karşı desteklerek daha zayıf olana kritik anda sahip çıkmak suretiyle onu kendine minnettarlık duygularıyla bağlamak ve daha hakim durumda olanın biraz üzerine giderek böylelikle onu da zayıf düşürüp her ikisini de bu konumuyla kendine bağladıkça bağlamak! Böylece emperyalizmin meşhur "böl-yönet" taktiklerinin birisi de, PKK, Kürdistan ve Türk faşizmi çelişkisinde ortaya çıkmış olmaktadır.

Başlangıçta Kürtlerin, hatta PKK'nin "sahibiydiler"! "Mazlum insanlarsınız, işkenceye uğramışsınız, gelin yerimiz var, ilticanızı kabul ederiz" derlerdi ve halen de bu iddiaları devam eder. Diğer yandan, başlangıçta "12 Eylül faşizmine karşıyız, insan hakları çiğnendi, demokrasi çiğnendi, fazla ileri gitmeyin" diyerek, onu neredeyse her ay Avrupa Parlamentosu'nda tartışma, her ay yargılama konusu etmekteydiler. Şayet bunlar demokratik temelde olsaydı, insan saygı duyardı. Ama öyle olmadığı ortaya çıktı ve ne olduğu anlaşıldı. Çünkü mücadelemiz, diğer sol grupların veya kendine çeşitli muhalif demokratik sıfatı yakıştıranların durumuna düşmedi. Yani biz, onların kapısında dilenci gibi gözyaşı dökmedik, onlara yalvarıp yakarmadık. Bilakis direnişimizi geliştirdik; direnişimizin teori ve pratiğini bağımsız bir biçimde, onlara hiç de muhtaç olmadan, onların sözde hayırseverliğine, bağışlayıcılığına, insan hakları safsatasına, yardımseverliğine sığınmadan geliştirdik. Ve bağımsız gelişmeyi başardık. Bu temelde de Türk hem Kürt, hem de Türk uşaklarını zor duruma düşürdük. İşte bunun için komplolar, provokasyonlar ardı arkasına geliştirilmeye çalışıldı.

Bir Papa olayı, bütün Türkiyeli ve Kürdistanlı olası direniş güçlerine karşı, onların direnişlerini terörist olarak damgalamak için, emperyalistler ve Türk istihbaratınca geliştirilmiş bir provokasyondur. Çok sayıda devrimci mülteci Avrupa'ya gidecek, orada çalışma yürüteceklerdi. Onlara bu alanı daraltmak için, Avrupa alanının, Batı sisteminin en hassas olduğu bir noktasında bir vuruş yapmak gerekiyordu. Bunun için de en uygunu Papa'ya suikast girişimiydi.

Bir dönemler nasıl Hitler faşizmi Dimitrof şahsında bütün bir sosyalizmi mahkum etmek istemişse Almanya da günümüzün en devrimci hareketi ve Ortadoğu'da en devrimci örgüt olan PKK'yi yargılamakla, bağımsızlık temelindeki sosyalizmi ve yurtseverliği mahkum etmeye çalışmaktadır.

Ancak bu oyun fazla tutmadı.

Papa provokasyonu daha çok 1982'lerdeki durumları kurtarmak için düzenlenen bir provokasyondu. Ve nitekim 1984'lere doğru gelindiğinde, sol zaten tamamen kokuşmuş bir mültecilik içindeydi ve çoğu da emperyalist devletlerin himayesine girmiş durumdaydı. Bu konuda, en başta hemen Dev-Yol artıklarını görebildik. Bunlar, Batı himayeciliğine, emperyalizmin uşaklığına soyunmaya tehlikeli bir biçimde öncülük ettiler.

Biz, bu yollara girmedik ve tam tersine kafa tuttuk. Bu temelde bizim direnişimiz devam etti. 1984 Atılımı'yla birlikte, o Brüksel çevresi dediğimiz NATO'cu çevrelerin de onayı ile başa gelen 12 Eylül faşizmine karşı oldukça tutarlı bir direnişi geliştirebileceğimiz ortaya çıktı. Bu savaşımın özgücümüze dayalı olduğu iyi kestirildikçe, bunlar, durumun değişik olduğunu, PKK'ye karşı daha değişik yaklaşım gerektiğini, artık tehlikeli, yani "terörist" olduğuna dair bir hüküm geliştirmenin gerekli olduğunu düşündüler. Ve o bildiğimiz Palme senaryosunu geliştirmeye çalıştılar.

Palme senaryosu deyip geçmemek gerekir. Palme, Batı sisteminin demokrasi geleneğinin bir temsilcisi; biraz da gerici emperyalist çevrelerin çıkarlarını tehdit eden, ama, aynı zamanda sistemi de iyi koruyan, çok önde gelen bir isimdir. Palme, aynı zamanda bir kurumdur. Sosyal-demokrasinin geleneği, onun ruhu, onun beynidir. Halk yığınları bu isme aşina olup ona son derece tutkundurlar. Ayrıca İsveç İskandinavya ülkelerinde önder konumundadır ve demokratik geleneklери ağır basan en barışçıl bir ülkedir. Başta ABD olmak üzere, gerici NATO çevrelerinin biraz başını ağrıtan böyle bir ülkede otuz yıldır iktidarı sürdüren bir güçtür Palme. Birçok ulusal kurtuluş hareketine -emperyalizme rağmen- ilgi göstermiştir, barışçıl olabilmiştir.

Bunlar onun üzerinde provokasyon geliştirmenin bazı nedenleridir, ama hepsi değildir. Diğer yandan İsveç, Kürdistan'la en çok ilgilenen ülkedir. Palme, bu konuda kendini daha çok görevli hissetmektedir. Belki de sosyal-demokratların görevlisidir. Fakat PKK karşısında üstlendiği görevi başaramamıştır. Yani, sosyal-demokratların diğer örgütlere yaptığı gibi, bizi de kokuşmuş bir mültecilik konumuna çekememiştir. Partimizin önderlik ettiği direnme devam ediyor ve böylece 15-20 yıldır Kürdistan gerçeği üzerine Avrupa'nın geliştirmek istediği senaryo tutmamıştır. Bu sonuçlardan önemli oranda İsveç sorumludur, Palme sorumludur. Çünkü o, bu işin görevlisiydi. Görevini de iyi başarması gerekiyordu. Önemli oranda başardı ama, PKK'ye yönelik olarak fazla başaramadı. O zaman emperyalizmin gerici mihrakları Kürdistan meselesinden ötürü Palme'yi sorumlu tutacaklardı. Buna bir de İran-Irak savaşındaki arabuluculuğunu eklersek, gerekçeler daha da artmış olur.

Öte yandan, Palme'ye karşı düzenlenecek bir suikaste bulaştırılacak olan örgüt, kesinlikle Avrupa'da terörist ilan edilip mahkum edilecektir. Bir örgüt de Avrupa'da teröristlikle mahkum edildi mi, hayat alanı oldukça daralır, faaliyetleri kısıtlanır. Bunun üzerine Avrupa'nın bütün emniyet gücü seferber edilir ve o örgüt oradan dışarıya çıkartılmaya çalışılır. Görülüyor ki, çok hayati ve kapsamlı bir plandır. Ve yalnız bu kadar da değil. Bir yandan PKK'nin önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesinin başına bu tecrit duvarı örüldüğü gibi, diğer yandan uzun süredir birçok barış politikasında ulusal kurtuluş hareketleriy-

le ilişkisini sürdüren Palme'ye, özellikle Reagan önderlikli ABD emperyalizmi tarafından bir cevap verilmiş, bir hesap görülmüş olacaktır. Yine Avrupa'nın Thatcher-Kohl gibi gerici önderlikli muhafazakar hükümetlerinin de, böylelikle kendilerinin Sovyetler'e ve Doğu'ya yönelik politikalarıyla oynayan birisinden kurtulması sağlanacaktır. Bunlar da az önemli kazanımlar değildir. Bir de İsveç içinde NATO ve AT üyesi olmak isteyen birçok gerici çevre vardır. Palme, bu çevrelerin önünde de bir engeldir. Palme'nin ortadan kaldırılmasıyla bunlar da kurtarılmış olacaktır.

Bir taşla iki kuş değil, dört kuş vurmanın bundan daha iyi bir yolu olabilir mi? O halde, bir taşla dört kuşu vurmak için işte mükemmel bir senaryo!

Bu senaryonun uygulanması biraz ustaca yapıldı mı, sorun çözülmüş olacaktır! Üstelik Avrupa'daki yapımızın çalışma tarzındaki bazı yanlışlıklar ve provokatörlerin devreye sokulmuş olması da buna uygun zemin yaratmaktadır. Devreye sokulmuş olan provokatörler Almanya'daki mahkemede günümüzde PKK aleyhine tanıklık edecek olan ve dün de yoldaşlarımızın yakalanmasına bizzat yol açan kimselerdir. Görüldüğü gibi, provokatörler daha o zaman bu senaryonun uygulanmasında görevli kılınmışlardı. Plan gereğince Stockholm emniyet müdürleri tutuklamaları geliştiriyorlar. Kendilerine göre sözümona eldeki kanıtlar hayli içeriklidir, dolayısıyla geriye uygulamayı gerçekleştirecek bir manyağı bulmak kalıyor. Bunu bulmak onlar için öyle zor bir iş değildir. Bu manyak Kürt de olabilir, İsveçli de olabilir. Şimdi katilin İsveçli olduğu açığa çıkmış, ki, bu önemli değildir.

Bunların parti içinde de bağlantılı olduğu unsurlar var. "Bu işe PKK'yi bulaştıralım" düşüncesiyle her türlü kışkırtıcı, çılgınca çabaları geliştirdikçe geliştirmişler. O zaman ki baş provokatör bu işleri iyice izliyor. Yani böylece olgunlaşmış bir senaryo haline gelmiş oluyor. Bilindiği gibi, oyun da devam ediyor. Dört-beş yıldır partiye aleyhte malzeme sunabilecek ne varsa bu Palme cinayetiyle sunulmaya çalışıldı. Nitekim partinin bu komployla ilişkili olmadığı ortaya çıkınca, Palme suikasti senaryosu, aleyhimize değil, tamamen lehimize dönmeye başladı. Aslında bu, uzun süreli bir hazırlığın sonucuydu. Daha 1980'lerden itibaren geliştirilen Papa olayı, ardından uygulanan Palme senaryosuyla genelde devrimcilik, özelde PKK devrimciliğini terörist olarak ilan ettirme ve dıştalama çabaları boşa çıkmaya başlayınca, bu sefer Avrupa'nın yeni efendisi, kabadayısı veya en has emperyalisti olan Alman emperyalizmi bu görevi üstlenmeye kalkıştı. PKK'nin sözümona kendisine göre bazı yanlışlıklarını ve yanlış çalışma tarzının ele verdiği belgeleri toplamakla işe başlayacaktı. Daha sonra kendine uygun gördüğü bir zamanlamayı tayin edecek ve böylelikle saldırıya geçecekti. Kendilerine uygun gördükleri zamanlama olan 1988 yılı bu konuda bir sonuç vermemiştir.

1988 yılı, PKK tarihinde en önemli dönemeç noktasıdır. TC, ülke içinde hareketimizi imha etme çabalarını yürütürken, diplomatik faaliyetlerini de bütün bölge çapında had safhaya ulaştırmış, gerekli bütün tedbirleri içte ve dışta almıştır. Bunun için de sızmaları ileri boyuta vardırmıştır. Zira TC'nin, 12 Eylül faşizminin programı bu yıl tamamlanmak zorundadır. Onun için en kestirme yol, PKK'yi yargılama altına almak, terörist ilan ettirebilmek, artık Avrupa koşulları içinde ve yasaları çerçevesinde verilebilecek zararın azamisini verdirmektir. Amaçlanan budur. PKK'nin iş yapabilir konumda olan birçok kadrosunu o temelde tutuklattırdıktan sonra, geriye kalanların üzerinde hesap yapmak için yeni bir provokatif ekip bulmak hiç de zor olmamıştır. Bu yeni provokatif ekip, "yeni PKK'li", "akıllı PKK'li" "demokratik PKK'li" diye lanse ettirilecektir. Zira, 1983 provokasyonunda da böyle yapılmış ve o zaman genelde Türk sol'u bitirilirken bizim de bitirilmemiz amaçlanmıştır. İçimizde dayatılan provokasyon da bu temeldeydi. Bu sefer PKK'ye dayatılan provokasyonu başarıya götürmek için ülke içinde, bölgede ve yurtdışında geliştirilen tutuklamaların akabinde kendilerini, "örgütü tümüyle ele geçirdik" aldatmacasına kaptırdıkları gibi, bir de 1988 Ağustos-Eylül'üne dek bir bitirme hükmü biçmişlerdi. Provokatörler birdenbire "partiyi ele geçirdik, bitti, kalmadı" diye ortaya atılmaları bundandı. Sözümona, böylece senaryo iyi ayarlanıp tam başarıya götürülecekti. Bu konuda birçok çakalın nasıl uluduğu halen hatırlardadır. Öyle ki, kendilerini bir başarı elde edeceklerine bayağı inandırmışlardı. İşte Almanya'daki söz konusu yargılamayı bu çerçevede ele alıp değerlendirmek önem taşır.

Alman emperyalizmi ne diye bizi bu kadar karşısına alıyor? Çünkü hem kendi çıkarları, hem de birinci dereceden sorumlu olduğu Türkiye rejimi tehlikededir de ondan. Dolayısıyla, Türk işbirlikçilerinden daha fazla Alman çıkarları, Alman emperyalizminin Ortadoğu'daki çıkarları tehlikededir.

Şunu hemen belirtelim ki, hukuksal açıdan yargılanacak bazı olaylar olabilir. Alman topraklarında kimi olaylar gelişmiş olabilir. Ancak bunlar dört yıl önce ortaya çıkmış gelişmelerdir. Polis daha o zaman failleri hemen yakalayıp yargılamayı geliştirebilirdi. Nitekim Zülfü Gök olayında örneğini gördüğümüz gibi, bazılarını yakalayıp yargılamışlardı. Bu olay hiç de PKK'nin geneli için söz konusu edilmemedi. Bu seferki yargılama ise, yalnız Almanya'daki "suçlarımız" için değil, her alanda -Kürdistan'da, Ortadoğu'da- işlenen "suçlar" içindir. "-Adam öldürmek suçtur" diyorlar. Yani devrimimizin, silahlı savaşımımızın TC'den vurduğu herkes bizim için bir "suç unsuru" teşkil ederken, TC'nin bizden vurduğu herkes ve her şey ise "uygarlığın" bir gereği olarak ele alınmak istenmekte ve TC'nin cinayetleri "teröristlerin, canilerin temizlenmesi" olarak lanse edilmeye çalışılmaktadır. İşte olayın bu noktası çok önemlidir. Bu nokta davanın artık hukuki bir dava olmaktan çıktığını, tamamen siyasi bir davaya dönüştürüldüğünü gün ışığına çıkarmaktadır. Üstelik söz konusu edilen "suçlar" Alman emperyalizminin sorumluluk sahası içinde işlenmediğinden dolayı, onu hiç de ilgilendirmediği halde, o yine de tüm "suçlarımızın" hesabını sormaya soyunmaktadır. Özcesi, PKK'nin devrim amacıyla yola çıkması, PKK'nin teröristliğine bir suç kaidesi olarak değerlendirilmek istenmektedir. İşte bu noktada Alman devletinin anti-devrimci özü kendini açığa vurmaktadır.

Bu büyük bir gelişmedir. Bu, sadece PKK-Almanya çelişkisi biçiminde ortaya çıkan bir durum değildir. Esasen, genelde emperyalist ülkelerdeki demokrasinin içinde bulunduğu durumu ortaya çıkarmada kendini açığa vuran, özeldeyse PKK devrimciliğinin emperyalist sistemin çıkarlarını tehdit etmede geldiği aşamada ortaya çıkan bir gerçektir. Bu anlamda önemli siyasi gelişmelerin beraberinde gelmesi söz konusudur. Dava, hukuki bir dava olmaktan çıkıp tamamen siyasi bir dava konumunu almıştır.

Bu dava hukuki olarak değil, Alman faşist yasaları veya yaklaşımıyla ele alınmaktadır. Aslında Hitler çoktan ölmüş olmasına rağmen adeta yeniden Hitler ruhunun diriltilerek Dimitrof davasının yeniden sahnelenmesi gibi, günümüzde söz konusu edilen Almanya'daki PKK davası karşı-devrimci bir yargılamanın sahneye sürülmesi davasıdır. Bu anlamda uluslararası önemi oldukça ileri sayılabilecek bir davadır.

Tutuklanan arkadaşlara da suç olarak resmen şu gösterilmiştir. "Siz, Ortadoğu'da ve Türkiye'de şu şu cinayetleri işlemişsiniz." Oysa ne Ortadoğu'dan, ne de Türkiye'den Alman devleti sorumludur. Türkiye'de bizi yargılayan TC'nin yasalarıdır. Ortadoğu'nun da sahibi Almanlar değildir. Ortadoğu'nun sahipleri başkalarıdır. Eğer bir suç varsa onlar bizi yargılar. Ama tam tersine, Almanlar, Türkiye'nin karşısında verdiğimiz savaşın ve sonuçlarının TC tarafından yargılanması dururken ve Ortadoğu'da ise alana hükmedenler dururken, hepsinin adına yargılama küstahlığı içine girmiştir. Gerçekten tam da emperyalistlere yaraşır bir küstahlık! Hem de ağır ödettirilmesi gereken bir küstahlık! Aslında bu onu, belki de başlangıçta tahmin etmediği bir durumla karşı karşıya getirecek bir küstahlıktır.

Evet tekrarlıyoruz: Bizim Alman yasaları açısından suç olarak nitelenen girişimlerimiz olabilir. Bu suçları partinin adına partiden bazıları da işleyebilir. Parti bu konuda bazılarını cezalandırabilir de. Çünkü haindir, Türk ajanıdır; hatta mücadelemize kasteden biridir. Direkt ya da dolaylı, varlığımıza kasteden birisidir. Böyleleri partimizin yasalarında cezalandırılır. Bu yasalarımız başkalarının yasalarıyla çelişirse onlar da bizi kendi yasalarına göre yargılar. Ama, genelde yürüttüğümüz devrimi yargılamanın, Alman yasaları çerçevesinde olmaması gerekiyor. İşte, burada yargılamanın tamamen yasal olmaktan çıkıp yasadışı, siyasi, faşist, gerici bir yargılamaya dönüştüğü çok açıkça karşımızdadır. Kaldı ki, bu yargılama, Alman devletinin uzun bir süredir Türk faşizmiyle girdiği kirli ve karanlık ilişkilerinin dışa vurmuş, açığa çıkmış son bir halkasıdır. İyi bilmek gerekir ki, Türk-Alman ilişkileri, Batı-Türk ilişkilerinde öncü roldedir. Özellikle Osmanlı İmparatorluğu çöküşe gittiğinde Almanlar koruyucu melek rolündedir. Daha 1980'lerde yıkılmak üzere olan Türklüğü elinden tutup himaye edenler Alman Kaiserlerdir. I. Dünya Savaşı'na gelindiğinde İttihat-ı Terakkiciler Almanların en sadık dostudur. Türkiye Cumhuriyeti kurulduğunda en iyi ilişkiler içinde oldukları kişi Hitler'dir. İki emperyalist savaş arasında Türklerle en iyi ilişkileri geliştiren Hitler, "Benim öğretmenimdir" dediği Atatürk ile de en iyi ilişkilere sahiptir. II. Dünya Savaşı'ndan sonra da Türklerin hamisi başta Almanlardır. Ve 12 Eylül faşizminin gelişiminde, tezgahlanışında Alman damgası vardır. Bugün herkes çok iyi bilir ki, Türk rejiminin ekonomik, sosyal, kültürel, siyasal modelinin çizilmesinde Alman damgası esastır. AT, Alman çizgisi çerçevesinde Türkiye ile ilgilenir. İngiliz ve Fransızlar ise ikinci ve üçüncü sırada gelirler. Her şeyden Alman emperyalizmi sorumludur ve ona bu görev büyük dayıları ABD tarafından verilmiştir. Yani F.Almanya'ya "Türkiye'yi en iyi idare edebilecek güçsün, bu konuda tarihte büyük tecrüben vardır, günümüzde de ekonomik-siyasi gücün buna son derece uygundur" demişlerdir. Türk gericiliği, faşizmi de buna oldukça öykünür ve iş yalnız bu kadarla da sınırlı değildir. Milyonlarca emekçinin Alman uşağı haline getirilmesi için ne lazımsa onun her türlü işbirlikçilik temelinde sunulması sağlanır.

Alman emperyalizmi, PKK'nin sonuna kadar bağımsız bir sosyalizm ve yurtsever çizgi içinde kalabileceğini çok iyi anladıktan sonra, artık bu işe bir siyasi yönelimle çözüm bulma, onu "terörist" suçlamasıyla yargılama ve öç alma yoluna gitti. Giderek bütünüyle Avrupa'da sonuç alma gerekliliğinin düşünce ve pratiğine yönelim ihtiyacı duymuşlardır.

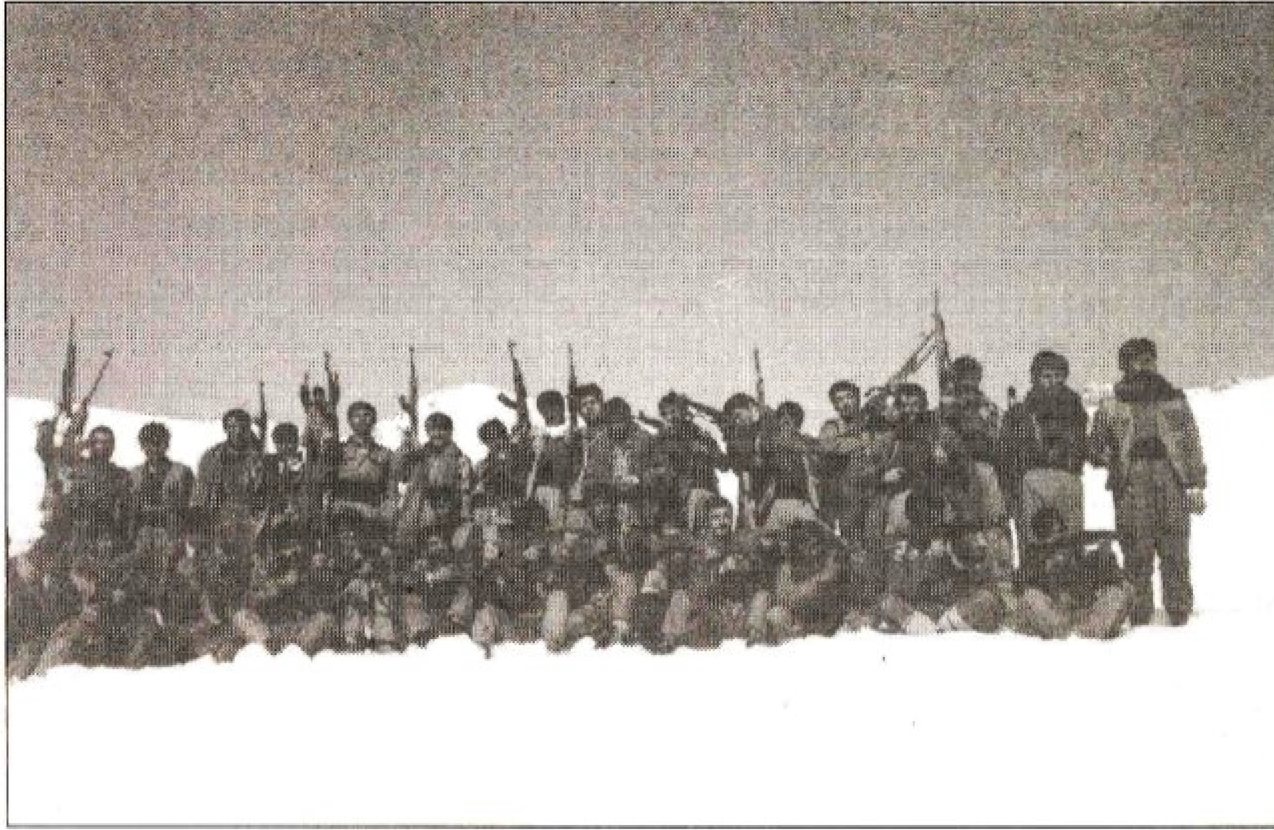
İşte biz, bu kadar kapsamlı ele alınabilecek bir tarihsel çerçeveye sahip olan Türk-Alman ilişkilerine ve 12 Eylül faşizminin tezgahlanmasının en önde gelen gücüne, onun özellikle de gerici hükümetine karşı Türk uşaklığını, Türk uyduculuğunu zor duruma düşürdük. Almanlar, öyle birkaç kişi vurulduğu için değil, bu sadist bendelerinin zor durumda kalmalarından ötürü en azından Avrupa çapında üzerlerine düşeni, hem de en kritik ve tarihi bir dönemeçte yapma gereğini duydular. Daha önce de PKK'nin bazı eylem planlarını yakaladılar ve yargıladılar. O zaman da Alman yasaları vardı. O zaman da PKK vardı. PKK'yi tümüyle terörist olarak yargılamayı niye o zaman değil de, 1988'de gündemleştirdiler? Niye kendi yasalarıyla bu kadar çelişkiye düşüyorlar? Çünkü artık Türk uşaklar zor duruma düşmüştür. Ve Batı Alman devleti, kendi normal yasalarıyla onu koruyamaz, PKK'yi Almanya'daki faaliyetlerinden ötürü zayıflatamaz bir duruma gelmiştir. Öyleyse önünde tek çıkış noktası vardır. Davayı giderek PKK'nin tüm varlığını yargılayacak bir seviyeye getirmek, böylece AT'yi de arkasına alarak Palme olayında tam başarılamayanı bu sefer başarmak, PKK'yi tamamen terörist örgüt ilan ettirip, Türkiye'ye bu anlamda en büyük desteği sunmak! Şimdi Federal Almanya'nın amacı üzerine iyice düşünelim. Emperyalizmin en büyük dayısı ABD bile, "Ben, bu aşamada PKK'yi karşıma almak istemiyorum. Aslında genelde teröristtir ama, ben şimdi bunu somut olarak ilan etmeyeceğim. Ne zaman ki bana yönelirse, ben de o zaman ilan ederim" diye ihtiyatlı yaklaşmıştır. Türkiye ile o kadar işbirliği ve o kadar sıkı ilişki içinde olmasına rağmen ABD bile şimdilik "PKK'yi açıkça karşıya alma gereğini duymam" demiştir. Peki, öyleyse Alman emperyalizmi ne diye bizi bu kadar karşısına alıyor? Çünkü hem kendi çıkarları, hem de birinci dereceden sorumlu olduğu Türkiye rejimi tehlikededir de ondan. Dolayısıyla, Türk işbirlikçilerinden daha fazla Alman çıkarları, Alman emperyalizminin Ortadoğu'daki çıkarları tehlikededir. Türkiye'nin jandarmalığıyla Anadolu'da, Kürdistan'da, Ortadoğu'da yürüttüğü politikası tehlikededir. Ve bu tehlikenin baş sorumlusu PKK'dir.

İşte, biraz da öfkeyle, kendi yasalarına bile ters düşerek PKK davasını günün önemli bir siyasi davası haline getirmiş, tümüyle PKK'yi yargılamaya cesaret etmesi bu çıkarların tehlike-

ye girmesinden ötürüdür.

Alman emperyalizmi önce bir-iki provokasyon hamlesi dayattı. 1983 provokasyonunun arkasında önemli oranda Alman emperyalizmi vardı. Provokasyon orada filizlendi. Buna karşı bizim kararlı tutumumuz, PKK'ye dıştan dayatılacak "ılımlılık, demokratlık" sahtekarlıklarının yerle bir edileceğini gösterdi. Daha sonra bir sürü provokasyon geliştirildi. Ama tümüne karşı partiyi koruyabileceğimiz açığa çıktı. Yani Almanya koşullarında PKK'yi şöyle veya böyle emperyalizmin uyduluğuna götürebilecek bütün girişimlerin hesabı sorulacaktır, sorulmuştur ve bundan sonuç da alınmıştır. Bu ne anlama gelir? Bu, Almanların PKK'yi ileri adım atmaktan alıkoyamayacaklarını, PKK'yi çok çeşitli yöntemlerle, baskı ve mükafat yöntemleriyle iğdiş edemeyeceklerini, ılımlılaştıramayacaklarını, uyduları haline getiremeyeceklerini ortaya koydu. Alman emperyalizmi, PKK'nin sonuna kadar bağımsız bir sosyalizm ve yurtsever çizgi içinde kalabileceğini çok iyi anladıktan sonra, artık bu işe bir siyasi yönelimle çözüm bulma, onu "terörist" suçlamasıyla yargılama ve öç alma yoluna gitti. Giderek bütünüyle Avrupa'da sonuç alma gerekliliğinin düşünce ve pratiğine yönelim ihtiyacı duymuşlardır. Evet, bizden bazıları buna bol bol malzeme sunmuşlardır. Ama, bu belirleyici değildir. Eğer biz onların çıkar sahası içinde olsaydık, bizim bu büyük veya küçük "günahlarımızın" hepsini görmezlikten gelebilirlerdi.

Alman devleti, Türk katliamcılığını bilmez değildir. Türk devletinin Kürdistan'daki talanını, vurgunculuğunu, vahşetini bilmez değildir. Almanya'da bir sürü Türk temsilciliği var; az cinayet işlememişlerdir. Bunların hepsinin varlığından haberdardırlar. Türk devletinin kendi halkını ne hale getirdiğini iyi biliyorlar. Ekonomik gerekçeli, siyasi gerekçeli idamların, ölümlerin, cinayetlerin haddi-hesabı yoktur. Bunlar iyi biliyor. Peki tüm bunlardan dolayı Batı Alman devleti niye uşaklarını yargılamıyor da, PKK'yi yargılıyor? Açık ki, stratejik çıkarlarına yönelik bir tehlike söz konusudur. Kaldı ki, 1988'de geliştirilmek istenen davanın, 12 Eylül faşizmine karşı yürüttüğü savaşımının kader yılı olarak bu yıl da PKK'nin her tarafta ve her türlü yöntem ile imhasına çalışıldığı bir döneme denk getirilmesi söz konusudur. Daha da önemlisi, Avrupa'da partiyi temsil edebilecek durumda olanların hepsinin tutuklanması ve ardından sahte bir PKK'liliğin -hem de sözümona kendilerine göre Parti Önderliği'ni bitirme durumuna getirdikten sonra- ilanı söz konusudur. Bunlar belgelerde ifadesini bulmuştur. Bu belgeleri dünya kamuoyu biliyor. Sömümona "PKK'ye evet, Apo'ya hayır" adı altında PKK'yi teröristlerden, suçlulardan arındırdılar! Batılı istihbarat çevreleriyle son derece güçlü ilişkileri olan, ne idüğü belirsiz bazı iğrenç yaratıkların "PKK'sine" ulaştıran yargılama veya Alman polisinin geliştirdiği tutuklama ardından, "terörist suçlaması ve tutuklamalar PKK'nin içindeki bir terörist gruba karşıdır" dediler. Bu terörist grup kimdir? Biziz! Bizim sorumluluğumuz altında yürütülen PKK işleridir. Terör diye damgalanan PKK, bu gruptan -yani bizlerden- arındırılacak, diğerlerini TC bitirecek ve geriye

işte o kendi ajanları kalacak! Böyleleri SHP içinde de vardır, Almanya'da da vardır. Sözümona böyleleri zindanlarda da var. Hepsini hızla birleştirip, kendilerine göre PKK belasından kurtulma işini tamamlamış olacaklar!

Büyük senaryo, büyük plan ve uygulamalar çerçevesinde Almanların da payına düşen bugünkü Almanya-PKK davası oldu. Madem bu davayı onlar başlattı, savunmayı iyi yapabileceğimiz gibi, bu savunmada elbette ki çok güçlü bir yargılamayı gerçekleştireceğimiz de biliniyor. Yargılanacak olan gerçekten sadece bir hukuki çerçeve değildir. Hukuki yönden ne kadar haksızlığa uğradığımız da değildir. Bunun belki sözünü etme gereğini bile duymayız. Onların yargılamak istediği gerçekte halkımızın biricik umudu olan PKK'nin direnişçi, devrimci atılımlarıdır. Bununla yalnız hukuken değil, siyasi olarak değil, ideolojik ve kültür olarak da bizi mahkum etmek istediler. Bizim için, "Yaşamasını bilmiyorlar, içmesini bilmiyorlar" dediler. Bunu kimin yaptığını gayet iyi biliyoruz! Ve ilk tanıklık da bunlardan geldi. Bunlar, "Biz ne güzel Almanlara uymuşuz, onlarla bütünleşiyoruz" diyerek memnuniyetlerini dile getirdiler. "Bakın, bizimle ne güzel bütünleşiyorlar, PKK ise bize nasıl da zıt" dercesine, bunların şefini televizyona çıkarmadılar mı? İşte o, kültürel cephede bir yargılamaydı.

Daha sonra, "PKK kendini Avrupa soluna göre adapte etmiyor" dediler. O sahte Dev-İşçi, sözümona PKK'yi götürüp Avrupa'da ehlileştirecek, bize "demokrasiyi" özümsettirecekti! "Ilımlı PKK", "demokratik PKK" adı altında bizi ehlileştirme ameliyatına tabi tutacaklardı. Bunun yoğun uğraşı içine girdiler. O da bir yargılamaydı. Sözümona biz "vahşiydik", "anti-demokrattık", "despottuk", onlar da "demokrattı", "uygardı", dolayısıyla onlar "haklı", biz ise "haksızdık"! Efendilere uyacak, haddimizi bilecek, yola girecektik! Bu tutmadı ama, bu yönden bir yargılamaydı. Kendilerine göre bazı aşırılıklarımızı hukuki yönden törpülemek veya başka usülleri devreye koyarak, "Bak zayıflar kolaydan, ucuz yaşamdan anlar. Bunun da bizde alası vardır" dercesine sahte bir yaşam sunarak kendine bağlamak gibi tüm metodlar birer yargılamadır. Tüm bunlarla PKK'yi, PKK çizgisini yargılamaya çalıştılar. Uzun bir süre PKK çizgisine karşı çıkıp, "Silahlı savaşım zamanı değildir. Bu çizgiyle savaşım kazanılmaz, bu çizgi yenilgiye mahkumdur" dediler. Ancak bu dediklerinden bir sonuca varamayınca, bu kez, "Bu çizgi terörist çizgidir" diye kendilerine yeni bir çıkış yolu bulmaya çabaladılar.

İşte bütün bu olanlar ne anlama gelir? Avrupa emperyalizmi ve gericiliğinin PKK çizgisini, onun devrimci pratiğini ve direnişçiliğini bütün cephelerde yargılamak istediği, kendi çıkarıyla onu birbirine zıt gördüğü, artık buna her cepheden nihai bir saldırıyla karşılık verme gereğini duyduğu anlamına gelir. İşte bu karşılığın da Almanya-PKK davası olduğu, baştan beri yürütülen birçok davanın ana davası olarak, bu davanın Almanya'da da görülmesi gerektiği, böylece ispatlanmış olmaktadır.

Tıpkı Diyarbakır'da PKK yargılamaları gibi, Almanya'daki PKK davası da, Kürdistan gerçeğinin, özellikle onun PKK önderliğinde ayağa kalkan direnişçiliğinin, devriminin bu sefer emperyalist sisteme karşı savunulmasıdır. Aynı zamanda, Alman emperyalizminin, Türk işbirlikçileriyle birlikte baştan beri tarihi ve güncel her cephede işledikleri suçlarının da yargılanmasıdır. Bu, onların bir halkın üzerinde yürüttükleri soykırımın açığa çıkarıldığı ve suçlarının ölçüsünün çok iyi bir biçimde gösterildiği bir yargılama kürsüsüdür. Kürdistan halkı gibi mazlum bir halkın tarih sahnesinden tasfiye edilmek istenmesinde 12 Eylül faşizminin oynadığı rolün arkasındaki karanlık ve açık güçlerin, resmi ve gayri-resmi güçlerin, ideolojik, askeri ve siyasi güçlerin bir bir hesabının görüldüğü bir yargılama davasıdır. Bir dönemler nasıl Hitler faşizmi Dimitrof şahsında bütün bir sosyalizmi mahkum etmek istemişse, Alman emperyalizmi ve onun gerici hükümetleri ile baş yardakçıları Alman savcısı da günümüzün en devrimci hareketi ve Ortadoğu'da en devrimci örgüt olan PKK'yi yargılamakla, bağımsızlık temelindeki sosyalizmi ve yurtseverliği mahkum etmeye çalışmaktadır.

Bu, Alman emperyalizminin de değişik koşullarda açtığı ikinci karşı-devrimci uluslararası davadır. Ve bu davada yargılamak isteyenler, çok güzel bir biçimde bu söylediklerimiz adına yargılanacaklardır. Her şeyden önce bu dava Moltke'den başlayıp Savcı Rebmann'a kadar Türk faşizmine hayat vermede ve halkımızın yaşamına kastetmede rol oynayan bütün tarihi ve güncel temelleriyle birlikte ortaya çıkarmaya iyi vesile teşkil edecek ve yargılanmalarına yol açacak olan bir davadır. Birincisi budur. Unutmayalım ki, bu defter, ülkemizde Osmanlı ordularının yerleşik hayata geçmesinde ve daha sonraki burjuva temellerinin atılmasında birinci derecede rol oynayan Alman-Prusya militarizminin temsilcisi Moltke ile açılmıştı. Bugün de kışla kültürünü, provokasyonun merkezi olarak bilinen bir yer olan ve MHP faşizminin yerel belediye başkanlığını gaspettiği Elazığ'da Türk ordusunun konumlanmasına onay veren, yol gösteren Moltke'dir ve Kürdistan'a yönelik seferlerin arkasında bütünüyle Alman paşaları vardır. Milyonlarca Anadolulu, Kürdistanlı emekçinin dünyanın her tarafında katledilmesinde Alman generallerinin rolü vardır. Hitler'in, örnek gösterdiği dostu M. Kemal ile sıkı ilişkileri vardır.

I. Dünya Savaşı'nda İttihat-ı Terakki'nin arkasında Almanlar vardı. Onların bütün halkların olduğu kadar Kürdistan halkının da başına bela kesilmesindeki rolleri birincildir. 2. Dünya Savaşı'nda Alman faşizmiyle karşılıklı ilişkilerin geliştirilmesinde en çok Almanların rolü vardır. Türkiye'deki anti-demokratik uygulamalar da ve her türlü emekçi düşmanlığının arkasında Alman emperyalizmi vardır. Ve en önemlisi de, günümüze doğru geldiğimizde, 12 Eylül faşizminin inşa edilmesinde onlara sunulan ekonomik ve siyasal desteğin arkasında yine Almanlar vardır. Onayı veren ABD'dir, ama uygulamayı yürütenler Almanlardır. Kaldı ki, darbe sonrası Türkiye'yi ziyaret eden ilk Dışişleri Bakanı, ilk Cumhurbaşkanı Almanlarındır. Faşistlerle el sıkışanlar, suçlularla haşır-neşir olanlar, Almanların bu en yüksek sözde resmi makamlarıdır. Kaldı ki, ulusal kurtuluş savaşımızın 15 Ağustos Atılımı'ndan sonra bastırılması için Alman komando eğitimcileri ve çevik kuvvetleri, Türk komandolarını eğitmişlerdir. Kurt köpeklerine varıncaya dek her türlü araç gereçlerini temin edenler Almanlardır. Bütün bu yardımları Türk faşistlerine yapmışlardır. Ve spora dek, özel yaşantılarına dek hepsini ayarlayan, yöneten güç Almanlardır.

Bütün bunlar Almanya'nın çıkarına değil de, nedir? Eğer bütün Alman çıkarları Türk işbirlikçileriyle birlikte bu kadar somutsa ve bu kadar hayati ise, buna bu kadar karşı çıkan, onların çıkarlarını bu kadar tehdit eden bir partiye karşı elbetteki kendilerini bir yargılama gücü olarak göreceklerdir. Varsın yargılasınlar! Onlar bu yargılamayla kendi çıkarlarının gereklerini yapacaklar ama, biz de onların çıkarlarının neden ibaret olduğunu, tarih boyunca ve günümüzde Türk halkı ve Alman halkı da dahil olmak üzere bu çıkarların halklarımızın ve Alman halkının, yine gerçek Alman demokratlarının bile nasıl aleyhinde olduğunu göstereceğiz. Biz bunların birinci yüzün, halklar düşmanlığı, demokrasi düşmanlığı yüzünü unutmayacağız. Bunların, halklar ve demokrasi düşmanlığından ibaret olan birinci yüzlerine ek olarak bir de "yabancı düşmalığı" adı altında bu dönemde yeni Hitlerciliği parlamentoya soktukları gerçeği vardır. Bu da Kohl hükümeti zamanında, bu hükümetin yabancılar düşmanlığı politikası temelinde ortaya çıktı. Bütün bunların da, halkların çıkarlarıyla ne ilişkisi olduğunu ortaya koyacağız. Ve böylece kimlerin nasıl yargılanması gerektiğini, yargılayanın nasıl yargılanması gerektiğini mahkemede çok ustaca ortaya çıkaracağız. Bunu yargılarken, aynı zamanda temsil ettikleri emperyalist sistemi, NATO'nun iç yüzünü de açığa çıkaracağız. Zira, bu dava kesinlikle NATO'nun kararıyla başlatılmıştır. Onun sekreterliğini bir Alman yapmaktadır. Onun emriyle yapılmıştır. "PKK'ye hayır, Kürt özerkliğine, Kürt ajanlığına evet" denilmiştir. Bu da belgelere geçmiştir. Emperyalizmin bu vurucu örgütünü, NATO'nun bu davadaki rolünü, sekreterinin rolünü iyi bir biçimde ortaya koyacağız. AT'nin bu davadaki rolünü iyi belirteceğiz. Sözümona Avrupa Parlamentosu her tarafta kıyamet koparır ama, Kürdistan'da bu kadar tutuklamaya karşı sesini çıkarmaz. Bu sessizliğin işlerine geldiğini, emperyalizm ile ilişkisini, Avrupa Parlamentosu'nun, Avrupa Konseyi'nin emperyalizm ile ilişkisini de ortaya koyacağız. Onları da bu temelde yargılayacağız. Tabii bununla da yetinmeyeceğiz. Son tahlilde sözümona Kürt halkına sahip çıkıyorlar! Sözümona bazı kültürel haklar vereceklermiş! Kürt kültürünün serbestliğine dair parlamentoda karar çıkaracaklarmış! Acaba bu, Kürt halkının çıkarına yönelik bir girişim midir? Yoksa suçlarını örtbas etmek, halkımızın gerçekten direnen savaşçılarının üzerinde yürüttükleri alçaklığı örtbas etmek için, içine girdikleri bir manevra mıdır? Bunu da yargılayacağız. Ve bu arada, bu yargılama boyunca, başta Alman emperyalistlerine ve polisine olmak üzere, bütün bu sisteme çuvallar dolusu belge sunan, nasıl iyi birer uşak olduklarını dile getirip PKK aleyhtarlığını sonuna kadar geliştiren, bunun için gerçekten kraldan daha kralcı kesilen o hain, uşak Kürt işbirlikçilerinin de maskelerini biraz daha düşüreceğiz.

Görülüyor ki, eğer bu yargılamaları güçlü bir biçimde başarırsak, yalnız Alman emperyalistlerinin haksız bir girişimleri değil, bütün emperyalizmin tarihi dayanaklarını, Türk faşizminin, Türk gericiliğinin, Türk barbarlığının oluşumundaki bütün rolünü, bunda emperyalist sistemin, NATO'nun, AT'nin, Avrupa Parlamentosu'nun rolünü ortaya çıkaracağız. Kürtlük adına geliştirilen senaryoların gericiliğini, bunların Kürt halkının varlığının ortadan kaldırılması karşısında aslında timsahın sahte gözyaşları olduğunu ortaya koyacağız. Tabii bütün bunlar yapıldığında, nasıl ki Diyarbakır zindan direnişçileri o mahkemeyi Kürdistan halkının bir varlık alanına dönüştürdülerse, Alman mah-

Nasıl ki Diyarbakır zindan direnişçileri o mahkemeyi Kürdistan halkının bir varlık alanına dönüştürdülerse, Alman mahkemelerinde de güçlü geliştirilecek bir savunmayla Kürdistan devriminin savunulması, Kürdistan halkının savunulması, PKK'nin savunulması, insanlığın güçlü bir savunulması gerçekleşecektir.

Devamı 31. sayfada

ZAFERİN ADI PKK'DİR

Bugüne kadar mücadele veren PKK'dir. Kürdistan sorununu reddedilemez bir gerçeklik olarak dünyanın ve Türkiye'nin önüne koyan PKK'dir. Ölü bir halkı diriltip onurlu bir ulus haline getiren PKK'dir. 20 yılda büyük ulusal değerler ve kazanımları yaratan PKK'dir. Siyasi, askeri ve örgütsel olarak ayakta ve hiç kimsenin görmemezlikten gelemeyeceği güç PKK'dir. PKK Kürt ulusunun tartışılmaz iradesidir. Kürt ulusu görmemezlikten gelinmeyeceğine göre PKK görmemezlikten gelinemez. Saf dışı edilemez.

1993 yılı yine PKK'nin oldu. PKK'nin taktik yaratıcılıktaki üstünlüğü bir daha görüldü. TC, 1993 yılında PKK'yi bitirmeyi amaçlıyordu. Ne var ki, 1993 yılının sonuna geldiğimizde tükenen TC oldu. 1994 sömürgeciler için 1993'ten daha iyi olmayacak.

1993 yılı, PKK'nin Kürdistan sorunundaki belirleyici rolünü açıkça ortaya koydu. PKK'nin ateşkes ilan etmesi TC'yi şaşkınlığa düşürdü. Bir anda yürüttüğü savaşın tüm gerekçelerinin ortadan kalktığını, işgalci yüzünün çıplakça ortaya çıktığını gördü. PKK'de bu hamle ile Kürdistan'ın sahibi olduğunu, ülkesinin özgürlüğü için savaştığını tüm dünyaya göstermiş oldu.

1993 yılının böyle etkin ve yaratıcı taktikle açılması, ulusal kurtuluş mücadelemizin etkisinin içeride ve dışarıda genişlemesi ile sonuçlandı. Diğer örgütlerle ilişkiler de PKK'nin ulusal kurtuluş mücadelesinde önder güç olduğunun tartışmasız biçimde kabul gördüğünün ifadesi olarak yerini aldı.

Ateşkes ve cephe politikaları ulusal kurtuluş mücadelemiz için önemli kazançlar getiren ve 1993 yılının zafer yılı olmasında rolü olan adımlardır. Yine de bu adımları PKK'nin güçsüzlüğüne, eridiğine bağlayarak kendini aldatanlar da vardı. TC, PKK "yenildi, güçsüz düştü" diyerek halkı etkileme, dünyayı etkileme, böylece psikolojik üstünlük elde ederek Kürdistan sorununda inisiyatifi ele geçirme çabaları içinde oldu. Ateşkes sonrası bu yaklaşımın büyük bir yanılgı olduğu görülünce PKK'nin herkesin gözünde itibarı ve gücü bir kat daha artmış oldu. Ateşkes sonrası savaşın eskisinden daha güçlü biçimde yürütülmesi PKK'nin askeri, siyasi ve örgütsel anlamda ciddiye alınması gereken bir parti olduğunu ve herkesin dikkate alması gerektiğini bir kez daha kanıtlamış oldu.

Bugün Kürdistan dağları ARGK gerillalarınındır. Yollar ARGK gerillalarınındır. Sömürgeci eğitim kurumları çalışamaz durumdadır. Siyasal partiler kepenk indirmiştir. Sömürgeci partilerin kapatılması Kürdistan'da sömürgeciliğe kilit vurmak anlamına geliyor. Sömürgeciliğe kilit vurulması tarihsel bir olaydır. Sömürgeciliğin Kürdistan'da işgal ordularından ve hainlerinden başka bir varlığı kalmamıştır. Bir sömürgecilik bu noktaya kadar geriletildikten sonra kovulması an meselesidir.

Bugün Kürdistan'ın her dağında ve coğrafyasında ARGK gerillaları üstlenmiştir. Sivas'tan Mahabata, Kars'tan, Maraş'a kadar başta siyasi etkinlik olmak üzere gerillalarımızın varlığı söz konusudur. Gerillalarımız birçok alanda Türk ordusunu kışlalarına hapsetmiştir. Birçok kışla bırakalım savaşmayı ARGK ambargosu nedeniyle yiyecek ihtiyacını bile karşılayamaz durumdadır. Devletin her operasyonu daha fazla kan kaybetmesi ve yenilgisiyle sonuçlanıyor. Son Besta operasyonu yine böyle olmuştur. Havadan indirdiği askerleri geri çekemez duruma düşmüştür. Bu yıl gerilla 4-5 yılda yaptığı eylemler kadar eylem yapmıştır. Bu eylemler aynı zamanda etkili ve imha edici özellik taşımıştır.

Askeri alandaki bu etkinlik siyasi ve örgütsel alandaki etkinlikle paralel bir durum arzetmektedir. Bugün her Kürt evinin içine ulusal uyanış girmiştir. Girmeyenlerinde kapısını çalmak üzeredir. Bugün Kürdistan'ın dört parçasında (özellikle Kuzey ve Küçük Güney'de) PKK etkinliği ve ulusal uyanış had safhadadır. Türkiye'nin metropolerindeki PKK etkinliği ve ulusal uyanışın düzeyi herkes tarafından bilinmektedir. Kürdistan dışındaki Kürtlerin ulusal kurtuluş mücadelesindeki yeri ve etkinliği bu yıl Avustralya'dan, Avrupa'dan, eski Sovyetler'den Kanada'ya kadar ne olduğu görülmüştür. Artık her Kürdün olduğu yerde ulusal uyanış ve PKK etkinliği söz konusudur.

Mücadelemiz bu düzeyde askeri, siyasi, örgütsel etkinlik içinde olurken sömürgeci güçler ise en zayıf ve istikrarsız dönemlerini yaşıyor. Irak'ın durumu ortada. İran ise önemli sorunlarla gebe. İçte ve dışta kendini tam güvencede hissetmiyor. Türkiye ise tam bir çöküntü yaşıyor. Askeri başarısızlığını sağır sultan biliyor. Siyasal istikrar yok. Görünen siyasal istikrar ise süngü gölgesinde gerçekleştirilmeye çalışılıyor. "Milli mutabakat" ise hem var, hem yok. "Milli mutabakat"a rağmen büyük bir siyasal güçsüzlük var. Başbakan var ama iktidarı yok.

Türkiye'nin ekonomisi ise askeri harcamalar nedeniyle bir çürüme ve çözülüş içinde. Başbakan'ın ağzından çok pahalı bir savaş sürdürdüklerini kabul ediyorlar. Savaş bazı ekonomik sektörleri çok olumsuz etkiliyor. Büyümek isteyen, istikrar ortamında geleceğini gören küçük-burjuvazi savaştan hoşnut değil. Bu nedenledir ki, düne kadar ulusal çıkar ve "milli mutabakat" adına bu savaşa destek verenler ekonomi kötüye gidince seslerini yükseltmeye başladılar. TUSİAD'ın ve çeşitli kesimlerin siyasi çözümü dillendirmelerinin altında yatan gerçek budur.

Türk halkı da ekonomik ve sosyal çöküntü, savaşın getirdiği diğer acılar nedeniyle Kürdistan sorununun bu haliyle gitmesinden yana değil. Şöyle veya böyle bu sorunun çözümünü istiyor.

Özcesi sömürgeci ülkelerin zayıflığı da ulusal kurtuluş mücadelesinin zafere gitmesinde elverişli bir durum arzediyor.

Altı çizilebilecek bir özellikte şudur. Sömürgeci devletler 1980 öncesi olduğu gibi Kürdistan sorununda ortak davranma pozisyonunda değiller. Aksine birbirlerini karşı karşıya getiren sorunlar fazlasıyla artmıştır. Sömürgeci ülkelerin bu durumu da Kürdistan sorununun çözümünde kimi sıkıntıları hafifletmiştir denilebilir.

Ortadoğu'nun istikrara kavuşmasında Kürdistan sorunu belirleyicidir. Kürdistan'daki savaş bölgedeki tüm ülkeleri dolayısıyla bölge dengelerini yakından etkiliyor. Bu yönüyle de bölgenin en önemli sorunu, en önemli gündemi olarak yerini koruyor. PKK'nin önemli bir siyasal güç olarak sahneye çıkması, ister istemez oluşacak dengelerde, ittifaklarda PKK'ye de rol düşüyor. Kürdistan sorununun çözümü için artık emperyalistlerle, sömürgecilerin anlaşması yeterli olmuyor. Ulusal kurtuluş mücadelemiz sorunun asıl çözüm yeri halkın iradesi olduğunu ortaya çıkarmıştır.

Bu yönüyle istikrar için Kürdistan sorununun çözümü ve bu çözüm içinde halkın iradesi kendisini dayatmış bulunmaktadır.

Kazanmak ve başarmak vakti yakalanmıştır

Kürdistan sorununun çözümü için dünya konjonktürü de elverişlidir. Sosyalist sistemin var olduğu dünyada dengelerin sabitleştiği, statükonun korunmasının dünya dengelerini sürdürmek için gerekli olduğu gerçeği vardı. Sosyalist sistemde, emperyalist sistemde Ortadoğu'da statükonun devamından yanaydı. Bu konuda iki sistem arasında bir anlayış birliği de söz konusuydu. Bu durum Kürtlerin mücadelesi için elverişli bir dış çerçeve oluşturmuyordu. Hem sınırların değişimi, hem devletlerin iç dengelerinin değişiminde bir tutuculuk, statükoculuk geçerliydi.

Ortadoğu için geçerli olan bu yaklaşım, bugün yerini bir dengeden başka bir dengeye geçişin kayganlığına bırakmış. Şimdi daha çok dengelerin değişebileceği söz konusu. Dengeler yerine oturana kadar sınırlarında, iç dengelerin de değişebilirliği de eskiye göre fazlasıyla olanaklı.

Bir dengeden başka bir dengeye geçişin varlığında ve statükoculuğun ortadan kalktığı bir konjöktürde siyasal bir güç olan PKK ve Kürt ulusunun oluşacak dengede rolü olacaktır. Nitekim bugün PKK'nin bölge ve dünyada hem diplomatik, hem de ittifak değeri yükselmiştir. Artık PKK ve Kürt ulusu bu geçiş sürecinde karşılıklı çıkar ve dengeler içinde bir siyasi güce ve yaptırıma sahiptir. Ya da böyle bir süreçte siyasal ve askeri gücün varsa bir çok avantajı kullanma konumu var demektir. PKK de böyle bir geçiş döneminde askeri ve siyasi gücünü büyütecek olumlu koşullardan yararlanmasını bilmiştir.

PKK önderliği dünya dengelerinin bozulması ve bunun ortaya çıkardığı olanaklardan yararlanmasını çok iyi bilmiştir. Bu konuda çok bilinçli politika izlemiştir. PKK'nin büyüklüğü bir de olanaklardan yararlanma gücü ve yeteneğinden kaynaklanmaktadır.

PKK önderliği dünya dengelerinin bozulması ve bunun ortaya çıkardığı olanaklardan yararlanmasını çok iyi bilmiştir. Bu konuda çok bilinçli politika izlemiştir. PKK'nin büyüklüğü bir de olanaklardan yararlanma gücü ve yeteneğinden kaynaklanmaktadır.

Tüm bu siyasal gerçekler, PKK ve Kürt ulusu için kazanma vaktinin yakalandığını gösteriyor. PKK 1993 yılını politikadaki gücüyle zafere dönüştürdü.

Bugün sömürgeci güçler ve onun temsilcilerinin bile Kürdistan'daki otoritenin PKK olduğunu kabul etmesi 1993'ün zafer yılı haline getirildiğinin ispatıdır. Bugün Kürdistan dağları ARGK gerillalarınındır. Yollar ARGK gerillalarınındır. Sömürgeci eğitim kurumları çalışamaz durumdadır. Siyasal partiler kepenk indirmiştir. Sömürgeci partilerin kapatılması Kürdistan'da sömürgeciliğe kilit vurmak anlamına geliyor. Sömürgeciliğe kilit vurulması tarihsel bir olaydır. Sömürgeciliğin Kürdistan'da işgal ordularından ve hainlerinden başka bir varlığı kalmamıştır. Bir sömürgecilik bu noktaya kadar geriletildikten sonra kovulması an meselesidir.

Siyasal sömürgeciliğin bittiği anda sömürgecilik bitmiştir. Bugün TC sömürgeciliğini icra edememektedir. İcra ettiği tek şey katliam, köy yakma, köy boşaltma ve işkencedir. Bunlarda insanlık içinde en fazla teşhir edilmiş ve lanetlenmiş uygulamalarıdır. Elinde bu araçlar kalan TC'nin sonu da yaklaşmıştır.

Kürdistan'daki bu gelişme yalnız TC'yi değil emperyalistleri de ürkütmektedir. Kürdistan'da işbirlikçilik yapacak, her türlü sömürgeciliğin ve emperyalistlerin kullanacağı yapılarda kalmamıştır. Yerli gericiliğin otoritesinin tasfiyesi, özgür bir ulusun, özgür kişiliklerin ortaya çıkması Ortadoğu'da bağımsızlığın da, demokrasininde güçlü zemini olmaktadır. Bu Ortadoğu'da etkin olmak isteyen hiçbir güçün istemeyeceği bir gelişmedir.

Bu gelişme sömürgecileri ve emperyalistleri harekete geçirmiştir.

Özel savaş Çiller makyajını yüzüne geçirerek ve Türkiye'nin tüm zenginliklerini ve potansiyelini dış güçlere peşkeş çekerek PKK ve ulusal kurtuluş mücadelesinden kurtulma yollarını aramıştır. Biliniyor ki, Çiller hükümeti içeride ekonomi ve siyaseti tümden genelkurmayın emrine vermiştir. Dış geziler ise özel savaşa destek ve PKK aleyhinde uluslararası koalisyon oluşturma turlarına dönüştürülmüştür.

Psikolojik savaşla kazanılan bir savaşı tarih yazmamıştır

Çiller hükümetinin ne durumda olduğunu anlamak için son birkaç ayda kullandığı dile ve devreye sokmak istediği araçlara bakmak bile yeterlidir.

Dikkatleri yoğun biçimde dışa çevirme ve dış ülkelerden destek isteme içteki güçsüzlükleriyle doğru orantılıdır. Bir iç sorunu dış güçlere dayanarak çözmeyi düşünmek daha doğrusu çözümü dışarıya bağlamak içerideki tükenişin ifadesidir. Bu durum ulusal kurtuluş mücadelemizin içeride zafer kazandığının kanıtı oluyor. TC yenildikçe sorunun kaynağını daha fazla dışa bağlayarak içerideki yenilgisini gizlemeye çalışıyor. Bir taraftan sorunu dışa bağlarken, dışa dayanmadan da ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında dayanacak takatı kalmadığını görüyor.

İçeride baş edemediği ulusal kurtuluş mücadelesini ezmek için dış desteği yeterli görmeyen TC, uluslararası koalisyon içinde herkesin PKK'nin üzerine gitmesini istiyor. "PKK nerede varsa örgütlerini dağıtın, Kürtlere baskı yaparak PKK'den uzaklaştırın" diyor. Neredeyse Kürdistan'da uyguladığı baskının Avrupa'da, Amerika'da, Suriye'de vd. her yerde uygulanmasını istiyor.

PKK'yi yenmek için bu düzeyde uluslararası ittifak ihtiyacı duymak normal bir olay ve normal bir güç için olamaz. Anlaşılıyor ki, böyle bir uluslararası ittifak gerçekleştirilmeden PKK ile baş etmek mümkün görünmüyor. Bu ne-

denle PKK hiçbir yerden nefes almamalı ve boğulmalı diyor. TC en ufak bir nefes borusunun, iğne ucu kadar bir imkanın PKK'nin gelişmesi için yeterli olduğunu tecrübelerinden biliyor. PKK'nin TC'ye öğrettiği derslerden biri de budur.

Bu kaygı ve karabasan nedeniyle TC, bütün dünya PKK'ye savaş açmalı mantığıyla sağa sola saldırıyor. PKK'ye savaş açmadı diye Yunanistan'a yükleniyor. Sanki herkes PKK'ye savaş açmaya mecburmuş!

Her savaşın psikolojik parçası vardır. Ancak savaşın yüzde doksanı psikolojik savaş olamaz. Savaş meydanında kaybedilip de psikolojik savaşta kazanılan bir savaşı tarih yazmamıştır.

Bunlar Türkiye'nin durumunu ortaya koymak konusunda önemli veriler. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında ise ne söylediğini, ne yaptığını bilmemek oluyor.

Yine artık ömrünü doldurmuş aşiretçiliği yeniden diriltmek istemeleri çaresizliğin dışa vurumu oluyor. Bu aşiret liderlerinin ne kadar çaresiz ve perişan halde olduklarını herkes gördü. Bu aşiret reislerinin TC'ye bir damla su kadar bile derman olmayacaklarını kendileri de biliyor., ama çaresizlik her şeyi yaptırıyor.

Sürekli, Ortadoğu'da modern ve Batı'ya yakın olmakla övünen, demokrasinin erdemlerinden dem vuran bir devletin çağdışı kurumlara can simidi gibi sarılması sıkıntısının devasığıyla açıklanabilir.

Faşist "Anti-terör Yasası"nın daha da faşistleştirilmesi şimdiye kadarki katliam, baskı ve faşist yasaların yeterli olmadığının itirafı oluyor.

HEP ve ÖZDEP kapatıldı. DEP'de kapatılacak. Zaten işlemez olan. bir kapalı salon toplantısı bile yapamayan bu partilere yönelmek yalnız ARGK karşısında değil, Ankara'nın göbeğinde de yenildiklerinin kanıtıdır. Arada sırada verilen çok masum demeçlerle mücadele edecek kadar bile siyasi güçlerinin kalmadığını görüyoruz.

40 parti, 40 televizyon, 40 radyo, 40 gazete ve daha başka onlarca propaganda ve daha başka onlarca kurum propaganda ve psikolojik savaşı karşısında 30 bin tirajlı Özgür Gündem'e tahammül etmemek, faşizmin en karanlık dönemlerinde bile görülmeyecek yöntemlerle kapatmak, hiçbir haklı zemine dayanmadıklarının, ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında duracak hiçbir manevi dayanaklarının kalmadığını gösteriyor. TC manevi ve moral unsuru olmayan bir taraf olarak yürüttüğü savaşta tamamen korunaksızdır. Ne onlarca siyasi parti, ne radyolar, TV'ler, ne de gazeteler kendisine savaşta güç kazandıracaktır. Manevi dayanak kazandırıyor. Tümü TC'yi korumada aciz kalmış. Sıtmalı hasta gibi üstüne ne kadar örtü örtülürse örtülsün o kadar üşüyor.

Bir gerçeklik olarak kaybedilen savaşı hayali kazanmaya çalışmak yenilginin yüzü oluyor. Bugün TC tanklardan, tüfeklerden çok psikolojik savaşla zafer kazanacağını düşünüyor. Çok haksız ve temelsiz bir zeminde olduğu için psikolojik savaş her gün daha fazla yalan söylemenin adı oluyor. Öyle yalanlar söyleniyor ki, bazen inanacak tek bir müşterisi bile olmuyor.

Türkiye ve Kürdistan'da yalanlar giderek etkisini yitirdiğini, alıcılarının her gün hızla azaldığını görüyorlar. Çünkü artık içerdeki yalanlar yalancının mumu kadar yatsıya da yetişmeden eriyor. Türk halkı da yalanlara değil önündeki somut gerçekliğe inanmaya başlamıştır.

Şimdi bu yalancılık dışarıdaki gelişmelerde daha fazla kullanılıyor. Türk halkı, Kürt halkı dışarıdaki gerçeklerden habersizdir düşüncesiyle yalanlar daha da abartılı dile getiriliyor.

"PKK'liler Avrupa'da kalmamış, Doğu Avrupa'ya kaçmış, Doğu Avrupa tutulduğundan Yunanistan'a kaçıyorlarmış. Öyle bir telaş varmış ki, nereye kaçacaklarını şaşırmışlar. Kendilerini dağa taşa vurmuşlar, Afrika'da bile yer bulamazlarmış. Belki Antartika'ya ya da bilinmeyen bir yerde batmış olan Atlantis Adası'na kaçıyorlarmış" vb. Propaganda öyle yapılıyor ki, Avrupa'da olmasak, acaba gerçek payı var mı diye biz bile kuşkuya düşeceğiz.

Bu kadar yalan başka hiçbir çare kalmadığı için söylenebilir. Ya da bu tür haberlere ihtiyaç duyacak kadar zor durumda kalındığı için söylenir. Her savaşın psikolojik parçası vardır. Ancak savaşın yüzde doksanı psikolojik savaş olamaz. Savaş meydanında kaybedilip de psikolojik savaşta kazanılan bir savaşı tarih yazmamıştır.

TC içeride tüm askeri, siyasi, ekonomik gücünü kullanmasına rağmen ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında sürekli gerilemesi ve diğer belirtilen koşullar Kürdistan sorununun çözümünü yaklaştırıyordu. Çözümde de PKK'nin inisiyatifi elde tuttuğu açıktı. Öte yandan bu sorunun uzun süre çözümsüz kalması en kötü çözümden daha tehlikeli sonuçlar ortaya çıkarabilirdi. Bu durum, Kürdistan sorununun çözüm zamanı geldiğini tüm çevrelere dayatıyordu. Bu sorunla ne emperyalizm, ne TC yaşayabilirdi. Bu nesnel ve somut durum bu güçler arasında bir çözüm projesini gündeme getirdi.

Bu sözümona Kürt çözümü PKK'siz yapılacaktır. Ulusal kurtuluş mücadelesinin diri güçleri ezilecek, ölü güçlere bir Kürt çözümü dikte ettirilecektir. PKK ezilmeden gerçekleşecek bir çözüm Kürt halkının özgürlük ve bağımsızlık mücadelesini karşılarsa mümkündür. Kürt halkına özgürlük getirmeyen bir çözüm PKK'nin varlığında yaşama geçirilemez. PKK her türlü köleliği boşa çıkaracak diri bir güçtür. PKK bir ulusun adıdır. Ulusun iradesi dışında hiçbir şeyi kabul ettirmek de bugün gerçekleştirilemez. Çünkü tüm Kürt halkı özgürlük için ayaktadır. Bu fırsatı kaçırdığında kölelik kaderi olacaktır. Yok olma kaderi olacaktır. Bunu öncüsü PKK ile birlikte Kürt ulusu kabullenmez.

Dünya Kürt halkının iradesi olan PKK'yi tanımak zorundadır

İşte bugün Almanya, Fransa, ABD ve diğer emperyalist ve sömürgeci güçler bir ulusun iradesini kırmak istiyorlar. Bunun anlamı ise PKK'yi tasfiye etme ya da sınırlama oluyor.

"PKK sınırlanacak işbirlikçiler, uşaklara devreye girin" denilecek. Uşaklık canlandırılıp ulusal kurtuluş mücadelesi ve ulus satışa çıkarılacaktır. Bu satışın adı "-Kürt çözümü" olarak halka yutturulacaktır.

Bunun Avrupa'da ayağı vardır. Türkiye metropollerindeki kimi uşak Kürt ayağı vardır. Kürdistan'da hala devlet desteği veya icazeti ile yaşamını sürdüren bu işe talip işbirlikçi-uşak kesimler vardır. Güney Kürdistan'da Barzani ailesi de bu komplonun içindedir. Barzani'nin son zamanlarda yeniden ulusal kurtuluşa saldırı içinde olması bu komplo ile bağlantılıdır. Ankara'da parti kurmak isteyen kimi kesimlerde bu satışa hazırlananlardandır.

Bu uluslararası komplo hem emperyalistler, hem de bazı işbirlikçi ve reformist çevreler tarafından çarpıtılarak birkaç işyerinin camlarının kırılmasına bağlanmaktadır. Bu bilinçli yapılmaktadır. Böyle davrananlar ya bu komplonun içindeler, ya yanındalar, ya da kara cahildirler. Tabii "bize yer açılır" veya PKK'nin tabanına, yarattığı değerlere otururum biçiminde düşünen "çakalların" varlığından da söz edilebilir.

PKK her türlü köleliği boşa çıkaracak diri bir güçtür. PKK bir ulusun adıdır. Ulusun iradesi dışında hiçbir şeyi kabul ettirmek de bugün gerçekleştirilemez. Çünkü tüm Kürt halkı özgürlük için ayaktadır. Bu fırsatı kaçırdığında kölelik kaderi olacaktır. Yok olma kaderi olacaktır. Bunu öncüsü PKK ile birlikte Kürt ulusu kabullenmez.

Alman silahları, köyleri yakıyor, yıkıyor; Alman siyasi ve ekonomi desteği kirli savaşı besleyerek bir ulusu tarihten silmeye çalışıyor. Milyonlarca insanın göç etmesi, her gün yaşanan katliamlar, harabeye çevrilen ülke gerçeğinin yanında birkaç camın kırılmasını gerekçe yapıyorlarsa bu utanmazlığın çirkefliğidir. Birkaç cam kırmak bu yönelimin haklı gerekçesiyse ülkemizi bu hale getirenlere faşist, alçak, insanlık düşmanları vb. demek hafif kalır. Cam kırmak bu yönelimi haklı çıkarıyorsa Alman-ya'yı veya Amerika'yı haritadan silmek de bir hak olabilir. Çünkü bunların suçları sıralansa bitmez. Tabii biz ne Almanya'nın ne Amerika'nın haritadan silinmesinden yanayız. Biz ülkemizi istiyoruz. Bu isteme biraz saygı gösterilsin yeter. Acaba Türkiye'ye bir ülke verdik yine suçlu biz mi oluyoruz. Yoksa Türkiye'ye birkaç ülke daha mı vermek gerekir? Özcesi Almanya'nın, Fransa'nın tutumu şu veya bu eylem değildir. Bu eylemleri bu yönelime gerekçe yapmak bile gülünçtür. Bu özürü kabahatinden büyük olan öyküyü andırır. Bu gerekçe ilk önce en büyük suçlu olarak Almanya ve Fransa'yı sanık sandalyesine oturtur.

Almanya, Fransa, ABD ve diğer devletler TC'yi yaşatmaya çalışıyorlar. Türkiye'yi peşkeş çekmesinin karşılığı olarak Tansu'ya 5-6 aylık kredi veriyorlar. İşin özü budur.

Bu tutumla emperyalistler TC'nin katliam ortağı olduklarını ilan etmişlerdir. Ya da bu suç ortaklığı tüm çaplaklığıyla gün yüzüne çıkmıştır. En sıradan insanımızın bile bu gerçeği öğrenmesi açısından bu tutum hayırlı olmuştur. Böylece dost-düşman kavramı Kürt halkının beyninde bir daha tazelenmiştir. Avrupalı'nın, ABD'nin sahte Kürt dostlukları bir daha görülmüştür.

Bu gerçeğin ortaya çıkması halkımızın özgücüne güven ve özgüce dayanarak bu oyunları boşa çıkarması gerektiğini bir kez daha ortaya koymuştur. Ulusal kurtuluş mücadelesi bugüne kadarki tüm oyunları ve komploları şu veya bu güce dayanarak değil halkına dayanarak boşa çıkartmıştır. İşte bu uluslararası komploda halkın özgücüne, iradesine ve direncine çarparak kırılacak, halkın iradesi eninde sonunda yaşama geçecektir.

Tarihi ne Büyük Roma İmparatorluğu yazmıştır, ne zalim Asur, ne Osmanlı, ne de Hitler Almanyası yazmıştır. Tarih bunların istediği biçimde değil halkların istediği biçimde yazılmıştır. Şu kralın veya şu devletler ittifakının dediği dışında bir şey olmaz biçimindeki inanış tarihe ve insanlığa inançsızlıktır.

Kürt halkı da bunların dediği dışında bir şey olmaz safsatasına inanmamaktadır. Dünya gerçekliğini göz önüne almakta, buna göre güçlerini düzenlemekte ve zafere doğru gitmektedir. PKK bugüne kadar en doğru biçimde dünyanın siyasal durumunu değerlendirmiş, bu doğru değerlendirme onu her zaman yeni zaferlere taşımıştır.

Bir süre sonra TC'ye verilen bu desteğin hiçbir yararı olmadığı görülecek, Kürt halkının iradesi, daha doğrusu PKK gerçeği herkes tarafından kabullenecektir. PKK ile yaşamayı başta Almanya ve ABD olmak üzere herkes öğrenecektir. Bu günler uzak değildir.

Mart'ta bitiririz diyenlerle Nisan'da görüşelim

Bugüne kadar mücadele veren PKK'dir. Kürdistan sorununu reddedilemez bir gerçeklik olarak dünyanın ve Türkiye'nin önüne koyan PKK'dir. Ölü bir halkı diriltip onurlu bir ulus haline getiren PKK'dir. 20 yılda büyük ulusal değerler ve kazanımları yaratan PKK'dir. Siyasi, askeri ve örgütsel olarak ayakta ve hiç kimsenin görmezlikten gelemeyeceği güç PKK'dir. PKK Kürt ulusunun tartışılmaz iradesidir. Kürt ulusu görmezlikten gelinmeyeceğine göre PKK de görmezlikten gelinemez. Saf dışı edilemez. PKK'nin saf dışı edilmesi Kürt ulusunun saf dışı edilmesi anlamına gelir. Yani PKK'yi saf dışı ettin mi ortada Kürt sorunu kalmaz. İster hoşlansın, işter hoşlanmasın gerçek budur. PKK dışı çözümü hayal edenler gözlerini açarlarsa düşündüklerinin saçmalığını görürler.

Mart'ta bitiririz diyenlere Nisan'da görüşelim diyebiliriz. Ulusal kurtuluş mücadelemizin hem geçmişi güçlü, hem de rezervleri tükenmeyecek kadar zengin. Bu yasaklama, kapatma hikayeleri PKK'yi meşru bir güç olarak, Kürt halkının temsilcisi olarak görmenin doğum sancılarıdır. Batı'nın ve TC'nin sıkıntısı doğum öncesi sarsıntılardır. Bahar atılımımız onları PKK'yi kabul etmeye zorlayacaktır. Diyebiliriz ki, Almanların, Fransızların ve tüm emperyalistlerin bu tavrı bizim bir sıçrama yapmamızın öncesi oluyor. Hem PKK'nin sıçrama yapmasının arifesi, hem de ulusal kurtuluş mücadelemizin zaferle taçlanmasının arifesi oluyor.

Bu kadar yönelim PKK'nin gücü ve potansiyelinin büyüklüğüne cevap oluyor. Yönelimin bu kadar büyük olması bu gerçeğin ifadesi oluyor. O halde bu güç ve potansiyel her türlü sıçrama yapacak dinamiklere sahiptir.

PKK'nin geçmişi, tarihi böyle bir sıçrama olacağının referansı oluyor. Böyle olacağı da kesindir.

Dünya koşulları müsait, bölge koşulları müsait, düşmanlarımızın durumu kazanmamızı kolaylaştırıyor. Ulusal kurtuluş mücadelesi her yönüyle güçlü; doğruluğu ispatlanmış bir geçmişi var. O halde ne kazanmayı engelleyebilir?

O halde, bu fırsatı yakalamış, üç bin yıl zulüm altında yaşamış Kürt ulusu ve PKK için kazanmak değil kaybetmek zordur.

Bu ulusun ve PKK'nin önderi Serok APO ise zaferden başka hedef olamaz.

Başkan APO ise zaferi bugün değil 20 yıl önce kazanmıştır.

Şimdi yapılan ise bu zaferin tarihinin yazılmasıdır.

Baştarafı 1. sayfada

çıkıyor. Anlamlıdır. Bir anlamda TC'nin yaptığına benzer bir yaklaşımı sergiliyor. Ve hatta Avrupa'nın ayıbı denilebilecek bir tanımlamayla oynuyor.

Sembolik de olsa, bu karar incelendiğinde görülecektir ki, partimiz aslında bu yıldönümünde uluslararası anlamda da devrimci etkinliğini, kendine en çok güvenen bir emperyalist mihraka hissettiriyor, onda korkuya yol açıyor. Bütün eyalet içişleri bakanlıkları, yine federal hükümet organları, meclisleri günlerce tartışıyorlar, böyle bir karara varma ihtiyacı duyuyorlar. Bunu da yaparken İngiliz içişleri-dışişleri bakanlarıyla anlaşma yapmışlar. Fransa'yı ortak etmişler, en üstte de ABD ile uyumlu olmaya çalışıyorlar. Gerçekten hepsinin ortak ajanlığına soyunmuş, tam da onlara göre olan bir ajan kişiliği kurtarmak için, kendi deyişleriyle biraz "parlatmak" için nasıl mekik dokudukları, anlaşılmaya değerdir. Faşist ordunun taleplerine kendi deyişleriyle "otuz erkekten daha iyi cevap veren" bu yeni cilalı öğe kendine göre uzlaşmayı emperyalist güçlerle mükemmel yapıyor. İlk elde halkı en çok aldatacak bir araç rolünü oynayabiliyor. Bunun için parlatıldıkça parlatılıyor. Halkın tahammül gücünü toptan aştığı halde, kabul ettirilmek için bütün basın-yayın dünyası harekete geçiriliyor, ona çok ucuz bazı başarılar armağan ediliyor. Bütün bunlar PKK'nin 15. kuruluş yıldönümüne denk gelen, başarı yolunda kararlıca yükselen eylemine karşı yapılıyor.

Umut bütün ulusu sarmıştır

Şunu birbirlerine hissettiriyorlar: "Türkiye elden gidiyor; elden gittiğinde Batı'nın çıkarları büyük darbe yer. Ben kontrol edemiyorum, gelin malınızı siz kendiniz götürün." Mesaj budur. Onlarda kendi hukuklarını, kendi demokrasilerini zorlayarak girişimlerde bulunuyor. Bayanı kurtarmaya çalışıyorlar. Aslında bu bayana teslim edilen bir askeri faşist özel savaş aygıtı var, onu örtbas ederek kurtarmaya çalışıyorlar. Yaşam bütünüyle bu olay etrafında düğümleniyor, gece-gündüz bütün değerlendirmeler bu sorun çerçevesindedir. Neredeyse ilkokul çocukları bile her gün ellerinde bayrakla yürüyüşe geçiriliyor, din bütünüyle imdada koşturuluyor, ekonomi tamamen bu işe yatırılıyor, her türlü siyasi kurum ve kuruluş "temel gündem" budur deyip, politikasızlığı temsil etmede birbirleriyle yarış ediyorlar. Ama bir özel savaş aygıtının da fazla etkili olamayacağı her geçen gün daha iyi anlaşılıyor. Artık kendi deyişleriyle "dünya güçleri kurtarmaya yetmiyor", uzay güçlerine yardım çağrısı yapacak, uydulardan medet umacak kadar kendinden geçiyorlar.

Güncellik yakalanmaya çalışılırsa, TC gerçeği kadar bizim onunla savaşan gerçeğimiz sonuç alma dönemine girmiştir denilebilir. Bu anlamda geçen yılları anlamak kadar içine girdiğimiz yılı ve hatta ayları isabetli değerlendirmekte büyük yarar var. Çünkü, devrimler birike birike patlamalar biçiminde kendini gösterirler. Bizim birikim dönemlerimizin de büyük patlamalar biçiminde, şok tipi gelişmelerle sağlandığı düşünülürse, bir patlamanın ve niteliksel sıçramanın ne kadar etkili olacağı kendiliğinden anlaşılır. Denilebilir ki, içinde bulunduğumuz düzene ve özellikle bunun son bir yılına çok az sinir dayanabilirdi. İster özel savaş aygıtında ve onun her türlü işbirlikçiliğinde ve isterse de bizim kendi devrimci savaşımımızı yürütme tarzımızda olsun büyük bir psikolojik gerginlik, savaş, yine yürütme gücü, onun cesaret ve fedakarlığı hiçbir yılla kıyaslanmayacak bir biçimde bu yılda ortaya çıkarttı.

Düşman genelkurmayı bütün gücüyle işin içine girdi. Bu işe bulaştırılmadık tek bir askeri birim kalmadı. Yine toplumda harekete geçirilebilecek ne kadar sivil güç varsa hepsi harekete geçirildi. Buna rağmen onlara şunu hissettirdik: "Bütün buna rağmen bu başarılı olamazsak bu kış ve daha sonrası ağır sonuçlara yol açabilir." O bayanın telaşı biraz da bu nedenledir. Şunu sıkça söylüyorlar: "Ocak ayına kadar, o da olmazsa Mart'a kadar bu işi halledeceriz." Bir histeriye benzer bir biçimde bize ömür biçiyorlar. Aslında gerçeğin böyle olmadığını bildikleri halde, bunu söylemenin anlamı, tahammülsüzlüklerini, gerçekle bağlarını kopardıklarını her gün ortaya çıkarıyorlar.

Düzenin yürütücüleri kendi konumlarını en iyi bilecek durumdadırlar. Altlarındaki toprak kayıyor ve sarsılıyorlar, bundan dolayı onlar bunu iyi bilir. Bir histeriye tutulmuşcasına ekonomi gitti, siyasal gücü tümüyle aşıldı, üreteceği hiçbir şey yok. En çok güvendikleri bir askeri düzey vardı. O da bütün gücünü verdi, kazanmak şurda kalsın ağır kayıplarla durumu iliklerine kadar hissetti. Peki o zaman bundan sonrası ne olacak? Biçtikleri ömür tutmadı.

Başkan APO'nun PKK'nin kuruluş yı

PKK, 16. yılına nihai zafer

Bu dönemin karşı-devrim savaşımına özel savaş denilir. Devrimci savaşımına da sonuç alıcı devrimci savaş denilir. Her düzeyde çok kıyasıya bir karşı koyma ve çıkışlar söz konusudur. Taraflar birbirini yok etmek için günlük olarak içine girmedik bir tutum bırakmazlar, her şeyi kullanırlar. Buna psikolojik savaş deniliyor, moral savaşı deniliyor.

İşte bu emperyalist müdahaleyi böyle bir gerçeklik ortamında değerlendirmek gerekiyor. Düzeni kontrol edemeyenler işi emperyalizme havale etmeye çalışıyorlar. Bu onların güçlülüğünü değil, ne kadar güçsüz duruma düştüklerini gösteriyor.

Şüphesiz bütün bunları söylerken her şeyin kazanılmış olduğunu söylemiyoruz. Tam tersine işlerin ne kadar zorlu bir sürece girdiğini vurgulamaya çalışıyoruz. Bu hususlar daha da derinliğine açılabilir. Mümkün oldukça da üzerinde duracağız, çünkü bunları bir sistemin çözülüşünü sıradan genel değerlendirmelerle geçiştiremeyiz. Mevcut çözümleme gücümüz bunları bütün yönleriyle kavrayabilecek düzeye gelmiştir. Onların partimizin bu mücadele sürecine dayatmak istediklerini izah etmeye çalışıyoruz. Çünkü düzenin sözde iktidar partisinin de kongresinde "Kahrolsun PKK" diye yırtınıyorlarsa, –ki bunu eskiden faşist gençlik grupları yapıyordu– bu çok sıkıştıklarını gösterir.

Her gün cenaze yürüyüşlerinde, bayramlarda, camilerde, okullarda –camileri ve okulları da buna alet ederek– çocukları bile imdada çağıracak kadar düşmüşlerse çok ciddi bir zayıflığı yaşıyorlar demektir. "Bu iş dünya işidir" diyor bayan Tansu Çiller. Dünya işi derken ne kadar kendine güvenmediğini ortaya koyuyor. Güya terör bir dünya işiymiş, dünya uğraşsın. Bölücülük derken bile "sistemden koparıyor" diyor. Bu da dünya işidir! Kendine göre gerçek de olabilir. Bu bir dönemlerin bütün önemli devrimlerinde tutucu, gerici gücün söylemine benziyor. Fransiz devriminde krallık bütün muhafazakarları imdada çağırıyordu, "sistem, dünya tehlikede" diyerek. Bolşevik devriminde de buna benzer çağrılar yapılıyordu: "Sistem gidiyor elden." Nitekim imdadına fazlasıyla koşuyorlardı, ama çok küçük bir azınlık oldukları halde Fransız devrimcileri, Bolşevikler ve birçok devrimin öncü güçleri o zayıflıklarına rağmen zaferi elde ettiler.

PKK'nin durumu da biraz buna benziyor. En çok da artık devrimlerin sonunun geldiği, devrimlerde artık bir sonucun alınamayacağının iddia edildiği, bir anlamda tarihin sonunun gelindiğine kapitalist-emperyalizmin kendini inandırmaya çalıştığı bir aşamada PKK öncülüklü devrimin gelişmesi, ürkütücü ve bir dünya meselesi olarak ortaya konulması bu nedenledir. Başaracak bir PKK öncülüklü devrim, bir uluslararası devrimdir ve bütün işaretler de biraz bunu gösteriyor. İşte bu da Almanya'nın yasaklamasının ardındaki bir gerçeği ortaya çıkarıyor. Alman eyalet içişleri bakanları boşuna Doğu Almanya'da toplanmıyorlar. Kendilerine göre reel sosyalizmi yendiler. Bir karar da PKK'ye karşı niye olmasın! Bunu da çağrıştırıyor. Şüphesiz birçok gerici mihrak bu çabalara ortak olmaya çalışıyor. Güya TC'yi kurtaracaklar.

Güncellik yakalanmaya çalışılırsa, TC gerçeği kadar bizim onunla savaşan gerçeğimiz sonuç alma dönemine girmiştir denilebilir. Bu anlamda geçen yılları anlamak kadar içine girdiğimiz yılı ve hatta ayları isabetli değerlendirmekte büyük yarar var. Çünkü, devrimler birike birike patlamalar biçiminde kendini gösterirler.

Demek ki, 15. yılda PKK, uluslararası tutucu, muhafazakar ve hatta revizyonist restorasyon çabalarını da tecrit edecek bir noktaya gelmişse, verilmekte olan savaşın salt bir ulusal kurtuluş savaşı olmadığı çok açıkça ortaya çıkmış demektir. Her zaman şunu söyledik: Kürdistan ulusal kurtuluş devrimi kadar enternasyonal bir devrim düşünülemez. Bunun doğrulandığı ortaya çıkıyor. Demek ki, biz mevcut siyasi durumları değerlendirdiğimizde, soyutlanmış bir TC değerlendirmesiyle yetinmemeliyiz. O, aslında yenilmiştir. Düşünelim ki, uluslararası dayanaklar olmasa kaç gün dayanabilir. İnsan hakları ve demokrasinin savunuculuğuna bu kadar soyunan müttefikleri günlük olarak desteklerini sunmasalar acaba ayakta kalır bir hali var mı?

Devrimler için şu sıkça söylenir: "Devrim en zayıf halkadan kopar." Gerçekten de buna benzer bir durumla karşı karşıyayız. En zayıf halkanın bu olduğu önceden biliniyordu, şimdi ise tamamen gerçekleşiyor. Öyle bir zayıf halka ki, parçalandığında bütün Ortadoğu ve öyle bir Ortadoğu ki, bütünüyle dünyayı yeni bir devrim girdabına çekecek kadar özelliklere sahiptir. Ve eğer dünyanın başka bir yerindeki sıradan insan hakları ihlali için bu güçler kıyamet koparıyorsa; Çin ile, küçük bir Bosna-Hersek ile her gün her şeyi bire on katarak ortaya koyarken, bir Kürdistan'da binlerce köy yıkılıyor, şehirler boşaltılıyorsa ve bunu haber olarak bile vermiyorlarsa, ne kadar kasıtlı ve ikili bir tutum içinde olduklarını gösterir. Elbirliğiyle bir devrime karşı komplo içinde olduklarını kanıtlıyor. Gerçekten de öyledir. Her zaman söylenir, sistemin çıkarları sözkonusu olduğunda gerekirse en gaddar rejimleri soykırıma varana dek politikalarında destekleyebilir. Yaşadığımız gerçeklik biraz da öyledir.

Hiç şüphesiz, reel sosyalizmin çözülüşünden sonra emperyalist sistemin çelişkilerinin kızışacağını ve işlerinin daha da zorlaşacağını biz çok önceden söyledik. Dedik ki, bizim devrim için bir darboğaz aşılıyor. Herkes

ıümü vesilesiyle yaptığı değerlendirme

hazırlanmış olarak giriyor

soruyordu; “reel sosyalizmin yıkılışıyla umutsuzluğa düşmediniz mi?” diye. Cevabımız, bizim için yollar şimdi daha iyi açıldı şeklinde oldu. Sanıldı ki, artık kapitalizm en rahat günlerine girdi. Biz, en zorlu bir sürece girdiğini söyledik. Bu görüş bugün doğrulanıyor. Onlar için, işler her zamankinden daha karışık ve olumsuz. Reel sosyalizm emperyalizmin işini oldukça kolaylaştırıyordu. Denilebilir ki, 60-70 yıl ve özellikle de son süreçlerde emperyalizmin güçlü bir dayanağıydı. Gerici bir tarzda da olsa tasfiye edilmesi, yükü kapitalizmin üzerine yıktı. Şüphesiz, sancılı bir sürece de girilse, halkların omuzundaki yük ağırlaştırılsa da biraz da çıkış ancak böylesine bir tasfiye ile mümkündü ve işte o günlere giriyoruz.

Sosyalizmdeki bir sapmanın -ki tarihte de dinlerdeki sapmalar vardır- ne kadar etkili olduğu görülürse, bu da öyle görülür ve birçok gelişmeyi durdurur, saptırır. Biraz altüst olan buydu. PKK gerek reel sosyalizm eleştirisinde olsun, gerekse de emperyalizmi eleştirmede olsun aslında isabetli davranıyordu. Kendi eylemini de oldukça özlü, dürüstçe bu gerçeklere dayandırarak açıklama ya da ilerletmeye çalışıyordu. Bütün bunları büyük bir inanç, kararlılık kadar, bilimsellikle izah ederek yapıyoruz.

Bu anlamda geçen yıllar hem çözümlemelerin giderek derinleştiği, hem de pratiğin atbaşı gittiği yıllar oldu. Başlangıçta hiç ciddiye alınmıyordu partimiz. Özellikle kuruluş dönemlerinde gülünüp geçiliyor, hem de düşman tarafından ciddiye alınmıyordu. Bugün kendilerini yiyip bitiriyorlar. “Yılan bir karışken bir askerimiz bile potiniyle vurabilirdi, niye vurmadık” şeklinde kendi ahmaklıklarıyla yerinip duruyorlar.

Tarihin birçok devrimci hareketi başlangıçta böyledir. Hiçbir devrimci hareket başlangıçta, “ben çok iddialıyım, çok görkemliyim, her şeyi hazırlayarak sahneye giriyorum” demez. Mütevazi, hiç de fazla başarabilir biçiminde bir duygu yaratmaz. Bu onun hem şansıdır, hem de şansızlığıdır. Şansıdır, çünkü mevcut rejim fazla dikkat etmez, şansızlığıdır. Çünkü çok kişi ciddiye almaz. PKK belki de bunu en derinliğine yaşayan bir harekettir. Uzun süre düşman hiç ciddiye almadığı gibi kendi halkının ve hatta kendi mensuplarının ciddiye almaya pek yanaşmadıkları bir harekettir. Bugün ise bütün dünyanın en yakından takibe aldığı bir olgu olması kadar, halkımızın da iliklerine kadar kendilerini ilgili, hatta emrinde hissettiği bir olgu olarak değerlendiriliyor. Öyle ki, karşı tarafa bakıyoruz, “filan devlet emniyetiyle, jandarmasıyla, istihbaratıyla şöyle sıkı gözetime almış, Belçika dağıtıyor, Hollanda dağıttı, Amerika zaten günlük olarak takip ediyor”, nerede ne kadar güç varsa hep “yakın takibe alıyoruz” gibi söylemler, yakın takibe alınmak demek, işlerin ne kadar ciddileştiğini gösterir. Halkımıza bakıyorsun, gece gündüz can kulağı ile dinliyor, –ki eskiden yıllarca uğraşırdık bir laf dinletemezdik– kendisi bizden daha fazla dinleyici olmuştur. İspatlanan çizgi tutmuştur, öncülük rolü oynanmıştır ve devrim de her an çok temel bir aşamayı sağlıyabilir.

En çok da artık devrimlerin sonunun geldiği, devrimlerde artık bir sonucun alınamayacağının iddia edildiği, bir anlamda tarihin sonunun geldiğine kapitalist-emperyalizmin kendini inandırmaya çalıştığı bir aşamada PKK öncülüklü devrimin gelişmesi, ürkütücü ve bir dünya meselesi olarak ortaya konulması bu nedenledir.

Kuruluş ne kadar fazla iddialı gözükmeyip, yavaştan olmuşsa sonuca doğru gitme o denli çarpıcı hatta görkemlidir. Düşman başlangıçta ne kadar –biraz da gafil– umursamaz ise de şimdi tam tersine o kadar sözüm ona dikkatli, en ufacık bir gelişmeyi abartarak takip eder konuma gelmiştir. Farkı iyi görebilmeliyiz. Halkımız başlangıçta ne kadar ilgisizse de şimdi olağanüstü bir ilgiyle takip ediyor.

İspatlanan çizgi tutmuş, önderlik rolünü oynamıştır

Böylesine bir dönem kavrayış ister, kavrayışın gelişmiş düşüncesini ve onun eylem adamını ister. Partimizin içinde bu anlamda da doğru çizgiye gelen adam kimdir, kim parti kadrosu olabilir konuları üzerine çok konuşuldu. Denilebilir ki, başlangıçtaki birkaç düşünce ile kendisini donatanlar, günümüze doğru geldiğimizde en kapsamlı evrensel çözümlemeyi yapar duruma gelmişlerdir. Sanki bütün dünyanın doğru siyasi değerlendirmesi bizden soruluyorcasına sistematik değerlendirme yapmamız var. Buna stratejik değerlendirme de diyebiliriz. Her ciddi devrimci öncülük bunu yapar; durumumuz ona benziyor.

Hangi devrime bakarsanız bakın onun önemli bir özelliği, o dönemin gerçeğini dünya çapında değerlendirme konusu yapmaktır. İslamiyet bunu bir türlü yapar, Fransız devrimi bir türlü yapar, Bolşevizm bir türlü yapar, biz de bir türlü yaparız. Ama yapıyoruz. Devrimde iddialı bir güç mutlaka güncelliği bütün yönleriyle savaşla değiştirmek, çok yakıcı bir savaş ve güç değerlendirmesi yapmak durumundadır. Bu dönemin karşı-devrim savaşımına özel savaş denilir. Devrimci savaşımına da sonuç alıcı devrimci savaş denilir. Her düzeyde çok kıyasıya bir karşı koyma ve çıkışlar söz konusudur. Taraflar birbirini yok etmek için günlük olarak içine girmedik bir tutum bırakmazlar, her şeyi kullanırlar. Buna psikolojik savaş deniliyor, moral savaşı deniliyor. Psikolojik savaş yoğunca yaşanıyor, hele çağdaş teknik araçlar olan basın-yayın -özellikle karşı güç tarafından- müthiş kullanılmaya çalışılıyor. Teknik sonuna kadar kullanılıyor. Karşı-devrim, en gelişmiş teknikle yeni devrimci gücü ezmeye çalışıyor, o da bunu yapıyor. Ama devrimlerin de bir sırrı, bir kuvveti var. Buna kimisi haklılık der, kimisi doğruluk der, kimisi irade der, kimisi örgüt anlayışı der, eylem çizgisi der, fakat ne denilse denilsin hepsinin de devrimin belirli gidişatında ve başarmasında payı vardır.

İnsan iradesi söz konusu olduğunda; insan eylemi, bunun dayandığı yaşama tutkusu kimde güçlüyse, yaşamın haklılığını, güzelliğini kim temsil ediyorsa, en gelişmiş tekniğe karşı da olsa, o , zafere ulaşır. Biz her zaman şunu söyledik. İnsan en büyük tekniktir. İnsan bir teknik olarak düşünülürse, atom bombası da dahil, her türlü yıkıcı araçtan daha fazla yıkıcı olabileceği gibi, yapıcı da olabilir. Ve bu doğrudur. Aslında biz savaşı bu aracı geliştirerek kazanıyoruz. Şu anlama geliyor. PKK içindeki insan savaşı kazanabilecek insandır, PKK içindeki militan en büyük teknik savaş gücüdür. PKK'deki savaşçı en patlayıcı araçtır. Düşman “şu teknik eksiklik var, giderelim” diye, -ki dünyanın yardımını sağlamaya çalışıyor- kobra olmadı mı süper kobra, gece dürbünü, uydular vb. gibi kendine göre her türlü tekniği savaşta kullanmaya çalışıyor. Bizim bütün yaptığımız ise nedir? Militanımızı nasıl çözümleyip geliştirebiliriz. Düşman bunu yapamıyor, çünkü kendi askerine verecek bir şeyi yok. Bakış açısı olarak, inanç olarak, bilgi olarak bir şey veremez. Onun görevi yanıltmaktır, aldatmaktır, saptırmaktır. Bizim ise, tam tersine aydınlatmaktır, dönüştürmektir, yetkinleştirmektir. Aslında savaşı biz burada kazanıyoruz.

Biz her zaman şunu söyledik. İnsan en büyük tekniktir. İnsan bir teknik olarak düşünülürse, atom bombası da dahil, her türlü yıkıcı araçtan daha fazla yıkıcı olabileceği gibi, yapıcı da olabilir.

Doğru temelde kazanılmış insan devrimin güvencesidir

Çıkan en önemli bir sonuç da şudur: PKK'de kazandıran bu anlamda yetkinleştiren insandır. Halk halen soruyor ve birçok öncü gücümüz de anlamaya çalışıyor, kazanmak için bize ne lazım diye. Çok açık olarak defalarca bu sorunun cevabı verilmiştir. Bu iş ancak yetkinleşen insanla olur. Gözünü şu devlete, şu tekniğe dikmek yanlıştır. En büyük devlet, en büyük teknik sensin. Kendi insanını kazandığın zaman, onu gittikçe yetkinleşen bir silah haline getirdiğin zaman, yenemeyeceğin bir dünya gücü yoktur.

Gerçekten bizde de ispatlanan bu olmuyor mu? Karşı tarafın belki de bir devrime karşı en son teknikle savaşan bir güç olduğu ve yine destek anlamında ne gerekiyorsa onu yanına çektiği görüldüğünde, buna karşı dikilen gücün de her bakımdan desteksiz ve zayıf olduğu, ama bir öncü güç üzerinde, bir parti gücünü hazırlama durumunda nasıl başarılı olunabileceği, başarının sırrının ne olabileceği şimdi görülüyor ve ispatlanıyor. Dolayısıyla birçok kafadaki çelişki cevabını buluyor. Devrime yanlış yaklaşımların ne olduğunu ortaya koyduğu gibi, gerekli olan doğru yaklaşımın da ne olduğunu açığa çıkarıyor.

Biz baştan itibaren durumu böyle ele aldık. PKK olayındaki en önemli bir yönde burasıdır. Bize her zaman soruldu: “Hangi desteklerin var, hangi silahın, aracın-gerecin var?” Eğer gerçekten bu soruları esas alsaydık, kazanamazdık ve bu gelişmeleri göremezdik. Cevap olarak kendimizi ortaya koyduk. Burada bir önderlik gerçeğinden bahsetmek gerekir. Bütün kapılar kapandığında veya zorlaştığında, bir anlamda herkes kendini yere attığında ve hatta gücümüz kimseye yetmediğinde, biz ne yaptık? Kendimize yüklendik, “kenimizi adam ederiz” dedik. Kimseye gücümüz yetmeyebilir, elin kapısı bize kapatılmış olabilir ama ben kendimle uğraşıyorum, kendimi yeniden yaparım dediğimizde aslında, başarı için çok gerekli olanı hem kavrıyor, hem de işliyorduk. Yıllarca kendimi işledim, dönüştürdüm çözdüm, yönelttim. Bir bakıyorsun ki, en büyük başarılar da bu temelde sözkonusu oluyor. O zaman bu, en büyük cevap oluyor. Kim nerede nasıl saldırırsa saldırsın, iç ve dış engellemeler ne olursa olsun birileri kendini doğrulara tam yatırırsa bütün bir iddia, inatla, gerçekçilikle, uygun üslupla, yöntemlerle bu işin peşine düşerse, o tek başına da olsa mutlak kazanabilir. Bu da ispatlandı.

Hiç şüphesiz siyasi çizginin doğruluğu esastır.' Belli bir öncü topluluğu ve teknik gereklidir, ama esas belirleyici olan zaferi kendi kişiliğinde garantileyen, bunu her alana ver her döneme ustaca yaymayı bilen, başarı için ne gerekiyorsa onu kendinde var edebilen ve var edebilirim diyen tutumda, bu tutumun sahibindedir. Bu mütevazi olduğu kadar, yakıcı gerçekliği, PKK hareketinde yer alıyorum diyen her devrimci eğer kavrarsa, gerekle-

rini yerine getirirse, tutkularını, inançlarını, büyük çaba ve fedakarlığını anlamlandırmış ve sonuca gidecek bir tarzda ulaştırmış demektir.

PKK adına savaşanların çabalarına, cesaret ve fedakarlıklarına diyeceğimiz bir şey yoktur. Fakat bir zaafları var, yetmezlikleri sıkça kendini duyuruyor, o da şudur: Yaratan, bütün koşullara cevap veren insan olabilmeyi başaramıyor. Yüzeysellik, darlık, kendiliğindenlik, dikkatsizlik, ölçü tutturamama, yöntemsizliğin her biçimi, emin adımlarla yürüyüşü becerememe, nereye nasıl yaklaşılır, uslubu tutturamama, kişiliklerinizde o kadar etkili ki, cesaretin de, fedakarlığın da hiçbir anlamı olmadığı gibi bazen başa bela oluyor, zarar veriyor. Şimdi en önemli çelişkimiz bu. Ben son zamanlarda çabalarımı bütünüyle bu konuya hasrediyorum. Devrimimiz ne kadar o bahsettiğim çerçevede gelişiyorsa, ulusal düzeyi kadar uluslararası düzeyi ile kendini hissettiriyorsa, o denli kişilik çözümlemesinde derinleşme gereği duyuyorum.

Hiçbir dönem bu kadar kişilik çözümlemeleri yapmadık. Eskiyi hatırlıyorum; yaptıklarımız tümüyle, dünya şöyledir, Kürdistan böyledir. 1970'lerin başında, ortasında, yine 80'in başında, ortasında hep öyleydi. 90'lara kadar kapsamlı kişilik çözümlemesi gereği duymadım. Devrimimiz çok can alıcı bir sürece girince, baktık bizi düşürecek, bizi ağır durumlarla karşı karşıya getirecek nedenler nelerdir. O zaman içten kaynaklandığı, düşmanın da içi kullanarak sonuca gitmek istediği anlaşıldı. Biz bu konuda derinleşme gereği duyduk. Şimdi bakıyorum, acaba bu anlatılan çerçevedeki nihai zafere bile gidebileceğimiz bir dönemde, bizi ne engelleyebilir? En çok üzerinde durduğum soru budur. Çünkü, halkımız ne kadar kazanılmıştır, ne kadar savaşçımız var, ne kadar silahımız var, ne kadar paramız var, üslenmeyi ne kadar tutmuşuz, lojistiğimiz ve dış bağlantımız nedir gibi konular, biraz sorun olmaktan çıkmıştır. Ve oldukça geniş olanaklarla da hal yolundadır. Olmayan ve tehlike arzeden ve özellikle de son bir yılın incelenmesinde açıkça kendini gösteren başka hususlar da, insanı endişelendiren PKK militanın özelliklerini yakalayamamaktır. Onu yakalamaya çalışıyoruz.

Çok çarpıcı kayıplar var. Çok önemli kazanma imkanları ortaya çıkıyor, ama bir bakıyoruz ki birileri onları boşa çıkartıyor. Hiç kaybedilmemesi gereken noktada kaybettiriyor. Bazen bir kontra tanımını bile geride bırakacak kadar vurabiliyor, zarara yol açabiliyor. Anlaşılır bir husus mudur, her devrimde az-çok buna benzer durumlar var mı? Evet. Bir bakıyorsun islam devriminde, münafık tanımı çok geliştiriliyor. İslam devriminin bütün kritik aşamalarında münafıklar deyimi sıkça söylendi. Kimdir bunlar? Aslında bunlar, gaflet içinde olan, kendini tanımayan, fakat bir kara sevda biçiminde devrime yapışan asalaklar oluyor. Bir Fransız devrimine bakıyorsun, devrim kızıştığında, sonuca gideceği aşamada giyotine gönderilen birçok sahte önder var. Ve devrime her şeyini vermiş çok gözü pek, ama bir yerinden kaybeden önderler var. Bir Bolşevik devrimine bakıyorsun, neredeyse merkezinin önemli bir kısmından kimisi sağa, kimisi sola yalpalanarak ve çok azı dimdik ayakta kalarak sonuçlandırıyor. Devrimlerin bu tarihi tecrübesini mutlaka göz önüne getirmeliyiz.

"Yıkılmaya mahkumsunuz" dayatmalarını boşa çıkaracağız. Bir yaşam seçeneceğimiz olan devrimle tarihin her türlü lanetli geçmişini sadece silmekle kalmayacağız, belki de insanlığın öncülüğüne bile layık bir yaşamın sahibi olacağız.

Ve denilebilir ki, eğer tarih ciddi bir ana okuluysa ve devrimler de tarihin en ihtişamlı dönemleriyse, çıkarılabilecek en önemli sonuç; devrimci önderlerin kritik dönemlerde rollerine layıkıyla sahip çıkmalarıdır, bu rolleriyle oynamamalarıdır, saptırmamalarıdır. Her şey yapılabilir ama, devrimin temsili, devrimin yürütülüşü ile oynanmaz. Dürüstlük, doğruluk tam da bu noktada çok önemlidir.

Fazla tarihi örneklendirmeye gerek duymuyorum. Halen günümüze kadar acıyla, sıcağı sıcağına yaşadığımız bir İslam tarihi var, günlük olay olarak da işleniyor; "işte İmam Hüseyin şöyle katledildi, Hz. Ali şöyle katledildi, Yezid şöyle ortaya çıktı, Fransız devriminde Robespier böyle büyük bir önderdir, şöyle giyotine gitti, Danton şöyle oldu. Ekim Devrimi'nde Troçki şuydu, Zinovyev şöyleydi, yaman önderleri şöyle gittiler, Stalin şöyleydi, Lenin şöyle değerlendirdi..." Hiçbir şüphesiz benzer hususları her devrim biraz yaşayabilir, ama bu bir kader değildir. Kaldı ki, devrim kaderciliğe karşı en etkili oluşum oluyor, özgürlük oluyor.

Bizde biraz daha hem yakıcı, hem çarpıcı, hem de tehlikelidir. Çünkü, devrimle karşı-devrim bizde çok tehlikeli, iç içe girmiştir. Bizdeki gaflet ve ihanet hiçbir ulusun, topluluğun bağrında olmayacak kadar kök salmıştır. Karşı-devrimin yine hiçbir ulus ve toplum gerçeğinde olmayacak kadar halkımızda birleşmesi vardır. Ve en önemlisi de devrimin çıkarlarını ifade ettiği halk bunlara bu kadar alet olmuştur. Daha da kötüsü devrimin öncüsü iddiasında olanların gafletle ve hatta ihanetle bağları bazen öyle çarpıcı bir şekilde karşımıza çıkıyor ki, insan ayrım yapmakta bile zorlanıyor. Hain kimdir, gafil kimdir, militan kimdir, önder kimdir? Devrimlerin bütün kritik süreçleri biraz böyledir. Şaşarsınız bazen; "bu devrime mi çalışıyor, karşı-devrime mi" diye objektif ajanlardan bahsediliyor. Hatta bazı bilinçli ajanlar, gerçekten devrime mi hizmet ettiler karşı-devrime mi sorusu ortaya atılır. Neden birileri hata yapar, bu hatasıyla karşı-devrimin veya devrimin en önde gelen temsilcisinin elde edemeyeceği sonuçlara götürür. Bizde işler tam bu noktaya gelmiştir. Bir bakıyorsun devrimci bir militanın verdiği açık, yol açtığı sonuç, en değme karşı-devrimin bir taktiği, bir politikası bile yıllarca uğraşsa elde edemeyeceği bir başarıya yol açıyor.

Şu son yıllarını taktik savaşımına bakın; şu son yılın bu yönlü gelişmesine bakın, sanmayın çok planlı, çok uygun taktiklerle savaşarak buraya geldiğinizi. Düşmanın saflarında yarattığımız muğlaklık, karşıklık, siyasetsizlik, içine girdikleri çelişkili durumlar ve ondan kurtulmak için gösterdikleri çabalar adeta kendi ordumuz gibi sonuç alabiliyor. Ve halen de düşman bu durumdan kendini kurtarmış değil, ordusu bazen başına bela oluyor. Bu kadar orduyu acaba üzerimize sürmesi lehine mi oldu, aleyhine mi? Herhalde aleyhine oldu diyenlerin sayısı fazladır. Bunun bazı işaretleri de vardır. Nedir bu? Kendi içinde bazı general ve subayları vuruyorlar. Demek ki, bunlar kendilerine daha fazla zarar vermişler; o çelişkinin ürünüdür. Öyle olmasaydı vurulurlar mıydı, tasfiye ederler miydi birbirlerini? Devrimi beslemişler. Bunlar karşı cepheden saldıranlar tarafından oluyor. Şu son yılın içinde gerçekleşen en üst düzeyde Cumhurbaşkanlığının tasfiyesinden tutalım, subayına kadar hepsi böyle bir rol oynamıştır. Karşı-devrimin bir kör mantığı vardır bu kendi içinde çürümeye ve devrime kazandırmaya götürebilir.

Aynı şey, devrim safları, özellikle öncülük çerçevesi için de geçerlidir. Kendini başarı sarhoşluğuna kaptıran, "bu dağları ben yarattım" diyen, "ne kadar başarılıyım" diye kendine sevdalanan öyle gözü karalar var ki, kontro etmezsen kendi başına düşmana on tane zafer hediye edebilir. Ne yazık ki, bunlar iyi niyetlidir, hatta kendi tanımlaması içinde dürüsttür. Ama devrimin diyalektiğine, devrimin oluşum tarzına küçük bir aykırılıkla bile -ki bizde küçük bir aykırılık değil, her yönünde aykırılık var- yaklaşıldığında, bu, devrimi bitirmeye yetebilir. Bu çok yaygın yaşanıyor, kendi deneyimlerimle biliyorum. Dikkat edilmeseydi bunlara, bizim kendi kendimizi tasfiye etmemiz için karşı tarafın özel savaşına gerek olmazdı. Bunlar yeterliydi. Bir günlük paşalık uğruna partiyi harcıyor, alanları bitirişin eşiğine getiriyor. Biraz kendimizi ayarlamasaydık acaba PKK'den ne kalırdı geriye. Bu, karşımızdaki özel ordulardan on kat daha fazla bizi endişelendiriyor. Kazanmanın eşiğine bu kadar gelmişken, her şey biraz daha doğru giden, kazanırsın diyecek bir aşamadayken, birileri boşa çıkarıyor. Bir önderlik sevdası, bir hırs, bir kendini yitirme öyle gelişiyor ki, -bu dönemler, biraz böyle tahrile edici dönemlerdir- "ya ben ya hiçbir şey, ya benim dediğim kanundur, ya her şey batsın" diyor. PKK tarihinde biz benzeri örneklere başından beri rastlamışız. Ama denilebilir ki, partimiz bu 15. yıldönümünde ve en çok da içine gireceğimiz dönemlerde bu tip tutumlar zafer imkanımızı baltalıyor, tıkıyor.

İmkanlarımız dünyayı sarsacak bir devrim için yeterlidir

Endişelerimiz bu husustadır. Tecrübeyi bizzat yaşıyoruz. Düşmanın özel ordularının sonuç alamayacağı ortaya çıkmıştır. Emperyalizmin sembolik yasaklamaları da, her türlü maddi ve manevi dayanışması da bu devrimi artık önlemekten uzaktır. Devrimimizin dayandığı halk kesiminin kaybedilmesi imkansızdır. Savaşın potansiyeli, aktivitesi sonuna kadar yeterlidir. Maddi-manevi olanakları dünyayı sarsacak kadar bir devrim için yeterlidir. Ama öncü gücün kafa karışıklığı, bastırmacılığı, tıkanıklığı, çözümsüzlüğü umulmadık yerde kayba götürebiliyor. Nitekim günlük olarak da götürüyor. Eğer tümüyle götüremiyorsa buna gücü yetmediğindendir.

Bu önümüzdeki yıla girerken en çok bu nokta üzeride yoğunlaşacağız. Devrimde önderlerin nasıl olması gerektiğini bir kez daha derinliğine ele alacağız. Devrimin her türlü girintili-çıkıntılı, kolaylıklı-zorluklu süreçlerinde dengesini yitirmeden, ölçüyü elden kaçırmadan iyi niyet, doğruluk, dürüstlük kadar ustalığı da tam yerinde göstererek, mücadeleyi sağlam limana vardırabilecek kimdir? Onu bir kez daha çok yönlü tanımlamaya çalışıyoruz. Hiç şüphesiz, her zaman yaptığımız gibi, daha iddialı ve sonuç alıcı olacağımıza inanıyoruz.

Belki oldukça tekrar gibi de gözükebilir ama, devrimler tarihinin öğretiği gibi, en önemli husus; devrimin sonuca doğru gitmeye yüztuttuğu bir aşamanın en ciddi bir sorunu olarak öncü militanlar, önderler gerçeğini daha sıkı değerlendirmektir. Biz çok önceden şu tanımlamayı getirirken, çok isabetli hareket ettiğimize inanıyoruz. Çözümü bir insanda sağlamak için, hele o insan çok önemli bir kurumun, mevkinin başında ise, onun bütün yönlerini sağlam ele al, çözümle, ne kadar dönüşmeye ihtiyacı varsa o kadar dönüştür, ne kadar doğrulaştırmaya ihtiyacı varsa o kadar doğrulaştır, aksi halde onu hak etmediği, gerekli olmayacak bir konumda tutma! Yaparsan kendi başına en büyük belayı getirmiş olursun. Bu anlamda da önderlerin ayıklanması, düzeltilmesi, doğrultulması devrimin en hayati meselesidir.

Ve gerçekten partimizin mevcut temel sorunu nedir dersek; işte budur diyebilecek duruma geldiysek, devrimimiz sonuca doğru giden bir aşamada, partimiz de büyük devrimlerin her başarılı hareketinde görüldüğü gibi 16 yaşına giren bir delikanlı gibi çok gürbüz ve yaşayabilmeyi, kazanabilmeyi kesinleştirmiş bir partidir. Her devrimde görüldüğü gibi, işte bu gençliğin verdiği özellikler de delikanlıyı baştan çıkarabilir, saptırabilir, bu tehlike bizim için de vardır.

Hiç şüphesiz devrimin kaderi üzerine çok iyi düşünenlerimiz, zafer kazandıran tutumları iliklerine kadar yaşayanlarımız, büyük tecrübe sahibi olmak kadar, düşünce gücünü eksik etmeyenlerimiz de vardır. Ama bir daha fazla yoğunlaştıracağız. Devrimimizin bu öncü rolünü önderlikler düzeyinde saptırmak -bilerek veya bilmeyerek, iyi veya kötü niyetle- isteyenlerin önünü tümüyle tıkayacak, onları daraltacak, gerekirse tasfiye edeceğiz ve böylece zafere daha emin adımlarla yürüyeceğiz.

Devamı 31. sayfada

PKK'nin 15. kuruluş yıldönümünde Kürdistanlılar ayakta

■ Cizre lisesinde okuyan ortaokul ve lise öğrencileri 27 Kasım'da PKK'nin kuruluş yıldönümü dolayısıyla kutlamalar yaptılar.

■ PKK'nin 15. kuruluş yıldönümü nedeniyle Urfa"nın Suruç ilçesi ile Aligör beldesinde esnaflar kepenk, şöförler de kontak kapattılar.

■ PKK15. kuruluş yıldönümü nedeniyle Iğdır ve Aralık'a bağlı birçok köyde kutlama yapıldı.

Iğdır'ın Ambarat, Alut, Kazıkışla, Evcim, Hüseyin Kent, Muştalı, Gunde, Yukarı Alican, Halfeli, Hoşhaber, Kelo, Mezre, Garmaşek, Gijik, Aşağı-Yukarı-Orta Gevro ve Tecirli ile Aralık ilçesine bağlı Bulakbaşı, Bere, Kerimbeyli, Remezan, Kent, Axuri ve Tezxırabe köylerinde PKK'nin 15. kuruluş yıldönümü kutlamaları yapıldı.

■ PKK'nin kuruluş yıldönümü olan 27 Kasım nedeniyle, Kars'ın Digor ilçesi ve Digor'a bağlı Dağpınar kasabasında kepenk ve kontak kapatma eylemi yapıldı.

■ Doğubeyazıt ilçesinde esnaf PKK'nin kuruluş yıldönümü nedeniyle kepenk kapattı.

■ Adana'da PKK'nin kuruluş yıldönümü nedeni ile binlerce kişinin katıldığı kutlamalar yapıldı.

■ Mersin'de 27 Kasım'da PKK'nin 15. kuruluş yıldönümünde birçok yerde kutlamalar yapıldı.

■ Türkiye gazetesi Parseller Bürosu'na molotoflu saldırı gerçekleştirildi.

■ Üsküdar'da Flaş Renault Oto Bayi'ne bombalı saldırı gerçekleştirildi.

■ PKK'nin 15. yıldönümü nedeniyle Adapazarı'nda bazı kurum ve kuruluşlara yönelik molotoflu saldırılar düzenlendi. Adapazarı'nda Demiryolu Tüketim Kooperatifi, PTT Pazarı ve Belediye'ye ait araçlara molotof kokteylli saldırılar yapıldı.

■ İstanbul'un Gaziosmanpaşa, Beşyüzevler, Emek Mahallesi, Maltepe ve Ümraniye'de PKK'nin 15. kuruluş yıldönümü vesilesiyle ERNK bombalı saldırılar gerçekleştirdi.

■ Refah Partisi Maltepe ilçe binası ERNK taraftarları tarafından bombalandı.

■ Dersim'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 20 asker öldürüldü, 30 asker de yaralandı.

■ ERNK Marmara Komitesi İstanbul Kaynarca'da 1 okulu yaktı.

■ Gerillalar Metina mıntıkasında TC güçlerine ait bir helikopteri düşürdüler.

■ Gerillalar Batman'da Refah Partili ve aynı zamanda kontra elemanı olan 3 kişiyi cezalandırdı.

■ Kato dağlarında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmalarda 2 üsteğmen, 1 asteğmen, 7 korucu ile 15 asker öldürülürken, 3 helikopter de düşürüldü. Çatışmalarda 7 gerilla da şehit düştü.

■ Mersin'de gerillalarla polisler arasında çıkan çatışmada 2 polis yaralandı.

■ Dersim'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 20 asker öldürüldü, 30 asker de yaralandı.

Bingöl'ün Adaklı ilçesinde gerillalarla düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 1 subay, 3 asker öldürüldü, 5 asker de yaralandı. Çatışmada 2 gerilla şehit düştü.

■ Gerillalar Gabar'ın Tola Memîra mıntıkasında 1 ajanı cezalandırdılar.

■ Batman'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 polis öldürüldü.

■ Gerillaların Bingöl'ün Seyrek köyüne düzenledikleri baskında 4 kontra elemanı öldürüldü, **Agit (Sipan PAMUK,** Silvan-1969, 1991'de katılma) adlı takım komutan yardımcısı gerilla da şehit düştü.

■ Avrupa'da 200'e yakın yerde kutlamalar gerçekleşti.

Partimiz PKK'nin 15. kuruluş yıldönümünde

KÜRDİSTAN DEVRİMİNİN ZAFERİ YAKINLAŞMIŞTIR

Kürdistan devrimi ile TC sömürgeciliği arasında, tarihi hesaplaşma günlerinin tüm şiddetiyle yaşandığı bir dönemde, halkımızın büyük kurtuluş umudu olarak partileşmesini ilan eden PKK, 15. kuruluş yılını tamamlayıp 16. mücadele yılına girdi.

Bu yıldönümünde özgürlük, bağımsızlık, kurtuluş, hiç bir dönemde olmadığı kadar birer gerçek düzeyinde, Kürdistan halkının yaşamında yer edinmiştir; yaşamı belirleyen ve yönlendiren esas kavramlara dönüşmüşlerdir.

Geçen 15 yıl, hiç kimsenin cesaret edemeyeceği kadar korkunç zorluklarla dolu olan, hatta her adımında acımasız imha ve bir daha dirilmemecesine amansız yıkım bulunan bir maraton olmuştur. Bu yılları anlamlı kılan en dokunulmaz gerçek ise, 1978-93 gelişmelerinin hangi koşullarda ortaya çıktığıdır. Nitekim PKK yola çıkarken, Kürdistan halkının en son var oluş şansını zafere dönüştürme çıkışını gerçekleştiriyordu.

Bu büyük maraton, Kürdün "Kürdüm" diyemediği ya da böyle demekten utandığı bir noktadan başladı, bu kabul edilemez utanılası gerçeğin tersine dönüştüğü noktaya kadar ulaştı. Her şeyden önce bunun köle Kürt kişiliğinde hayali bile zor kurulabilen, bir devrim olduğunu belirtmekten çekinmemek gerekiyor. Kürdün hızla korkunç sona giden tarihini durdurmak, onun doğrultusunu ileriye yöneltmek sıradan bir gelişme olarak değerlendirilirse, bu büyük bir gaflet durumundan başka bir şey olamaz.

PKK önderliğinde bu gelişmelerin, Kürdistan'da Kürt insanının mücadelesiyle ortaya çıkmasının çok ayırt edici bir özelliği vardır. Bu nedenle 15 yılın kazanımlarının ortaya çıkardığı değişimleri, yaşamın bütün alanlarına hükmeden etkileri bu zaman kesitiyle sınırlandırmak, geçen mücadele yıllarını gerçekçi değerlendirmemek, dolayısıyla yanılgılı yaklaşım temelinde sonuçlar çıkarmak olur ki, bu da, önümüzdeki sürecin özelliklerini kavramamak anlamına gelir.

Olağanüstü gelişmelerle köklü değişimler geçiren ve bu konumuyla nihayi zafere dayanan Kürdistan'ın çağdaş tarihi, 27 Kasım 1978 tarihinde, PKK ile başladı. "Partimizin tarihini her bakımdan öğrenmekte, öğretmekte ve özümsetmekte, sayısız fayda vardır" derken, Başkan APO, ulusal kurtuluşçular, sosyalistler ve demokratlar açısından mutlak anlamda görülmesi gereken gerçeğe dikkat çekiyor ve söz konusu gerçeği kısaca şöyle özetliyor: "Şu çok açıkça söylenebilir ki; aslında bizim için tarih parti tarihidir. Bin yılların kaybedilmiş nesi varsa, kazanılmış biçimiyle yeniden yaratılan tarih de, bu parti tarihi içinde biriktirilmiş, gizlenmiş ve gün yüzüne çıkarılmış bulunmaktadır. Kaybedilen tarih, kaybedilen kimlik, kaybedilen her türlü bağımsızlık ve özgürlük, parti tarihimizle başlatılıyor, yüceltiliyor ve zaferin eşiğine kadar getiriliyor." Bu gelişme düzeyinin ilk defa halk ve parti olarak yakalandığını söyleyen Başkan APO, bu noktadaki değerlendirmesine şöyle devam ediyor: "İnsan olmak şerefinden asla vazgeçilemeyeceğini, bunun ekmek, su ve havadan daha çok gerekli olduğunu ve bizim de bu onurdan ne kadar yoksun bırakılıp, hayvanlara yaraşır bir sömürge düzeni içinde tutulduğumuz göz önüne getirilirse, parti tarihinin ne kadar diriltici, güçlendirici ve böylelikle başarıya götürücü bir kuvvet, çok kıymetli bir güç olduğunu sadece kavramak da değil, yaşamımızın ta kendisi, partililerle birlikte bütün halkımızın gerçek kimliği olduğunu kavrıyoruz, kabul ediyoruz ve adeta içimize işliyoruz." (PKK'nin 15. kuruluş yıldönümü konuşmasından).

15 yıl içinde çok zengin taktiklerle yürütülen mücadele ve bunun sonuçları değerlendirildiğinde, bundan sonra gerçeklerinden sapılmasa, büyük bir geleceğin kurtarıldığı rahatlıkla görülür. Başkan APO, şimdiden gelecek yüzyıla hükmedildiğini önemle belirtiyor. En azından Kürdistan devriminin zaferi, çizgi düzeyinde teminat altına alınmıştır.

Aslında PKK tam uygulanmadı, stratejisine denk düşen, olası gelişmeleri devrim için değerlendiren taktikler, tam tutturulamadı. Bu konuda PKK kadroları PKK çizgisinin güçlü temsilcileri-uygulayıcıları olamadılar. Yine Başkan APO'nun öngörüleri doğrultusunda sunduğu perspektifleri veya çözümlemeleri, ya tam kavrayamadılar, ya da kavrayıp da gereklerini yerine getiremediler. Bu konuda yaşanan yanılgılar ve çizgi-dışılık ciddi kayıplara, gelişmelerin zayıflamasına ve çok değerli imkanların-fırsatların yersiz harcanmasına yol açtı. Söz konusu yetmezliklerin yaşanmaması durumunda, belki de şimdiye kadar devrimin gerçekleşmiş olduğu belirtilirse, bu abartma olmaz. Bu sonucu, bütün yetmezlik ve yanılgılara rağmen, Kürdistan devriminde yakalanan aşamadan her gerçekçi gözlemci kolaylıkla çıkarabilir.

Nitekim PKK'nin bu yıllarda ayakta kalmanın ötesinde birçoklarınca inanılmazı gerçekleştirmesinin, başarı düzeyini kesintisiz sürdürmesinin en temel nedenlerinden biri, onun her koşulda iç yapısına yönelik mücadeleyi sistemli ve sonuç alıcı bir şekilde yürütmesidir. Denilebilir ki, bu iç mücadele, PKK'nin yarattığı köklü gelişme ve değişimlerin sırrıdır. Bu konuda başarı kazandıkça dışa yönelik mücadeleyi başarı ve kazanım yoluna koydu. Doğal olarak iç mücadele, PKK için, dış mücadeleden daha uğraştırıcı oldu. Hiçbir devrim hareketinde görülmediği kadar, devrimsel gelişmeleri tıkayan, geriye çeken kişilik özelliklerini çözümleme yönünde çaba harcadı, buna büyük zaman ayırdı. Bunda görülmemiş düzeyde sabır gücü, inanılmaz bir biçimde tahammül gösterildi.

Gerçekten de iç mücadeleye gereken önem verilmeseydi, başarının ana kaynağı olarak ele alınmasaydı ve bu devrimin inşası için mutlak gerekli olan kazanımların sağlanmasına yöneltilmeseydi, neredeyse bütün dünyanın şu veya bu düzeyde, objektif ya da subjektif olarak oluşturduğu engeller karşısında, yerle bir olmayı hiçbir şey durduramazdı.

Bu nedenle PKK'nin bu yıllarda nefes nefese amansızca yüklendiği sınıf mücadelesi, devrime cevap veren yeni bir kişiliğin tavizsiz savaşımı, başlı başına büyük bir olaydır. Devrimi ilerletmenin düğüm noktasını bu yaklaşım belirledi ve belirlemeye devam ediyor. Dolayısıyla bunun her devrim hareketi ve onun bütün mensupları için ekmek, su ve hava kadar gerekli olduğu, asla vazgeçilemeyecek bir ilke olduğu, başarmak isteyenlerin bundan başka sarılacakları bir seçenekleri bulunmadığı, 15. yıldönümünde bir kez daha tüm yönleriyle gözler önüne serilerek ispatlanmıştır.

Tersi durumda sömürgeci-emperyalist medyanın kişilik erozyonunu hedefleyen, kendi gerçekliğinden uzaklaştıran, ne için ve nasıl yaşadığını bilemeyecek kadar uyuşturan yayınları ve bunun yanısıra her türlü özel savaşa hizmet eden psikolojik propaganda, insanı baştan çıkarıcı temelde sunulan maddi imkanlar ortamında, devrimci kişilik yaratmak yolunda adım atmak ve bu kişilikle devrim mücadelesini yükseltmek mümkün olamazdı.

Biliyoruz ki PKK, sadece Türk egemenlik sisteminin karşı-devrimci özel savaşına, onun imha siyasetine ve çok amansız terörüne karşı direnmedi. Bunun gerisinde duran emperyalizme, gericiliğe, her türden işbirlikçiliğe ve kendi içindeki tasfiyeci pratiğe karşı da amansız bir mücadele yürüttü. Dört bir yanı çeşitli saldırı cepheleriyle kuşatılan PKK, etrafını saran bu çemberi özellikle Başkan APO'nun gerçekçi öngörüleri ve kapsamlı çözümlemeleriyle zamanında tespit etti, buna göre tedbirler geliştirdi ve bu temelde mücadelesinde büyük başarı kazandı. Nitekim PKK'nin enternasyonalist özellikleri bu noktada belirginleşiyor. Bu, bir anlamda, tarihin insanlık adına başarmak için PKK'nin önüne koyduğu bir görevdir. PKK bundan kaçınmamakla yetinmiyor, bunun ötesinde uluslararası alana hükmeden genel insanlık ideallerinin gerçekleşmesi yolunda da yoğunca çaba harcıyor.

Dünyada özellikle marksist-leninist temelde kurulduklarını ve yine bu ideolojinin temsilciliğini-uygulayıcılığını yaptıklarını iddia eden partiler iflas edip, yeni isimler altında küçülür ve bir varlık gösteremezken, PKK, bu yıllarda dünyada en çok gelişme kaydeden ve bilimsel sosyalizmin bayrağını ideoloji ve politikada onurluca yükselten bir parti pratiğini sergiledi. Bütün emperyalist-kapitalist saldırılara rağmen bilimsel sosyalizmin ölmediğini ve hem de gerçek uygulamasıyla devam ettiğini kanıtladı. Reel sosyalizmin yıkılışı bu anlamda PKK'ye uluslararası düzeyde yeni görevler ve ulusal kurtuluşçuluk dışında enternasyonalist bir misyonu daha belirgince yüklemiş oldu. PKK'nin bu ideolojik ve politik gerçekliği tartışma götürmez kadar açıktır. Adeta emperyalist-kapitalist cepheye karşı, sosyalist cephe konumuna yükseldi.

Bu gerçekliğin somutta yaşanan çok yönlü örnekleri vardır. Son dönemlerde başta Almanya ve Fransa olmak üzere emperyalist devletlerin tek koro halinde PKK aleyhine açıklamalarda bulunmaları ve bazılarının ise fiili saldırılar içerisine girmeleri, bu temel gerçekliğin de bir sonucu olarak değerlendirilmelidir. PKK'ye karşı emperyalistler arasındaki bu birlik, partimizin dünya genelinde en kararlı ve en inançlı bir hareket olarak sosyalizmi savunması ve uygulaması sonucunda doğmuştur.

Bu durum, Türkiye solundan bazı örgütlerin veya çevrelerin PKK'ye yönelik "milliyetçilik" vb. suçlamalarının ne kadar sahtekarca ve ne kadar ayakları havada maksatlıca olan iddialara en yalın karşılıktır. Aslında PKK hangi mücadele yöntemleriyle nasıl gelişmesini kesintisiz kılıyor sorusunun cevabı PKK'yi anlayanlar ve kavrayanlar için fazlasıyla açıktır.

PKK'nin geçen 15 yıllık mücadele politikasının pratiğine ve bu temelde damgasını vurduğu gelişimlere bakınca, PKK'yi tanımlayacak her şeyin burada gizlenmiş, biriktirilmiş olduğunu görüyoruz. Bu anlamda 15 yıllık gelişme düzeyi, bunun biçim ve niteliği söylenmesi gereken hemen her şeyi söylüyor. Dolayısıyla ortaya çıkan değerler çarpıcı ve herkesin gözleri önünde olduğu için, bunları sıkı korumaya almak, gelen saldırılara karşılık olarak daha fazla değer yaratmak daha önemli olmaktadır.

Tekrarlarsak; tarihte ilk defa bir ulusal kurtuluş hareketi, içinde her türlü saldırı biçimini, tasfiye planını taşıyan geniş bir uluslararası karşı-devrimci cephenin yönelimiyle karşı karşıya kalmaktadır. Elbette bu, bir halkın en doğal insani taleplerine karşı büyük bir haksızlık, büyük bir çifte standart uygulaması olduğunun bilinmesi yanında, aslında anlaşılmayacak bir durum değil. Çünkü Türklük tarihinde, kapitalist-emperyalist sistemin gelişmesinde ilk defa PKK türü bir çıkış, sonuca doğru engellere takılmadan ilerleyen bir hareket ortaya çıkıyor. İdeoloji ve politikasıyla, bütün engelleme çabalarına rağmen doğrultusundan sapmadan, kalıcı gelişme ve değişmeler yaratan PKK hareketi, sömürgeci-emperyalist sistem için gerçek anlamda ciddi bir tehdittir. İşte anlaşılır olduğunu belirttiğimiz nokta, bu gelişmenin, dünyanın en hassas bölgesi olan Ortadoğu'da emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı halkların devrimlerine yol açması ve bunun da "yeni dünya düzeni" adlı oyunu bozması olasılığı nedeniyle karşı-devrim güçlerinin içte ve dışta mutabakat yapma gereğini duymaları konusudur.

PKK'nin geçmiş mücadele tarihinde hangi gelişmelere yol açtığı ve bunların biçimi-niteliği çok açık olduğundan, bunları yeniden dile getirme gereği yoktur. Nitekim bu gelişmeler başlı başına bir tarihtir ve ancak ciltler dolusu kitaplar kapsamındadır. Fakat bu 15 yıllık gelişme tarihinden çıkarılması gereken çok yönlü sonuçlar vardır. Bunlardan çıkarılabilecek temel sonuç da, PKK önderliğindeki Kürdistan halkının nihai olarak kazanacağıdır.

PKK'nin 15. kuruluş yıldönümü Kürdistan'ın kazanacağını kesinleştirmiştir. Hiç şüphesiz, bu bir iddia değildir, yaşamın kanıtladığı somut bir gerçektir. PKK'nin yurt içindeki ve yurt dışındaki pratiği bunu gösteriyor. Tanık olunduğu gibi, geçmişte de, günümüzde de hiçbir hareketin sahip olmadığı kadar PKK örgütlü kitle tabanına sahiptir. Bu örgütlü kitle her an için harekete geçmeye hazırdır ve kendisini PKK olarak görüyor. Bu, dünyada benzeri görülmeyen radikal-devrimci bir ruh bilincidir, bir tarih bilincidir, bir ortak irade birliğidir. Bütün bunlar Kürdistan insanında yer edinmiş ve kişiliklerinde kalıcılaşarak yön verir duruma gelmiştir. "PKK halktır, halk biziz" ya da "PKK biziz, bizi yasaklayın" sloganlarını sıradan anlamamak gerekir. Yoksa, bu PKK'yi değerlendirmekte çok ciddi bir yanılgıyı yaşamak olur. Nitekim parti içinde ve dışında kaybedenler hep bu temel yanılgıları nedeniyle kaybettiler.

PKK'nin 15. kuruluş yıldönümünü, büyük Kürdistan devrimini önemli bir aşamaya, zaferi koparabilecek bir noktaya ulaştırma gururuyla halk olarak kutluyoruz. Bu temelde hiçbir dönemde olmadığı kadar umutla 16. mücadele yılına giriyoruz. Kürdistan'da belirgin olarak iktidarın PKK'ye geçtiği, Kürdistan halkının kendi kaderine ilişkin söz sahibi olduğu, kendi iktidar kurumlarını geliştirdiği, sömürgecilikten köklü bir kopmanın yaşandığı bir dönemde PKK'nin 15. savaş yılını tamamlayıp 16. yılına girmesi çok anlamlıdır.

Partimizin 15. yılının kazanımları doğru değerlendirilip gerekleri büyük bir ciddiyet ve büyük bir sorumlulukla yerine getirilirse, düşman ne kadar karşı-devrimci özel savaşa başvurursa vursun, ne kadar tasfiye ve komplo planlarını devreye koyarsa koysun kazanacağımız kesindir. Başkan APO, bu yıldönümüne ilişkin konuşmasının sonunda partililere şu perspektifleri sunuyordu:

"Hiç şüphesiz önünüzdeki görevlerin üzerine daha artan bir bilinçle, keskinleşmiş bir iradeyle, netleşmiş bir görev anlayışıyla ve yeterli çabalarla yürüyeceğiniz ve bu biçimde kazanacağınız kesindir."

Başkan APO'ya ve halkımıza, PKK'nin 15. kuruluş yıldönümünde sunulan mesajlar

PARTİ ÖNDERLİĞİ'NE

Halkımızın yeniden doğuşunu ve özgürlüğünü 20 yıl kadar önce bağrında filizlendiren büyük eseriniz partimizin resmi 15. kuruluş yıldönümünün, düşmanla bir dengeye doğru tırmanan savaş halini yaşadığımız böylesi anlamlı bir tarihi süreçte, halk iktidarının oluşturulmasının öngünlerine denk düşmesi, bizleri her zamankinden daha fazla coşkulu ve inançlı kılmaktadır.

Yüce ve soylu amaçları, insanlık erdemlerini ve halkımızın onore edilmiş yaşam tutkusunu temsil eden partimizin çok zorlu dönemlerden geçerek bu günlere ulaşan 15. yılı, ışıklı yolumuz ve bitmez tükenmez engin çabalarınızla özdeş gelişti. Halkımızın büyük önderi olarak savaşımımıza yön verişiniz, halkımıza ve onun özgür geleceğine olan umut ve güven duygularını sonsuz kılmaktadır. Savaşma azmimizi ve kararlılığımızı bileyen temel etmen de bu olmaktadır.

15 yıl sonra bugün, halkımızın PKK öncülüğünde fedakarca savaşan ve on binlerle ifade edilen bir orduya kavuşması, siyasal iradesini ulusal meclis gibi bir oluşumla temsil etmeye başlaması ve artık özgürlüğe elle dokunması, tarihimizin tanık olduğu zaferi yakalama günlerini yaşamamızı sağlamıştır.

Bütün bu gelişmeler sizin öngörü ve yetkin çabalarınız sonucu, 1970'li yılların karanlıklarında, resmi partileşme doğrultusunda atılan adımın ne kadar tarihsel bir öneme sahip olduğunu ispatlamış bulunmaktadır. Bugün bizlere düşen, tarihselliği ispatlanan ve ulus olarak bizi yeniden var eden bu değerli çabalara layık olmayı başarmaktır.

Bu bilinç ve sorumluluk duygusuyla; 20 yıldır emperyalist komploların, Türk özel savaşını ve yerli işbirlikçi hain güçlerin dıştan ve içten partimizi tasfiye etme yönelimlerini açığa çıkaran ve her defasında düşman oyunlarını bozarak, halkımızın bugünkü onurlu günleri yaşamasını sağlayan, o paha biçilmez çabalarınıza ve devrim şehitlerimizin anılarına bağlı kalarak geleceğin üzerine daha cesurca yürümenin azmi içinde olacağız.

Bu temelde kurtuluş bayrağını parti öncülüğü altında kararlılıkla taşımaya devam ederek, halkımızın yüzyıllardan beri acıyla, özlemle beklediği özgür yarınları, mutlaka yaratmak için, bu doğrultudaki önderlik çabalarına gereken karşılığı mutlaka vereceğimizi, yıllardır her türlü saldırıya karşı amansızca koruduğunuz taktik çizgide daha da derinleşmeyi vazgeçilmez bir görev bildiğimizi, dönemin sonuç alıcı savaş tarzı olan, hareketli savaşı başarıyla geliştirmek için perspektifleriniz doğrultusunda savaşa sonuna kadar yükleneceğimizi, düşmanı büyük çaplı imha etme, kuşatma ve yenme taktiklerimizi amaca ulaşır bir tarzda hayata geçirmeye çalışarak, Botan'ı tümden özgürleştirme ve kızıl alan haline dönüştürmenin pratik görevleri üzerine kapsamla yürüyeceğimizi, partimiz PKK'nin bu 15. kuruluş yıldönümünde tüm Botan Eyaleti savaş güçleri ve cephe çalışanları adına güvenle belirtirken, bu vesileyle yaratılan bütün bu tarihsel değerlere layık olmanın çabası içinde olacağımıza dair, sözümüzü yineliyor ve Parti Önderliği'ni coşkuyla selamlıyoruz.

Partimiz PKK'nin, 15. kuruluş yıldönümü sizin değerli şahsınızda halkımıza ve tüm insanlığa kutlu olsun.

Devrimci selam ve saygılarımızla
27 Kasım 1993
BOTAN EYALETİ KARARGAH KOMUTANLIĞI

PKK 15. KURULUŞ YILDÖNÜMÜNDE ADIM ADIM İKTİDARI İNŞA EDİYOR

Kürdistan'da 15 yıldır yürütülen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi bir yandan yok oluşa mahkum edilen Kürt halkını zaferin eşiğine getirirken, diğer yandan Dünya insanlık davasına paha biçilmez katkılar sunuyor. Bu tarihsel gelişmelerin yaratıcısı PKK 15. kuruluş yıldönümünü tarihin ona atfettiği yerel ve evrensel rolü böylesine zirvede oynayarak kutluyor.

Devrim dalgasının dünya çapında inişe geçtiği, reel sosyalizmin içten bozulmaya başladığı, emperyalizmin genelde atağa geçerek halklara reformist çözümler dayattığı bir ortamda, PKK (Partiya Karkerên Kurdistan) 1978'de Kürt halkının ulusal ve sosyal kurtuluş öncüsü olarak tarihsel doğuşunu yaptı. Son isyanları da kanla bastıran Türk sömürgeciliğinin artık Kürt halkının üzerine ölüm toprağını tamamen serptiğini tüm dünyaya ilan ettiği ve halkımızın ulusal ve insani değerlerinden iyice uzaklaştırıldığı, devrim çizgisinin kimlik sorununu yaşadığı koşullarda PKK tarihi sürece müdahale ederek her şeye rağmen Kürt halkı için yeniden doğuş hareketi olarak kuruluşunu gerçekleştirdi. PKK aynı zamanda evrensel özgürlük ve insanlık mücadelesinin iddialı öncülerinden biri olarak tarih sahnesine atıldı. Dünya çapında bu konunun iyice saptırıldığı, insanlığa ve halklara çok ince yöntemlerle üstü örtülü bir köleliğin ve kaosun reva görüldüğü bir ortamda emperyalist iradeye karşı bilimsel sosyalizmin yegane takipçisi olarak mücadelesini başlatıp bugün ulaştığımız 15. kuruluş yıldönümünde onu somut kazanımlarla çiçeklendirdi. Partimiz PKK ulusal kurtuluş, özgürlük ve demokrasi mücadelesini 15 yıldır Başkan APO önderliğinde ve değerli şehitlerimizin kanı pahasına amansızca yürüterek, bireyin şahsında insana, Kürt halkının şahsında ezilen halklara ve sosyalizm mücadelesi şahsında dünya insanlığına birçok somut kazanımlar sağladı. 15 Ağustos diriliş atılımını başlatarak Kürdistan halkını dünya onurlu halklar ailesine savaşla yeniden kazandırma kararlılığını pratikte dile getirdiği gibi, bu deneyimle dönemin genel geçerlerini parçalayarak reformist ve sahte çözümler yerine halkların gerçek özgürlüklerinin ancak bilimsel sosyalizmin doğru önderlikteki kararlı bir mücadeleyle gerçekleştirilebileceğini bölge ve dünya halklarına yakıcı bir şekilde ispatladı. Bu nedenle PKK her alanda devrimde alternatifler üreten ve egemen statükoyu zorlayan bir parti olarak dıştan ve içten gelen sayısız saldırı ve tasfiye yönelimlerinin muhatabı oldu. Ancak topyekün saldırılar halinde gelişen bütün bu yok etme ve asıl özünden boşaltarak egemen çizgiler içine çekme planlarına karşı sadece kendi ideolojisinin sağlamlığına ve Kürt halkının özgücüne dayanarak karşı koydu ve 15 yıllık savaşkan pratiğiyle haklılığını ispatladığı gibi, öncülük ettiği Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini çeşitli evrelerden geçirerek, bugün halk iktidarını kurma aşamasına getirdi.

Bu temelde partimizin 15 yıllık tarihi Kürt halkının asırlardır kaybettiği her şeyini yeniden kazandığı ve yitirilen bir halkın yeniden adım adım yaratıldığı bir tarih oldu. Bu mücadele dolu tarih sonucudur ki, PKK'nin 15. kuruluş yıldönümünde Kürdistan da az çok kişilik ve kimliğine ulaşarak, nihai kurtuluşu için her şeyini ortaya koyarak savaşan, geleceğe güvenle bakan bir halk gerçekliği ortaya çıkarıldı. Binlerle ifade edilen Kürdistan ulusal ordusunun yürüttüğü savaş sonucu Türk sömürgeciliği artık Kürdistan'da denetimini kaybederek ve çözülmeye girerek, bunun yerine demokratik halk iktidarı bir kurumuyla inşa edilme aşamasına gelindi. TC'nin işlemez kılınan her türlü sömürgeci kurumları yerine başta kızıl bölgeler olmak üzere genelde savaş içinde ulusal meclis ve eyalet meclislerinden halkın öz savunma birliklerine kadar, ulusal inşa ve devrimin sosyal iktidar çalışmaları çok yönlü gerçekleştirilmeye başlanarak bu konuda ileri mesafeler katedildi. Korucu ihaneti çözüldüğü gibi, ulusal birlik gittikçe genişleyen bir platformda hayata geçirildi.

PKK'nin devrim rüzgarı, Kürdistan'ın diğer parçalarına da bizzat savaş ve somut çalışmalar temelinde güçlü etkiler yaparak, buralarda da ciddi ulusal kurtuluşçu mevziler elde etti. Bu temelde ulusal kongre çalışmaları da hız kazandı. Partinin yürüttüğü bu savaşla, bölge çapında olduğu gibi, dünya çapında da Kürt halkını onore ettiği gibi, kendisi için de itibarlı bir yer edindi. PKK sosyal alanda da, Kürt toplumunu çağdaş halklar düzeyine çekmenin yanısıra, genel demokrasi ve özgürlük mücadelesinde de, ciddi kazanımlar elde etti.

Bu uğurda 15 yıldır verilen zorlu mücadeleyle, dünya insanlığının özgürlük mücadelesine çok değerli ideolojik ve pratik katkılar sundu. Günümüzde bilimsel sosyalizmin en yetkin temsilcisi olduğunu ispatlayarak, insanın ölmüşlüğü yerine, insanı yüceleştirdi, insanın kısırlaştırılması yerine, insanın sınırsız zenginliğini kendi pratiğinde yaşattı. Sınıflar ve cinsler arası ilişkilerde doğru, tutarlı ve özgür ilişki biçimlerini hayata geçirerek, evrensel çapta sosyalizm, devrim, demokrasi, kişilik, özgürlük, kadın ve aile konularında doğru teorik çözümleri ve bunun kendi somutunda başarılı uygulamalarıyla, yine Türkiye ve bölge devrimlerine yaptığı, doğrudan ideolojik ve pratik katkılarla enternasyonalist ve evrensel öncülük rolünü kanıtladı. Salt bir ulusal kurtuluşçulukla sınırlı olmayıp, genelde insanlık mücadelesinin kazanımları olan PKK'nin, bu zengin ve başarılarla dolu tarihi kalkışı karşısında TC 15. yılda tam bir çaresizliği yaşamaktadır. Kürdistan'ı kaybetmenin verdiği çılgınlıkla, insan hakları ve demokrasi takipçisi olduklarını iddia eden, uluslararası emperyalist devletlerin haksız yere desteklerini de arkasına alarak, halkımıza ve onun öncüsüne yönelik toplu katliam girişimleriyle, Bask modeli türünden uzlaşmacı formüller içinde çaresizce boğuşmaktadır. Özellikle 1993 yılında savaş güçlerimizin geniş denetim alanları oluşturma ve Kürdistan'daki halk iktidarının adım adım kurma gerçekliğiyle, halkımızın her tarafta atağa geçen serhildanlarından duyduğu büyük korkuyla, TC, kendisine 70. kuruluş yıldönümünden derin sarsıntıyı yaşatan PKK'den kurtuluş yolunu, bir taraftan en son Lice örneğinde görüldüğü gibi suçlu-suçsuz ayırımı yapmadan halkımıza karşı açık savaş ilan ederek, askeri çözümde görüp bunun yönelimini ısrarla gündeme koyarken aynı zamanda işbirlikçi formülleri de bunun tamamlayıcısı olarak devreye sokmaktadır. Ancak, tamamen çaresizliğin ve yaşanan tarihin ürünü olan, TC'nin bu politikalarının hiçbir sonuç alamayacağı kesin bir şekilde açığa çıkmıştır. Sürekli tekrarlanan "bitireceğiz" lafında ifadesini bulan askeri çözümün geçersizliği,15 yıldır tartışmasız bir biçimde açığa çıktığı gibi, işbirlikçi formüller de PKK'nin ezici gücü karşısında hiçbir varlık bulamamaktadır. Türk rejiminin yaşadığı açık çözülme ve kontrolü kaybetme sonucu, "Benden sonra tufan" mantığıyla yöneldiği toplu katliam denemeleri, Kürdistan'ı TC'ye daha hızla kaybettirmekten başka bir sonuç yaratmayacaktır ve TC'nin bu yönlü her yönelimi kaybedişle karşılık bulacaktır. Çünkü PKK, Kürt halkının en doğal hakkı olan insanca yaşama ve özgürlük hakkını elde etmede, tam bir kararlılığa sahiptir.

Bu temelde gerek daha da şiddetlendirilen savaş, gerek uyanışı artık durdurulamayan halk başkaldırısı ve gerekse partimizin başarılı politik çalışmaları sonucu, PKK'nin 16. yılı Kürt halkının bağımsızlık ve özgürlüğü daha geniş çapta yakaladığı, Kürdistan'da halk iktidarının daha yaygın inşa edildiği bir dönem olacaktır. PKK, 15. kuruluş yıldönümünde, bu gelişmelerin sahibi olarak, mutludur ve bu mutluluğunu yeni dönemde görevlerini daha bir kavrayarak, nihai zaferi mutlaka yakalayacak olan kendi militanları ve öncüsü olduğu, Kürt halkıyla birlikte kendisine "demokratım" diyen tüm uluslararası sorumlu güçleri, TC'nin çılgınlıklarına karşı durmaya çağırarak, dünya insanlığıyla kaynaşmaktan gurur duymaktadır. PKK'nin 15. kuruluş yıldönümü, Kürdistan halkına ve tüm dünya insanlığına kutlu olsun.

– Yaşasın partimiz PKK!
– Yaşasın Başkan APO!
– Yaşasın bağımsız ve özgür Kürdistan!
– Kahrolsun Türk sömürgeciliği ve yerli işbirlikçilik!

27 Kasım 1993
PKK-MK

YURTSEVER VE SAVAŞAN HALKIMIZ

Öncümüz PKK'nin kuruluşunun 15. yıldönümü nedeniyle daha özgür ve bağımsız yaşamlara ulaşmanın savaşımı içinde olduğumuz bu günlerde zafere doğru daha emin adımlarla yürürken, başarı ve kazanma sevinciyle bu büyük insanlık değerine emeği geçen tüm yurtsever halkımızı coşkuyla selamlıyoruz!

Yüzyıllardır utanılası bir yaşamın, yokoluşun, inkarın adı olan sömürgeci egemenlik, Kürdistan'da insanlık adına ne kadar olumlu değer varsa, onların imhasında ifadesini bulmuştur. Kimliğine ve insanlığına sahiplenmek için en ufak bir kıpırdanış vahşice, kanla-barutla bastırılarak ölüme mahkum edilmiş, karanlıklara gömülmüştür. İnsana, emeğe ve değerlerimize saygı şurda kalsın onlar adına ne varsa yok edilmiş ve hala yok edilmeye çalışmaktadır. Tarihimiz boyunca yaşanan tüm bu haksızlıklara ve olumsuz gidişatımıza "dur" demenin adı olan PKK, doğuşundan günümüze kadar akıllara durgunluk verecek tarzda tarihin olumsuz çarkını durdurmuş, halkımızı zaferden zafere götürmüştür. Başkan Apo'nun komutasında; yenilgili, lanetli tarihimize altın harflerle "başarı ve zafer" yazılı yepyeni bir sayfa açan PKK, 16. savaş yılına girerken yarattığı bu gelişmelerle dostta saygı, düşmanda büyük bir uyandırmıştır. Zira yüzyıllık gelişmeleri 15 yıl gibi kısa bir zaman dilimine sığdırmıştır. PKK'nin savaşımı sadece Türk sömürgeciliğiyle sınırlı kalmamış, dünya devrimine gidecek olan, ezilen ve sömürülen halkların kurtuluş kapısını aralamıştır. Yüklü sorunlarla karşı karşıya olan ve tükenişin eşiğindeki insanlığın beşiği Mezopotamya'da, insanlık mücadelesini sürdürerek dünyaya yeni bir Ekim Devrimi'ni hediye etmeye aday olduğu içindir ki bugün PKK, başta emperyalizm olmak üzere, tüm dünya gericiliğinin boy hedefi haline gelmiştir. Emperyalizm ve dünya gericiliğinin aktif desteğini alan faşist-sömürgeci TC yeniden partimize karşı ömürler biç-

mektedir ve partimiz şahsında tüm yurtsever halkımızın bağımsızlığa, özgürlüğe olan umut ve özlemlerini yok etmek istiyor. Şimdiye dek biçtiği ömürden sonuç alamayan ve kendi ömürlerinin kısaldığını sezen TC, bugün bütün varını yoğunu ortaya koyarak topyekün bir imhayı amaçlıyor. 1992'de oluşturdukları gerici koalisyondan daha gerici bir koalisyonla ortaya çıkıp üzerimize gelmektedir. Ancak tüm bunlar sonuçsuz çabalardır. Şimdiye kadar olduğu gibi bundan böyle de PKK'nin direniş kalesini yıkmaya hiç kimsenin gücü yetmeyecektir. Zira Başkan APO'nun komutasında, siz halkımızın bağrında ve boyun eğmeyen özgürlük abidesi dağlarımızda savaşan ordumuzla direnişteyiz.

Yurtsever halkımız!

Düşmanımızın bütün pervasız saldırıları, geride bıraktığımız uzun yılların gelişmelerini yok etmek ve önünü almak içindir. Çaresizliğin, çöküşün, can çekişmenin verdiği çılgınlıkla, saldırılarında vahşet sınırını çoktan aşmıştır. Gerillanın ezici, kahredici darbelerinin acısını siz yurtsever halkımızdan çıkartmak istiyor. Hertürden baskı, talan, işkence ve göçertme uygulamalarını doruğa çıkarmıştır. Son çıkarılan "Terörle Mücadele Yasası"na yasal kılıf geçirerek yurtsever olan her kesimi karşısına almıştır. Yani halkımızın topyekün imhasının fermanı çıkarılmıştır. O halde karşı karşıya olduğumuz tarihi süreci iyi tanımak ve yakaladığımız kazanma fırsatlarını ve güçlü mevzilerimizi iyi değerlendirmek durumundayız. Her türden saldırılara karşı fedakarca ve küçümsenmeyecek destekkeri sunduğunuz öncünüz PKK'ye her zamankinden daha fazla sahip çıkınız. En küçük bir yılgınlık, suskunluk, tereddüt düşmana cesaret verir ve katliamlarını tırmandırır. Öncüsüz, yani PKK'siz, düşman karşısında hiçbir zaman kazanamayacağımızı karanlık tarihimizden ders çıkararak biliyoruz. O halde onsuz yapamayacağımız, yaşayamayacağımız öncümüz PKK'yi daha fazla güçlendirelim, koruyalım, sahip çıkalım!

Yurtsever Hakkari, Van halkı!

Düşmanın, ülkemizin en stratejik noktalarından olan eyaletimize dayattığı özel savaş, Kürdistan'ın hain-işbirlikçilerinin de yoğun ve sınırsız desteğiyle varlığını sürdürmektedir. Özellikle çetecilik, işbirlikçilik, KDP adı altında güçlendirilerek bunlardan sonuç alınmak istenmektedir. Ancak geride bıraktığımız bir yılda düşmanın bu kirli politikası iflas etme eşiğine girerek hızla kaybedişin içine girmiştir. Devrimci mücadelemiz siz yurtsever halkımızın yoğun desteği ile küçünsenmeyecek gelişmeler sağladığı için, başta Yüksekova, Hakkari ve Çukurca olmak üzere, düşman, halkımıza katliam, işkence ve göçertmeyi dayatarak sindirmek istemiştir. Kaybedişin acı çılgınlığını yaşayan TC'nin, bundan sonra daha fazla kaybedeceği kesindir. Bu gelişmelerde sergilediğiniz soylu direniş ve sağladığınız yoğun katkı ve destekle öncünüz PKK'nin 15. kuruluş yıldönümünü eyaletimizde şanına yaraşır bir tarzda karşılıyor ve kutluyoruz.

Tüm halkımız şahsında siz Hakkarili ve Vanlı yurtseverlimizi PKK öncülüğündeki kurtuluş savaşımıza katkınızdan dolayı kutluyor, kesin ve yakın olan zafer için daha fazla katılımcı olmanızı diliyor, engin selam ve saygılarımızı sunuyoruz.

– Kahrolsun emperyalizm ve sömürgeci Türk devleti!
– Kahrolsun ihanet!
– Yaşasın halkımızın bağımsızlık savaşı!
– Yaşasın PKK, ARGK, ERNK!
– Bijî SEROK APO!

22 Kasım 1993
BEHDİNAN EYALET KARARGAHI

PARTİ ÖNDERLİĞİ'NE

Tarihin çok önemli ve kritik bir sürecinde Kürdistan somutunda PKK hareketini yaratma ve bu hareketi onbeş yıl boyunca en amansız koşullarda, çetin savaş ortamında başarılı bir çizgide yürütme tamamen önderliğinizin eseridir. PKK'nin doğuşuyla dünya devrim yasası yeniden yaratıldı. Denilebilir ki, sadece başaşağı giden olumsuz Kürdistan tarihini tersine çevirmediniz, aynı zamanda bilimsel sosyalizme yapılan saldırıları da kararlı ve bilinçli bir mücadeleyle boşa çıkardınız. Burjuvazinin her türlü sahte demokrasi oyunlarını bozdunuz. Kürdistan halkına ve bölge ilerici halklarına kendi öz iradesi ve özgücüne dayanma kararlılığını, savaşma yolunu öğrettiniz. Önderliğinizde ve PKK çizgisinde dünya insanlığı kendini yeniden bulurken, devrim çizgisindeki muğlaklık, kararsızlık ve cesaretsizliği son buldu. PKK ile yarattığınız yeni yaşam ve militan kişilikle, dünya halklarına da bir armağan sundunuz. Kısaca bilimsel sosyalizm, PKK çizgisinde hayat buldu. Böylece PKK, 15 yıl süren devrimci savaş ateşinde yoğunlaşarak çelikleşti. Halkların devrim cephesine sunduğunuz büyük katkı ve değerler, bunu PKK somutunda ve fiili öncülüğünde götürmeniz ve bölge halklarına devrimi taşırmanızla emperyalizmin ve her türden gericiliğin saldırıları ve engellemeleriyle kendinizi karşı karşıya buldunuz. Biliyoruz ki yükünüz ağır, göreviniz büyüktür. Bugüne kadar hiç şaşmadan büyük bir özveriyle iç ve dış saldırılara rağmen Kürdistan halkının umudu haline gelmiş partimizin 15. kuruluş yıldönümünü kutluyoruz.

Partimizin 15. savaş yılını kutlarken önderlik çizgisinde yürümeyi ve kazanmayı değerlere karşı bir borç bilmekteyiz. Yetmez ve yetersiz gerici yanlarımızla savaşarak, Apocu ruh ve cesaretle görevlerimizin üzerine yürüyerek, zaferden başka hiçbir şans tanımayarak başaracağımızı berlirtiyor, Parti Önderliği'ne, şehitlere, Kürdistan halkına ve direnen yoldaşlara verdiğimiz devrimci sözü yineliyor, selam ve saygılarımızı sunuyoruz.

– Kahrolsun emperyalizm, TC sömürgeciliği ve gericilik!
– Yaşasın PKK'nin 15. Kuruluş Yıldönümü!
– Yaşasın PKK, ARGK ve ERNK!
– Bijî SEROK APO!

Devrimci selam ve saygılarımızla
23 Kasım 1993
GARZAN EYALET KARARGAHI

PARTİ ÖNDERLİĞİ'NE

Bugün partimizin kuruluşunun 15. yıldönümü. 15 yıl önce Parti Önderliği'nin karanlığa karşı bir ışık, inanç, kararlılık ve yoğunlaşan emeğinin sür sesi. Her şey bitti denildiği tarihsel dönemeçte, halkımızın kurtuluş yolu, daha ilk adımda zafere olan inancın çelikleştirilmiş ifadesi, Kürdistan halkının dünya insanlığı yanında onurlu yerini aldığı gün. Böyle tarihsel bir günde dönüp geriye baktığımızda, mücadelemizin gerek düşmana karşı, gerekse parti içinde ortaya çıkan çeşitli çizgi dışı eğilimlere ve dayatılan tasfiyeciliğe karşı çetin bir mücadele tarihi olduğu gerçeğini bir an bile olsun gözden kaçırmadan, günün dayattığı görev ve sorumluluklara sıkı sıkıya sarılmamız gerektiği ortadadır.

Geçen bu süreçte düşman, kendi iktidarını, sömürgeci sistemini korumak amacıyla özel savaşın şiddetini her gün biraz daha arttırarak, partimize tasfiyeyi dayatmıştır. Halkımıza karşı baskı, işkence, katliamlar geliştirerek her gün, her an biraz daha sarsılan otoritesini yaşatmak istemektedir. Siyasal otoritesini kaybeden düşman, özel kirli savaşta sınır tanımaz bir düşkünlüğü yaşayarak kontrgerilla faaliyetlerine hız vermiştir. Askeri şiddet yanında şovenizmi alabildiğine körükleyerek yürüttüğü kirli savaşa dayanak yaratmaya çalışmaktadır. Bugün milli mutabakat temelinde topyekün savaşı ilan ederek, halkımızın varlığına yönelmiştir. Diğer yandan ihtiyaç duyduğu bölgesel ve tüm uluslararası dünya düzeni politikasıyla evrensel bir şekilde birleşmiştir.

Partimiz, düşmanın en geniş desteği arkasına alarak başlattığı her cephedeki yoğun saldırılarını, askeri, siyasi ve diplomasi sahalarında yeni mevziler elde ederek iktidar yolunda büyük kazanımlarla yürümesini sürdürmüştür. Ancak bu yürüyüşte kazanımlarımız azsa, bunun nedeni düşmanın gücü değil, bizim zayıflıklarımızdır. Parti çizgisine sahip çıkmama, gücü yeterince eğitmeme, örgütleyememe usta taktiklerle düşmana yöneltmeme, savaştırmama nedenleriyle elde edeceğimiz birçok kazanımları da kaybetmiş olduk. Parti tarihine baktığımızda, gerek düşman tarafından dayatılan, gerekse de parti içinde çıkan her türlü çizgi dışılığa ve tasfiyeciliğe karşı politik anlamda, en doğru karar ve bu kararın ustaca hayata geçirilişi, temsilini Parti Önderliği'nde bulmuştur.

Kuruluşundan bu yana çizgiye hakimiyet, düşmana ve içteki sapmalara örgütsel tedbirleri geliştirerek, büyük bir cesaret, kararlılık, yoğun bir bilinç ile sabrı ustaca birleştirerek partimizin bugünlere ulaşmasında belirleyici ve sürükleyici sosyalist emeğin sahibidir.

Önderliğin Kürdistan ve parti tarihimizde oynadığı bu tarihsel rol gerçek anlamda şehitlere, halka, devrime bağlılık, yoldaşlara bağlılık, Kürdistan devriminin özünde dünya insanlığına olan eşsiz sevgi ve saygının somut bir sonucudur.

İşte mücadele tarihimizin bu döneminde, düşman bir yandan halkımıza şiddetin en vahşiyane biçimini dayatırken, diğer yandan da alttan alta her türlü reformist güç ve eğilimleri besleyerek, partimiz öncülüğünde gelişen mücadeleyi tasfiye temelindeki kısmi kültürel hakları vererek, kendi sistemini başka biçimler adı altında sürdürmek istemektedir.

Biz Serhat Eyaleti parti, cephe ve ordu çalışanları olarak, düşmanın dayattığı her türlü özel savaş ve politik tasfiyeciliğe karşı, Apocu ruh, bilinç ve kararlılıkla örgütü esas alan, ona sahip çıkmak kadar geliştirip güçlendiren, düşmana karşı yaratıcı taktiklerle ustaca savaşan ve mutlaka kopararak, sonuç alan bir tarzı ve kişiliği yakalamayı, önderliğe, şehitlere bağlılığın gereği, bilinci içinde olacağımızı partimizin, yaşadığımız 15. yıldönümünde bir defa daha haykırıyoruz.

– Yaşasın PKK!
– Yaşasın Başkan APO!
– Kahrolsun sömürgecilik ve her türden tasfiyecilik!

Devrimci selam ve saygılarımızla
27 Kasım 1993
SERHAT EYALETİ
1. KARARGAH KOMUTANLIĞI

PARTİ ÖNDERLİĞİ'NE

Kürdistan halkı ve insanlık adına büyük kurtuluş, özgürlük ve onur abidesi olarak diktiğiniz, tarihe mal olmuş eseriniz, şanlı öncümüz PKK'nin kuruluşunun 15. yıldönümünü büyük bir kıvanç ve coşkuyla karşılarken, doğruluğu ve kesin başarıya götüren özelliği ispatlanmış önderliğiniz, yaşam ve mücadele çizginize, tereddütsüz, dürüst ve sağlam bir bağlılık temelinde, zafer yüklü yeni yıldönümüne doğru, mükemmel bir azim ve kararlılıkla yürüyeceğimizi bir kez daha belirtiyor, yüce şahsınızda direnen halkımızın, insanlığın, partili ve savaşan yoldaşların bu büyük ve mutlu gününü kutluyor, manevi komutanlarımız olan özgürlük şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz.

Bugün 15. kuruluş yıldönümünü kutladığımız partimizin şanlı doğuşu ve gelişim tarihi, hiçbir partinin doğuş ve gelişim mazisiyle kıyaslanmayacak kadar tarihidir, anlamlıdır ve görkemlidir. İlk doğuş yıllarının sahip olduğu koşullar değerlendirildiğinde, inanılmaz olanın başarıldığını anlamak zor değildir. PKK gerçekliği, ulusal imhanın eşiğine gelmiş her türlü insani ve ulusal değerlerden uzaklaşmanın yaşandığı, çürütüldüğü, vatansızlık duygusunun, kişiliksizliğin, örgütsüzlük ve dağınıklığın, ihanet ve her türden işbirlikçiliğin hakim olduğu, bağımsızlık ve özgürlük adına bir tek sözün bile kulağa hoş gelmediği, tam bir başaşağı gidişin hakim olduğu Kürdistan'da inanılmaz derecede imkansızlık, zorluk iç ve dış engellemelere rağmen tarihsel başaşağı gidişi tersine çeviren, yeniden diriliş, ayağa kalkış, bağımsızlık ve özgürlüğe doğru, görkemli ve başarılı bir yürüyüşün ifadesidir.

PKK, Kürdistan'da kaybedilen, gasp edilen, katledilen her şeyin yeniden bağımsız ve özgür temellerde kazanılması için, tarihin tanık olmadığı büyük bir bilinç yoğunluğu, çaba ve direniş sergileyerek, bugün insanlık camiasının saygıyla izlediği bir konumu yakalamıştır.

Bugün hepimiz kesin kazanacağız, bunun için her şeyimizi ortaya koyacağız diyebileceğimiz inançta kararlı, geleceğe emin bakan, o anlamda huzurlu ve mutlu olduğumuz bir konumdayız. Bu yıllara kolay gelinmediğini, bugün savaştığımız özgürlük mevzilerinin kolay kazanılmadığını, büyük şehitleriyle beraber, çekilen acıların, işkencelerin derin etkilerinin unutulmazlığını biliyoruz.

Özellikle sıcak bir kışın arifesinde bulunduğumuz bugün, partimizin doğuş ve gelişim tarihini yeniden anımsayarak, değerlendirerek, zafer ruhumuzu, bilinç ve cesaretimizi keskinleştirmenin büyük gayreti içinde olmanın büyük önemini de bilerek yaşadığımızı ifade etmek istiyoruz. Bu anlamda partimizin 15. kuruluş yıldönümünün sadece bir kuruluş değil, bir kurtuluş olduğunu ifade etmemiz gerektiğine inanıyoruz.

Değerli Başkanımız

Halkımızın lanetli tarihini değiştirmenin de ötesinde, Kürdistan'da bağımsız ve özgür temellerde gerçekleşen ve kesintisiz devam eden mücadelemiz ilk günden bugüne büyük emekleriniz ve şaşmaz önderliğiniz altında yaşandığı, çözümlendiği ve kendi tarihimizin böyle yazıldığı ortadadır. Kendinizde başlattığınız büyük uyanış, ayağa kalkış ve başarı tarzı bugün milyonlaşmıştır, insanlığın onur, güç ve cesaret kaynağı olmuştur. Ortaya koyduğunuz ideolojik-politik doğrultu, onun örgütlenişi ve uygulanma tarzının yol açtığı büyük gelişmeler, sadece bir halkın bağımsızlık ve özgürlük eylemi olmakla kalmamış, reel sosyalizmin hazin bir çöküşü yaşadığı bir dönemde, gerçek sosyalist düşüncenin, yaşamın ve onun eyleminin nasıl gerçekleşeceğinin ifadesi olarak dünya gericiliğine karşı ayakta kalmayı başaran bir anıt gibi sosyalizmi yaşayan ve gelişen temsilcisi olmayı başarmıştır. Bu anlamda, Kürdistan'da yeni temellerde ortaya çıkan, gelişen her şeyin, partimiz, önderliğimizin şahsında ortaya çıktığı hiçbir gelişmenin kırılamayacağı kesindir. Parti tarihimiz, yaşam ve mücadele çizgimiz onun kesin ispatı olmuştur. Parti öncülüğü olmasaydı bugünkü gelişmelerden, ortaya çıkan yeni yaşam ve hayat gerçekliğinden bahsetmek mümkün olmazdı. Bu gerçek bundan sonrası için de aynı yakıcılığı korumaktadır.

Bu yakıcı gerçekler ışığında kişilik, yaşam ve mücadele pratiğimizi yeniden derin ve kapsamlı bir biçimde gözden geçirme ve gerçekliğimize uygun radikal bir dönüşümü sağlamakla karşı karşıya olduğumuz yeni bir yıldönümünü yaşıyoruz. Sıcak bir savaşın ve yoğun gelişmenin görevleriyle beraber, bu yıldönümümüzü her bakımdan zafer yolunda başarıyı yakalayan bir kişilik, yaşam, çalışma temposuyla, bir örgüt, ordu ve savaş gücü konumuna ulaşma biçiminde değerlendirmek durumundayız. Parti öncülüğü, onun doğru yaşam, çalışma ve savaşım tarzı olmadan, hiçbir çabanın başarıya gidemeyeceği, aksine büyük tahribat-

ların kaçınılmaz olduğu bir kez daha, son birkaç yıllık eyalet pratiğimizde ortaya çıkan bir gerçektir. Parti dışı yaşam ve ilişkilerin geliştiği, partinin ve şehitlerin büyük direnişleriyle elde edilen kazanımları ve otoritesi üzerinde oturtulmaya çalışılan savaş ağalığının, parti karşıtlığının ne tür olumsuzluklara ve tahribatlara yol açtığını bilerek, Parti Önderliği'ne, onun doğru yaşam ve mücadele çizgisine daha bilinçli, kararlı ve sıkıca sarılacağımızı, parti öncülüğüne, onun yaşam ve mücadele tarzına dayatılan her türlü sınıfdışı anlayış, eğilim ve tutumlara karşı parti silahını doğru, yerinde ve ustaca kullanarak karşı duracağımızı, bu temelde partimizin emrettiği, halkımızın büyük bir istekle beklediği, imkanlarımızın da şans verdiği, dönemsel ordulaşma çabasını, cepheleşme görevlerini başarıyla yerine getireceğimizi, bu anlamda Mardin'i Botanlaştırma sloganına gerçeklik kazandıracağımızı, partimizin 15. kuruluş yıldönümü vesilesiyle huzurunuzda verilmiş sözümüz ve kararımız olarak belirtiyoruz. Parti Önderliği ve parti tarihimizden aldığımız güç ve cesaretle başaracağımız, tüm partili ve savaşan yoldaşların bu azim, kararlılık ve çaba içerisinde oldukları kesindir.

Eyaletimizde yaşanan büyük halk direnişi, yüzlerce şehidin anısı ve mevcut kazanımlar, başarı dışında hiçbir şeye şans tanımamaktadır. Bu inanç, bilinç ve sorumlulukla partimizin 15. kuruluş yıldönümünü kutluyor, selam ve saygılarımızı sunuyoruz.

– Kahrolsun sömürgecilik ve her türden gericilik!
– Biji PKK-ERNK-ARGK!
– Biji SEROK APO!

Devrimci selam ve saygılarımızla
27 Kasım 1993
MARDİN EYALET KARARGAH KOMUTANLIĞI

PARTİ ÖNDERLİĞİ'NE

Partimizin sürekli ilerleyen 16. mücadele yılına girerken, önderliğiniz ve büyük yol göstericiliğiniz altında, tarihimizin en görkemli özgürlük yürüyüşünde, çok büyük değerlerin yaratıldığı ve kurtuluşun sağlanabileceğinin ispatlandığı, eğer PKK'nin önderlik hattında şaşmadan yürünürse, başarı ve kazanımların daha büyük olacağı, zaferin mümkün olduğu kesindir.

PKK 16. yıla daha görkemli giriyor. Son 15 yıldır amansız bastırma ve yok etme politikalarıyla düşman, yüklendi; komplo ve tasfiye hareketini bir an bile durdurmadı. Buna rağmen PKK, ayakta kalmadı değil, kendini daha da örgütleyerek, Kürdistan'ın her tarafına kök saldı. Halklaştı. Kurtuluşun büyük güvencesi olan halk ordusunu yaratarak, savaşı bugünkü düzeyine çıkardı. Ve ispatladı ki, Kürdistan'da yaşamın, özgürlüğün yolu: PKK çizgisi, PKK önderlik hattıdır.

Değerli Başkanımız!

Bugünlere kolay gelinmediğini ve bundan sonraki dönemde başarma ve kazanmanın kolay elde edilmeyeceğini biliyoruz. Düşman daha şimdiden bütün güç ve imkanlarıyla imha ve tasfiye etme politikasını dayatıyor. Parti Önderliği'nin bize önemle gösterdiği gibi, düşmanın yönelimlerine olursa olsun, eğer çizginin esasları uygulanır ve önderlik gerçeği bir yaşam tarzı haline getirilerek, bu temelde savaşılırsa, başarı ve kazanma kesindir. Geçen bir yıllık pratiğimizde de görüldüğü gibi yanılgılı, yetmez ve çizgi-dışı yanlarımızın en az düşman kadar, başarı ve kazanım önünde engel olduğu gibi, bize yenilgiyi yaşatan, düşmanı umutlandıran yanlar olduğu da bir kez daha görülmüştür. Düşmanla olduğu kadar her türlü yenilgi, tasfiye ve başarısızlığa zemin sunan yanılgı, yetmez yanlarımızla savaşma temelinde partimizin direnen, savaşan ve kazanan hattında yürüyerek görevlerimize sarılacağız. PKK önderliğinde zafere olan inancımız tamdır. Parti Önderliği'ne inancımız ve bağlılığımız güçlüdür. Bunun gereğini yerine getirmek için, üstün çabalarla yeni döneme yükleneceğimizi belirtiyor, söz veriyor, selam ve saygılarımızı sunuyoruz.

– Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik ve yerli gericilik!
– Yaşasın PKK!
– Yaşasın Başkan APO!
– PKK'nin 15. kuruluş yıldönümü kutlu olsun!

Devrimci selam ve saygılarımızla
27 Kasım 1993
DEVRİMCİ GAP EYALETİ YÜRÜTMESİ

PARTİ ÖNDERLİĞİ'NE

Partimizin 15. kuruluş yıldönümü vesilesiyle, siz Başkanımız ve şehitlerimizi önünde, bizim kurtuluşumuzun biricik umudu olan PKK'yi bizlere armağan ettiğinizden dolayı, saygı ve minnetle selamlıyoruz.

PKK'nin kuruluş öncesi, Kürdistan tarihinde yüzyıllarca dünyanın gözü önünde soykırım, kendine yabancılaştırılarak, benliğinden uzaklaştırma, kendi kendisini inkar ettirme, her türden insanlık dışı politikalar halkımıza uygulandı. Olumsuzdan olan her şey Kürt ve Kürdistan'a reva görüldü. İhanet tek yaşam biçimi olarak halkımıza dayatıldı. Tersinden bir gidişat tarihimize egemen oldu.

Ancak ne zaman ki PKK, halkımızın yüzyıllardır yüreğinde "birgün filizlenir" özlemi ile saklayarak koruduğu temel üzerine yaratıldı, o zaman olumsuzluklara dur denilmiş, sağır-dilsiz-kör toplumumuz yeniden gözlerini dünyaya açmış, insanca yaşamak için direnişe başlamıştır. PKK ile halkımız, tarihte hep başkaları için savaşma, başkaları için yaşama, başkaldırı için kazanmaktan alıkonulmuş kendisi için yaşar konuma yükselmiştir.

Yine PKK'nin yaratılmasıyla, Kürdistan toplumu, "öndersizler topluluğu" olma imajını yerlebir etmiş, sadece kendisi için değil, başka halkların, dahası tüm insanlığın en saygı değer halkı, önderi olma yolunda, düşmanımızın bile kabullenmek zorunda kaldığı bir konuma yükselmiştir.

Yine PKK'nin yaratılmasıyla, halkımızın başına bela olan feodal-ilkel-milliyetçi, küçük burjuva nitelikte ve emperyalist-sömürgeciliğe uşaklık temelinde yaşam bulmuş önderlik bozuntularının ihanetçi-işbirlikçi çabalarına dur denilerek, halkımız kendisini, kendi çıkarlarını esas alan çağdaş önderliğe kavuşmuştur.

Yine ifade edilmedik yücelikteki emellerle, Kürdistan'da yaratılan çağdaş kişilik, daha şimdiden tüm dünya insanlığına mal olmaya başlamıştır.

Tüm bunların yaratılmasını sağlayan Önderimiz Başkan APO'ya bağlı kalmak, sadece bir görev değil, aynı zamanda bir zorunluluktur. Bir borçtur. İnsanlığın borcudur. Ve bu zorunluluğun altında yatan gerçek ise: yeniden insanlık erdemlerine ulaşmamızdır.

Ve biz savaş gazileri olarak; İnsanlık için yaratılan bu kutsal ve onurlu savaşa bize yer alma şansı verildiğinden dolayı sadece şükran borçluyuz. Ve bundan ulaşılmaz bir gurur ve mutluluk duyuyoruz.

Bu bilinçle mücadelemiz içerisinde, koşullar ne olursa olsun, konumumuz hangi düzeyde olursa olsun, ulusal Önderimiz Başkan APO'ya ve şehitlere bağlılığımızın ve borçlu oluşumuzun bir gereği olarak, kanımızın son damlasına kadar mücadele bayrağını yükselteceğimize ve mutlaka kazanacağımıza tüm benliğimizle söz veriyoruz.

– Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!
– Yaşasın Ulusal Önderimiz Başkan APO!

Devrimci selam ve saygılarımızla
27 Kasım 1993
DOĞU KÜRDİSTAN'DAKİ SAVAŞ GAZİLERİ

PARTİ ÖNDERLİĞİ'NE

Dünya masum halklarının kurtuluşunun günümüzdeki temsilcisi, Kürdistan halkının umudu ve ordumuzun komutanı Başkan APO'ya!

Partimiz PKK'nin kuruluşunun 15. savaş yılını geride bırakıp, zaferin eşiğine gelinen 16. yılına girdiğimiz bu günde devrime adım adım yaklaşmanın coşkusunu yaşıyoruz.

Emperyalizm, bir taraftan halklara karşı yükselttiği sindirme, sömürü ve talanı en ileri düzeyde dayatırken, diğer yandan halkların biricik kurtuluş yolu olan sosyalizmi, reel sosyalizm şahsında bir kurtuluş yolu olmaktan çıkartıp, kurtuluşun kendisinde olduğu imajını yaratmaya çalışıyor. Günümüzde PKK önderliği, emperyalizme ve Türk sömürgeciliğine karşı geliştirdiği mücadeleyle, sosyalizmin halklar açısından tek kurtuluş yolu olduğunu ideolojik, politik ve pratik anlamda yaptığı katkılarla göstermiştir. Nasıl ki Leninizm emperyalizm döneminin Marksizmi olarak çıkmış ise, PKK'nin emperyalizm ve sömürgeciliğe karşı geliştirdiği savaş da bu değerdedir. Bu açıdan, insanlık tarihine damgasını vurmuştur. Dönemin dünya insanlığının olumlu değerlendirdiği bir biçimde somutluk kazanması ve Başkan APO gibi bir önderimizin olması, partimiz, halkımız, ordumuz ve cephemiz açısından büyük bir şanstır. Kürdistan halkını, başkası için savaşan bir halk gerçekliğinden, sadece kendisi için düşünen, örgütlenen, savaşan ve kazanan bir halk olmanın da ötesinde, bölge ve dünya ezilen halkları açısından, özgür ve bağımsız yaşamanın yolunu aralayan bir halk konumuna getirmek dünyanın en zor işlerinden biridir. Bundaki belirleyici rolünden dolayı önderliğe minnet ve şükran duyuyoruz.

PKK'ye bağlılığın sözden çok yaşam tarzı ve mücadelenin gelişimiyle olacağının bilincindeyiz. Tolhildan Eyaleti gibi mücadelemiz açısından önemli bulunan, bunca desteğe rağmen halen varlığı yokluğu belli olmayan bir eyaleti bu konumundan çıkaramamanın derin burukluğunu yaşıyoruz.

Partimizin geliştirdiği mücadeleye paralel olarak yapılan hazırlıklarla 1994'ü eyaletimiz açısından şehitlere, emeğe ve önderliğe bağlılığın gereği olarak büyük bir atılım yılı haline getirmede kararlıyız.

Partimizin 15. kuruluş yıldönümünü kutladığımız bu günde, bizi bu günlere getiren, yarınların kuruluşunda umutlu kılan, tüm değerlerin bileşkesi Başkan APO'ya derin bağlılık ve saygılarımızı sunuyoruz.

– Biji PKK-ERNK-ARGK!
– Biji SEROK APO!

27 Kasım 1993
TOLHİLDAN EYALETİ

ARGK'NİN KASIM AYI SAVAŞ BİLANÇOSU

ARGK'nin 1 Aralık 1993 tarihli ve 30 No'lu açıklaması:

Türk devleti, Kürdistan'ın sömürgeleştirilmesinde ve bu sömürge statüsünün devamında rolü ve çıkarı olan tüm devletlerin siyasi, askeri, ekonomik, şimdi de pratik uygulamalarla desteğini arkasına alarak, Kürt halkının tarihte ilk kez yakaladığı varolma ve insanlık aleminde onurlu yer edinen, ulusal kimliğini ve benliğini bulma, kazanma şansını karartmak, kana boğmak ve yeniden kölece yaşamın içine gömerek yok etmek için, devlet olmanın tüm imkanlarını kullanarak, Kürdistan halkının üzerine tank, top, uçak ve helikopterler eşliğinde binlerce askeri güçle hareket etmektedir. Yine işbirlikçilerle ve kontra örgütlenmeleriyle, bu kirli özel savaşını takviye etmektedir. Öte yandan PKK'nin şanlı kuruluşunun 15. yıldönümüne de denk gelen Kasım ayı içerisinde, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu-ARGK gerillalarının özel savaş güçlerine karşı geliştirdikleri eylem bilançosunu açıklıyoruz:

1- Kasım ayı içerisinde ARGK gerillaları 21'i, yol denetimi ve kontrolü olmak üzere, toplam 322 ayrı noktada eylem gerçekleştirmiş olup, bu eylemler sonucunda, 17'si üst rütbeli, 488 TC askeri öldürülmüş ve 9'u üst rütbeli 166 TC askeri yaralanmış, 3'ü çetebaşı olmak üzere, 10 köy korucusu öldürülmüş, 1'i çetebaşı, 73 köy korucusu yaralanmış, ayrıca polis, özel tim ve kontrgerilla elemanı, komiser, hain, işbirlikçi, muhbir vs. toplam 80 özel savaş mensubu öldürülmüş, 27 kişi de yaralanmıştır.

2- Bu eylemler esnasında; 11 kobra helikopteri, 6 tank, 4 panzer ve askeri-sivil 57 devlet aracı yakılarak veya roketlenerek, ateş açılarak tamamen savaş-dışı bırakılmıştır. Yol denetimleri esnasında, TC ile işbirliği içinde bulunan 42 kişi yakalanmış olup, bunların bir kısmının sorgusu yapılarak çeşitli cezai işlemlere tabi tutulmuş, bir kısmı da PKK'nin 15. kuruluş yıldönümü vesilesiyle PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN ve PKK Merkez Komitesi'nin verdiği af kararı sonucu serbest bırakılmışlardır.

3- Geliştirilen tüm bu eylemlerde TC ordusunda, özel savaş güçlerinde ve köy korucularında 1 adet A-6 ağır otomatik silah, 8 adet orta otomatik silah, 1 adet bazuka, 3 adet roketatar, 6 adet lav silahı, 105 adet ferdi silah, 9 adet tabanca, 59 milyon TL, 3000 Irak Dinarı, çok miktarda askeri malzeme, gıda eşyası ve yedek silah parçası, 13 bin adet mermi, 245 adet jarjör, 7 adet el bombası, 20 adet roket, 6 adet telsiz, 18 adet dürbün, 685 küçük baş hayvan ve 40 büyük baş hayvan kamulaştırılmıştır. Yine bu eylemler sonucunda, 9 korucu köyü tümüyle çeşitli köylerden 94 köy korucusu silah bırakmıştır. Türk özel savaş güçlerinin karargah olarak kullandığı 7 okul yakılarak kullanılamaz hale getirilirken, ARGK gerillalarının baskınları karşısında savunmasını yapamayan, 3 askeri garnizon da tümden boşaltılmış ve boşaltılan bu garnizonlar da ARGK gerillalarınca yakılarak kullanılamaz hale getirilmiştir.

4- TC soykırım güçlerine karşı yürütülen ulusal kurtuluş savaşımında, 117 ARGK gerillası şehit düşmüş, bu gerillalardan 2'si TC güçlerince yaralı esir alınıp, olay yerinde katledilmiştir. Yine 55 ARGK gerillası yaralanmış, bunlardan 2'si TC güçlerine esir düşmüş, diğer yaralı gerillalar ise kurtarılarak ARGK imkanlarınca tedavi edilmiştir.

5- Türk devletinin son günlerde tam bir soykırım hareketi halinde yoğunlaştırdığı köy bombalamaları, boşaltma ve göçertme, evleri, köyleri, ateşe vererek, yaşanılmaz hale getirme, Kürdistan doğasını tahrip ederek, kendisinin olmayana yaşam hakkı tanımama, kısaca Kürdistan'ı insansızlaştırma ve çoraklaştırma uygulamaları sonucunda, onlarca köy göçertilmiş, yakılmış, uçak bombardımanları sonucunda, yine askerlerin bilinçli girişimleriyle, binlerce dönümlük ormanlar ateşe verilerek yakılmış, Serhat Eyaleti'nde yürütülen operasyonlarda kimyasal silahlar sonucunda binlerce yabani hayvan ölmüştür.

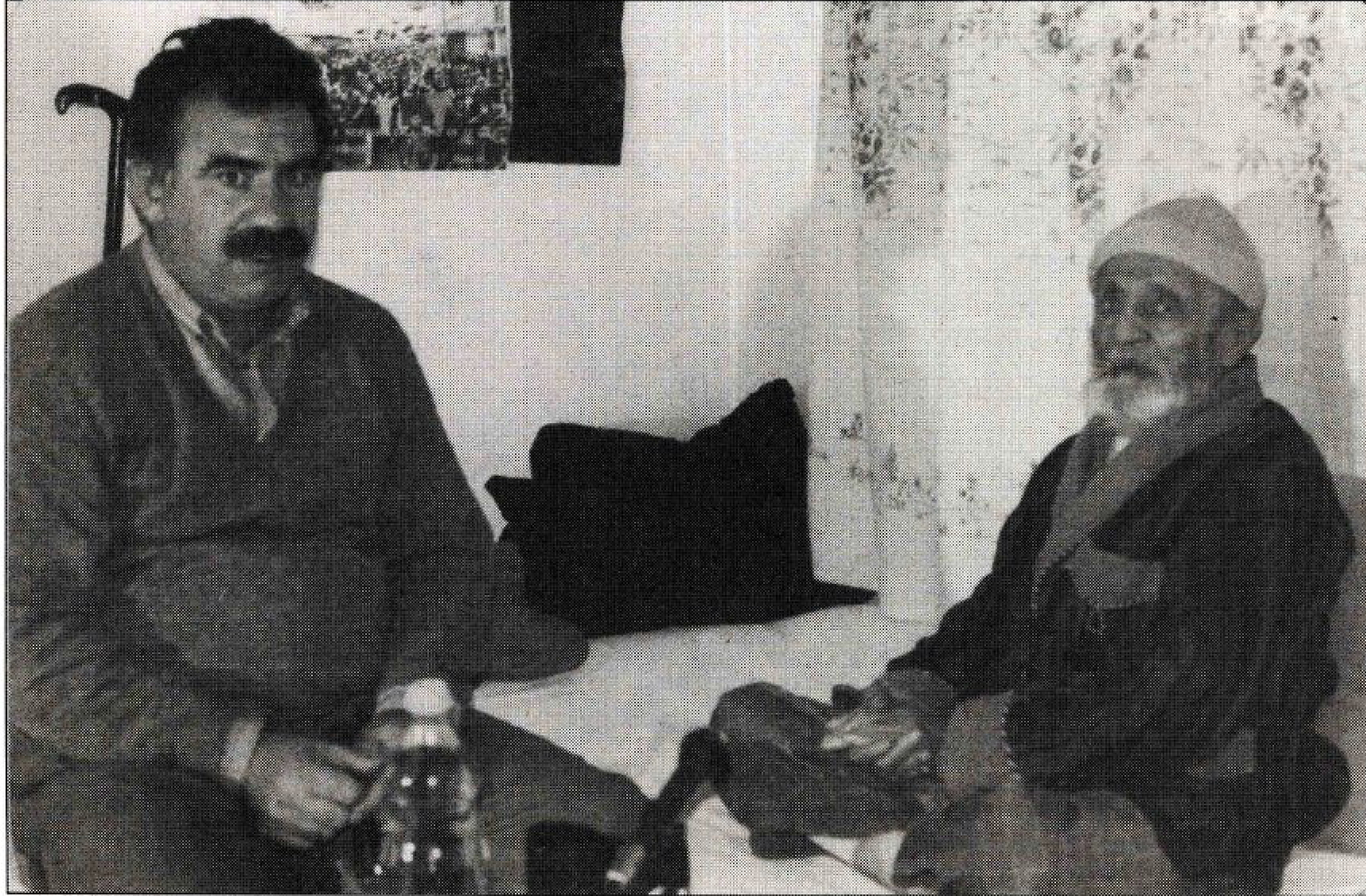
Kürdistan'da TC'nin; emperyalizm, gericilik ve işbirlikçi-ihanetçiliği arkasına alarak giriştiği bu soykırım uygulamalarını protesto etmek amacıyla birçok köy ve şehir kitlesinin katılımıyla 24 ayrı noktada kitle eylemi gerçekleştirilmiş ve Kürdistan genelinde serhildanlarla PKK'nin 15. kuruluş yıldönümü şenlik, gösteri ve yürüyüşler düzenlenerek kutlanmıştır.

Başkan APO'nun büyük Kürt direnişçisi ve şairi Osman Sabri'nin şahadeti dolayısıyla yaptığı değerlendirme:

İNSANIN ÜLKESİNDE BULUNMASI İLE, GÖNÜL BAĞININ KOPMAMASI ARASINDA FARK YOKTUR

Büyük şehidimiz Apê Osman için üzülmeyelim. Yerini doldurmuş bulunuyoruz. Doldurmamış olsaydık üzülürdük. Kendimizi çok güçlendirmişiz. Her gün haber alıyoruz, işler doğru yürüyor.

Onu bir kaç defa ziyaret etmiştim. Bizi tanıdı. Biz Apê Osman'ı tanıdık, neyi temsil ettiğini de. Yüzlerce şehidimiz, ülkeye gitmeden önce, onun yanına gittiler. Ruhi yönden birbirini tamamladılar, moral güç aldılar. Gittiği her yerde söylerdi, çok şey söylüyordu. Siz biraz uzaklaşmış olabilirsiniz ama o büyük bir yurtseverdi.

Diğer yandan Kürdistan'da 50 yılı aşkın bir süre yurtsever kalmış, kirlenmemiş, sonuna kadar bağımsızlık ve özgürlüğe bağlı ve hiç taviz vermemiştir. Kürdistan'da böylesine temiz kalmış kişi kolay bulunmaz, biliyorsunuz. Hepimize vasiyeti vardı. Sizlere vasiyetini sonuna kadar söyledi, bu vasiyet tutulmalıdır.

Arkadaşlar anlatıyor, ölümü kabul etmediğini, gözleri ölümü reddettiğini söylüyorlardı. Evet onun rüyası Kürdistan'dı. Son görüşmemde özlemleri tazeydi. İsterse kendisini Kürdistan'a götürebileceğimizi söyledim. Kürdistan'ı görmüş, anlatıyordu. 1925 yılından bahsediyordu. "Bir müfreze hazırlamıştık gitmek için" demişti. Büyük bir düşünce. "Suruca kadar gittim, ama arkamda kimse kalmadı" diye tamamlamıştı. Biliyorum: Türklerin zulmü, Kemal dönemidir. Candır. Cesaret edip adım atmak bile büyük bir olaydır. Şeyh Sait ayaklanmasını da iki günde yerle bir ettiler, hiçbir şey bırakmadılar. Kemal'in rejimine karşı çıkmaya tekrar cesaret etmek önemli bir noktadır. Uzun bir süre direniyor. Tabii işlerini güneyde devam ettirmek, bir fırsatını yakalamak istiyor. Yurtseverlik adına ne kadar yoğun bir tuklama olduğunu ve ne kadar kişinin düşmüş olduğunu görüyor. Ama bütün bunlar, bu sağlam değerlere sahip insanı etkilemiyor. Burada şu söylenebilir. Kürdistan'da, halkımızın içinde, böyle sağlam ruhlu birinin çalışması yürümüyor. Genellikle de cumhuriyetten sonra olmak üzere, 1925'ten sonra her başkaldırışta vurdular. Öldürdüğünü öldürdü, kendine bağlayabildiğini bağladı, korkan da kaçtı. Kürtlük her geçen gün ölü düştü. Kürtlük her geçen gün geri kaldı. Bu unutulmamalı. Bundan sonra Kürtlerin ölümü hız kazandı. Türkiye cumhuriyetinden önce Kürtler böylesine düşmemişti. Dilleri, örf ve adetleri güçlüydü. Türklerden daha güçlüydü. Bu döneme kadar üzerinde etki fazla yoktu, bundan sonra oldu. Böylesi bir direniş bu dönemden sonradır.

Melê Abdullah'ı da gördünüz. O da 50-60 yıl Atatürk'ün zulmüne karşı durmuş, sakalını kesmemiş. 97 yaşında olmasına rağmen yanımıza geldiğinde 18 yaşında bir delikanlı gibiydi. Gerilla nizamıyla hareket ediyordu. "İki sene ömrüm kalmış, keşke Kürdistan'ı görseydim" diyordu. Ben, belki 1995 yılında veya 2000 yıllarına doğru Kürdistan kurtulur diyordum. Kendisi "hayır" diyordu, "1995 yılında kurtulacaktır." Eğer insanın inancı tamsa kurtulmuş sayılır. Ruhları güçlü, moralleri yüksekti. Sonuna kadar ülkeyi yaşıyordu. Gözleri, nefesi ülkedeydi; sönmemişti, açıktı. Bunlar ülkenin üzerinizdeki gözleridir. Nedir bu? 50-60 yılı nasıl bu ülkeye vermişler, ruhlarını satmamış ve kendilerini bağımlı hale getirmemişler? Birisi yaşlı bir molla, diğeri 90 yaşlarında bir yurtseverdi. Her ikisi de bizi gördü ve yoldaş oldular. Onlarla dostluğumuz, yoldaşlık ilişkilerimiz büyüktü, güçlüydü. Bu büyük insanlarımızla konuşmalarımız oldu, üzerinde durun! Büyük şehitlerin anısı üzerinde durmak nasıl olur? Onların söyledikleri üzerinde durmakla... Söyledikleri kulağımızda bir şiir gibi kalmamalı, ezberlenmemeli. Mesele ruhla ilgilidir.

Şehitlerin anısı üzerinde nasıl duruyorduk? PKK tarihinde bir şehidimiz vardı. Düşman onu vurmakla, bizi daha çok korkutup vazgeçirmek istiyordu. Gerçekten de dünyamız yıkıldı sandık. Bir kaç gün şehidimizin yolunda yürüyelim dedik. Ne bir silahımız, ne de ölümü göze alacak bir arkadaşımız vardı. Arkadaşımızın anısı üzerinde nasıl yol alacaksın, çalışmalar yoktur. Biz düşmana yüklenmek, intikam almak istedik. Sonra da partiyi ilan edecektik, kanlar boşa gitmemeliydi. Yoldaşımız Haki'nin şahadetinin daha yılı dolmadan, anısına partiyi ilan ettik ve 6 ay sonra da intikamımızı aldık. Sonra Hilvan ve Siverek kavgamız meydana geldi.

O kavga Kürdistan'da yeni bir adım oldu. Günümüze kadar şu an gün be gün Kürdistan'da olup bitenleri takip ediyorsunuz. Diyebilirim ki bütün bunları bir şehidin anısına gerçekleştirdik. Düşman arkadaşımızı şehit etmiş olmasaydı, belki de PKK oluşmazdı ve ben kendimi PKK'nin işlerine bu denli vermezdim. Bir şehidin anısına, parti kurmaya söz vermiştik. İntikamını alacaktık. Silah için henüz hazır değildik. İmkanlarımızı birleştirip bir kaç silah almaya karar verdik ve başladık. Partiyi bu şekilde oluşturmaya başladık. Hem düşman üzerimize geldi, hem de biz onun üzerine gittik. Şu an ülkemizin aşağı yukarı yüzde 90'ı hakimiyetimiz altındadır.

Bunları niçin anlatıyorum? Anılara dürüst yaklaşım gösterilirse, ölüm olmaz. Bir ülkenin oluşumuna neden teşkil eder. Büyük şehidin ölümüyle ilgili ne yapılabilir diye düşünüyorum. İşte, bir yaşlıydı, 70'ini, 90'ını doldurmuştu denmemeli. Ben böylesi şehitlerin 18 yaşındakilerle aynı olduğunu söylüyorum. Niçin? Çünkü yaşamları bir amaç uğruna geçmiş, amaçtan uzaklaşmamıştır. Amacı çok temiz tutmuşlar. Kürt ulusal meselesiyle her gelen oynamış, her gelen satmış; kendilerini lider görmüş, kendi inançsızlıklarıyla yurtseverliğe zarar vermişler. Ülkeye ve halka zarar vermişler. Bunlar neyin liderleridir? Lider böyleyse millet nasıl olur? Baş neyse ayak da odur. Ayak başa göre hareket eder. Bunlar böylesine düşkünleşti, halk düştü ama yine de bazı insanlarımız direndi. Onlar direndikçe düşman öldürdü. Direndiler, ruhlarını satmadılar. Şu yana, bu yana attılar kendilerini, dağlara sığındılar. Bazıları dağ başlarında yıllarca mahkum kaldı, yalnız kaldı. Bu mıntıkalara gelip senelerce yalnız kaldılar. Onurlarını ve ruhlarını bırakmadılar. Bir kesimi tenezzül edip devletlere bağlandı. Onların her dediğini kabul etti. Kürtlük ölümden çok bunların eliyle düştü. Bu büyük şehit bunları kabul etmedi.

Bir iki kişiyle elbette doğru olan kazanmaz. Ama sağlam kalmak da çok büyük bir şeydir. Böyle büyük ve dürüst bir insanın oluşu, anısı üzerinde durulur, dostluğu iyi anlaşılırsa, akıllı davranan birini çok büyük şeyler yapabilir. Yoldaşlarımız uzun süre değil, bir iki yıl bizimle yürüyebildiler. Bağlılığımız yoldaşçaydı, devam ettik. Burada da öyle, benim buraya gelişim 15. yılına girdi. Peki gerçek yurtseverlik nasıl oluştu? Niçin burada birçok büyük yurtseverlik oluşmuş? Tarihe biraz bakılsa anlaşılır. Osmanlılara karşı, TC'ye karşı geldiler. Kimisi oraya, kimisi şuraya ve bir bölümü de buraya kadar geldi. Siz kendiniz de buralara geldiniz. Geçmişinize bakın, Türk barbarlığı bir çok milleti kırdı. Ermeni ve Rum bırakmadılar, birçok insanı yok ettiler. Üzerimize de öyle geldiler, ben de buraya geldim. Bir iki ay daha kalırsam her şeyin elimizden gideceğini düşündüm ve buraya geldim. Yeni bir siyasetin, yeni bir düşüncenin olduğunu biliyordum ve elimizden gideceği tehlikesini görüyordum, onun için buraya geldim. Apê Osman gibi yalnız geldim. Ne bir tanıdık, ne de dost, hiç kimsem yoktu. Kimse benim kim olduğumu bilmiyordu. Başkaları da gelmişti. Çok geriye bir adım atmak bir ulusun ölümü olacağı için cesaret edemedik. Alelacele sınırdan geri girmek de ölümümüz olurdu. İkisini de kabul etmedik. Ne ülkeden çok uzaklaşacak, ne de tekrar öyle acele ölüme koşacaktık. Burada kalacaktık. Bu sahada dost kim, düşman kim, üzerinde durduk. Hangi temel üzerinde güven ve inanç oluşturulmalı, hangi metotla çalışmalar yapılmalıydı? Bu dönem eski Kürt partilerini yakından gördük. Hiçbir dost yok, birbirimizi çabuk tanıdık. Bu şehidimizi de ziyaret ettik. Kaldırmak istedikleri yükün gerçekten ağır olduğunu gördük. 1925'lerde neden önderlik yapamadıklarını anlattı. 1945'ten sonra niçin önderlik yapılamadığını, 1960'ta bunu gerçekleştiremediklerinin nedenini anlattı. Çok sebep var. Ülkede kalmak da mümkün değildi. Bir Kürtçe kelime tutuklanmaya, öldürülmeye sebep teşkil ediyordu.

Biz, 1970'lerde "biz Kürdüz" gibi birkaç kelimeyi ölümü göze alarak söyledik. "Düşman ne yaparsa yapsın" dedik. O zaman en büyük iş "ben Kürdüm" demekti. Ben kendim 1970'te "biz Kürdüz" dedim. Bu iki kelimeden başka ne bilincimiz, ne de cesaretimiz vardı. Ama bu kelimeler insana ne hatırlatıyor, insanın başına ne getiriyor, insandan ne istiyor? Ne olmuş Kürde, Kürdistan neresi, nasıl sömürgeleştirilmiş, nasıl parçalanmış ve en önemlisi de nasıl kurtarılabilir? Neyle kurtaracaksın? Etrafında kimse yok. Kime yanaşsan, senden kaçıyor. "Kendini yaktın, çocuklarımızı yakma" diyorlardı. İşimiz yıllarca böyleydi.

"Sonuna kadar varım" diyen bir arkadaş yok. Yıllarca "kendini yaktın bari bize yaklaşma" diyorlardı. Kaçıyorlardı. Kürt ulusunun davası bu denli düşmüştü. Tabii siz burada biraz yurtseverdiniz, Kürtlüğünüzü inkar etmiyordunuz, ama kuzeyde böyle değildi.

> *Eğer insanın inancı tamsa kurtulmuş sayılır. Ruhları güçlü, moralleri yüksekti. Sonuna kadar ülkeyi yaşıyordu. Gözleri, nefesi ülkedeydi; sönmemişti, açıktı. Bunlar ülkenin üzerinizdeki gözleridir. Nedir bu? 50-60 yılı nasıl bu ülkeye vermişler, ruhlarını satmamış ve kendilerini bağımlı hale getirmemişler? Birisi yaşlı bir molla, diğeri 90 yaşlarında bir yurtseverdi.*

O günleri hatırladığımda ve bu günlerle karşılaştırdığımda, bu günler cennettir. O günler karanlık günlerdi. Ülke gitmiş, isim gitmiş, halkın adı yoktur. Üstüne üstlük kendi kendini de inkar ediyor. Kimse yoktu. "Ben Kürdüm" dediğimde utanıyor, "kuyruklu olanlara Kürt denir" diyordu. Hiç kimse "ben Kürdüm" demiyordu. Birisinin halkını tanımaması şaşırtıcıdır. Halkının üzerinde hakaret varsa ve

bunu gözönüne getirmiyorsa bir kimse, onda hiçbir hayır yoktur. O insanın şerefi yoktur. Biraz namus ve şeref üzerinde yoğunlaşıyorum ve bunun böyle olduğunu görüyorum.

Bir halk adına yapacakların şeref ve namustur. Bunun dışında hiçbir değerimiz olamaz. Üzerinde dürüst bir Kürt ismi varsa iyi, gerisi

hep yalandır. Kendimize bir isim yakıştırmışsak arkamızın olup olmadığına bakarız, yoksa utanırız. Düşmana kaç gün dayanabiliriz? Etrafında gönüllü bir dostun kalır mı, kalmaz mı? Kim sana isteyerek ekmek verecek? Yalnız başına ağa, kendi başına bir dağsın. Bundan dolayı bana "deli", "ahmak", "okul okumuş" diyorlardı. Okumuş da ne olmuş? O günlerde biraz yurtseverliğimiz, Kürtlüğümüz vardı, güçlüydük, duyuyorduk. Yine de küçük görmüyorum. Bu şehidin meselesinden dolayı bahsediyorum. Kalsaydım, iki ay daha geçseydi giderdi, hiçbir şey kalmazdı. Birkaç kelime söylemiş, yurtseverlik yönünde iki adım atmış, o da giderdi, sonuçta hiçbir şey kalmazdı. 12 Eylül'de, düşmanın planına göre Kürt kalmamalıydı. Yeryüzünde Kürtlük kalmazdı. Buralarda heder olan değerlerimiz gibi, bu şehidimiz de giderdi, unutulurdu.

Bir tek dost olmadığını söylemiştim. Filistinlilerin yanına gittik. Bir yıl kaldık, peki nasıl hareket edecektik? Arkadaşlarımız bile bize gülüyordu, "ülkeye dönüşten, ülkeye gitmekten söz ediyorsun" diyorlardı. "Sana inanıyoruz ama bu mümkün değil", "ölüme bile varız ama ülkeye dönüş öldü." Bırak arkadaşları, hiç kimse 1980'den sonra dönüşe inanmıyordu. Ölümüne bağlı arkadaşlar vardı, ama inanç kalmamıştı, üstüne de gidemiyorsun. Doğrusu da, her gelen Kürt burada kalmış, dönmemişti.

Apê Osman da buradan uzaklaşmadı. Ülkeye dönüş için çabaladı, gözleri sonuna kadar da dönmekteydi, ama dönüş olmadı. Büyük düşünülmeli, insanın ülkesinde bulunmasıyla, gönül bağının kopmaması arasında fark yoktur. Dönemeyenler ruh ve bilinç yönüyle üzerinde durmalıdır. Son nefese kadar bunu becerebilmek az değil. Diğerleri ise gitmekten başka hiçbir şey istememişler.

Bu durum bizim de başımıza geldi, ilk yıl "ne yapacağım" diyordum. Güçlü bir çıkış, kendini ayakta tutma, arkadaşlara cesaret verme, bazı arkadaşlara yol açma. Ölüme hazır arkadaşlar var, ama "mümkün değil" diyorlar. 80'den, 82'den sonra bazı arkadaşları gönderdik. Bunlar büyük adımlardı. Her giden düşüyordu. Bazı hainler onları daha yoldayken şehit etmişlerdi. Biliyorsunuz düşmanla birlikte Kürtlüğü düşürüyorlar. Yekîtî de göndermeyi istedi, gittiler, yolda öldürüldüler. Bizimkiler de gitti, öldürüldü. Düşman önceden yolları kesmiş. Botan, Behdinan, Mardin, Adıyaman yörelerinde yolları kesmiş. 1982'de gönderiyordu. Düşman yakalıyor, parçalıyordu. Bazı arkadaşları Apê Osman'ın gelmiş olduğu Adıyaman yöresine yolladık, düşman yakalayıp nehre attı. Adnan arkadaş vardı, 1982'in bu ayında gönderdik. 10 arkadaşımız Hêzil çayında hainlerin eliyle gitti. Yine de ülkeye dönüş düşüncemizden vazgeçmedik. Üstüne üstüne gittik. 10 yıldan fazladır bir şeyi ispatladık: Düşman vuruyor, bir daha dönülmesin diye. Ülke dışına çıkınca insan zayıf düşüyor. Büyük dava olmazsa insan basit bir hale düşüyor, küçülüyor. Düşmemek, küçülmemek için büyük davayı düşünmek, büyük ruha sahip olmak gerekiyor. Kendini öldürmemen, ayakta kalman için büyük düşünce ve siyaset gerekiyor.

Adım atmanın gereğini burada gördük. Kendimizde çok çare oluşturduk.

İşte Apê Osman'ı böylesi bir dönemde ziyaret ettik. Onda yurtseverliğin kalmış olduğunu gördük. Bize cesaret verdi. 1985'ten sonra bu alanda buna benzer dostların oldu. Gün be gün dostlar çoğalıyordu. 1985'te ancak 3-4 dostumuz vardı. 15 Ağustos Atılımı'dan sonra halk bize kulak vermeye başladı. Ve her geçen yıl yurtseverlik gelişti, herkes bize yakınlaştı, PKK'ye yaklaştı. Önceleri kimse ülkeye gitmiyordu, 1988, 1989'dan sonra halk çok geldi.

Hani Apê Osman, "Etrafımıza 7 kişi toplamıştık, Şeyh Sait devrimini desteklemeye gitmek istiyorduk ama olmadı" diyordu. Bizim de öyle oldu. Ölüm üzerine ölüm, hamle üzerine hamle ve zulüm altındaydık, buna rağmen atılımlarımızı durdurmadık. Alem değişmiş, Ortadoğu değişmişti. Bu kaderin değişebileceğini gördük ve biraz değiştirdik, kötü talihi biraz kırdık. Giden gelmiyor, düşen kalkmıyor. Kürtlerin tarihinde bu ne anlama geliyor? 15 Ağustos Atılımı bu gibi şeyleri islah etti. Neydi bu? Ne kadar düşmüşsen, dardaysan, yalnız kalmışsan da, eğer doğru bir siyaset ve yurtsever bir ruha sahipsen, kendini koyvermemişsen, büyük işler becerebilirsin. Kürt ruhunun bu yanıyla ayağa kalktığını söyleyebilirz. Bin yıldır düş-

müş olan, nefesi kesilen o ruh, yalnız bir iki kişide kalmıştır. Ne için? Ölmemişim direnişe varım demek için. Apê Osman'ın bu adımla olduğunu iyi biliyoruz. Çok Bilinçli bir insandı. 15 Ağustos Atılımı'nın üzerinde çok yoğun duruyordu. Haberleri günlük olarak takip ediyordu. Ülkede olup bitenleri günlük olarak biliyordu. Kimse ona söylemiyor, o zaten biliyordu. Atılan adımın ne olduğunu, tarihi anlamını ve yerini biliyordu. Son görüşmemizde şöyle bir durum oldu: Ben haberleri dinleyebileceğime ihtimal vermiyordum. BBC'yi dinlemişti. Bize anlattı. Hastaydı, ayakta duramıyor, dikilemiyor, ama haberleri dinliyor ve bizim gibi takip ediyordu. Ülkede olup bitenlerden haberdardı. Onda mühim olan vardı: "Ölümü kabul etmiyorum" diyen o Kürt ruhu. Tabii önceleri de yüzlerce şehit onun yanına gitmiş, cesaret almış, cesaret vermişler. Sonuçta, 15 Ağustos sonrası burada yurtseverlik güçlendi. Çocuklarını 15 Ağustos ruhu üzerine verdiler. Yalnız yardımcı değil, yüzlerce şehit verdiler. Partiyi maddi yönden de gerçekten desteklediler. Evleriyle, maddi destekleriyle birçok kalıcı değerin oluşmasına neden oldular.

Burada var olan nedir? Burada var olan büyük yurtseverlik ruhunun kalışıdır. Belki siz kendiliğinden yurtsever olduğunuzu sanıyorsunuz, ama öyle değil. Eğer burada öyle güçlü bir yurtseverlik kalmışsa, yol gösterici büyük bir ruh olmasındandır. Niçin diğer yerlerde güçlü yurtseverlik yoktur? Kökü kurumuş. Burada kök kurumamış. Yalnızdı ama kurumamıştı. Neticede onların etrafında kalanlar vardı, sonra biz yetiştik. 1984 atılımından sonra tüm ruhlar birleşti. Bu ruhlar materyal oldu, silah oldu, yoldaş oldu, halk ordusu oldu ve şimdi "-ölüm kalmamış" denebilir.

Böyle yurtsever bir şahsiyetin yaklaşımına gereken değer verilmiyordu. Bunun gibi bir yaşam bir halkın uyanışına bedeldir. Bir halkın yaşamında düşüp düşmediği, ölüp ölmediği önemlidir. Bakıyorum bu günlere, biz artık ölüm tehlikesini geride bırakmışız. Mesele Kürtlüğün amacına ulaşmak da değildir. Tek başına, her baktığımızda düşmanın bizi daralttığını görüyoruz. Her yola başvurarak bizi ülkemizden uzaklaştırmaya çalışıyor, biz de yetişeceğiz diyoruz. Bunu düşünüyoruz şimdi. Mesele Kürdün varlığı, Kürt ve Kürdistan'ın özgürlük ve bağımsızlığıdır. Bu yalnız PKK şehitlerinin değil, tüm şehitlerin anısınadır. Bu dostumuz ve 50-60 yıl büyüklüğünü korumuş bütün Kürdistan şehitleri için doğru olan nedir? Doğru olana göre yürümek lazım. Diğer şeyler hep yalandır. Apê Osman da bunları biliyordu. Niçin diğerlerine değer vermedi? Burada değerli olanın kıymetini bilmeli, alay etmemeli. Apê Osman'ın anısı üzerine sadık olduklarını söyleyenlerden istediğim, onun bir yaşamı, düşüncesi, ruhu vardı, bunlar bir şeyin üzerineydi, bir şeye bağlıydı. Gördünüz gözleri açıktı, üzerindeydi. Dostsak, arkadaşsak unutmamalıyız. "Öldü gitti" diyen Kürtlüğümüzde bir eksiklik var. Ben ölümü kabul etmiyorum. Fiziki olarak ortada olmasam da, eğer sende bir parça ruh varsa bana "öldün" diyemesin.

Ulusların, halkların yaşamında ölüm ayrı bir şeydir. Eğer düşkün, tenezzül eden, milletin başını eğen bir liderin varsa, o zaman ölümün olduğunu söyleyebilirsin. Düşmana tenezzül edip bir çok kimsenin boynunu büküyor ve ucuz kurtuluyorsa, o zaman ölüm olur. Kürtlüğün, liderliğin marifeti seni düşmanla yakınlaştırmaksa, sana vermeden alıyor demektir. Şimdi biz bilmiyoruz, mecburdu, başka yol yoktu, ne yapsaydı diyoruz. Bu doğru bir düşünce değil.

Apê Osman'ın bu konuda da bir tavrını duydum. Bu tür şeyleri kabul etmiyordu. İnsan bu ruhu tanıdığında taşıdığında "yalnız kaldım, ben de vazgeçeyim, bağımsızlık ve özgürlük ruhundan uzaklaşayım" türü tavır takınmaz, bunun üzerinde durmaz. Kürtlükte karşı duruş öyledir. Her gün ortalama 5-10 şehidimiz oluyor, buna ölüm denebilir mi? Günden güne ülke kendi kendini başa getiriyor. Bağımsızlık ve özgürlük için önce yılda bir posta, günümüzde günde 10 posta yükseliyor. Kişisel yaşamdır, yalnız benim yaşam dememeli. Kürtlükte böyle şeyler önce güçlüydü. Önce herkes kendinin ve ailesinin yaşamını düşünüyordu. "Varsa yaşam benim ve ailem için, yoksa hiç kimseye yok" mantığı egemendi. Ulus, halk, ülke yoktu. Bu konuda da Apê Osman ülkeyleydi. Belki ailesi geniş değildi, belki kimsesi de yoktu ama düşüncesiyle büyüktü. Büyük düşünce halkı, ülkeyi düşünmektir. Budur, sonuna kadar birlikte olunacak yurtseverlik. Nasıl olur bu? İşte böyle sonuna kadar bağımsızlık ve özgürlükle olur. Hiç kimseye, hiç bir devlete, hiçbir düşmana tenezzül etmedi. Böyle oluşur büyük bir millet. Bunu niçin söylüyorum? Çünkü Kürtlerde böylesi insanlar çok azdır. Kürtler büyük düşünceden hemen kaçıyor, yüce ruhtan çabuk uzaklaşıyor. Bundan dolayı da hiçbir şey bırakmamışlar.

İnsan niçin kendini böyle büyük bir ruhtan uzaklaştırabilir diye çok üzülüyorum. Niçin yalnız bırakmalı? Ama zayıftılar, güçleri bu kadardı, düşkündüler. Bu yönde düşmüşler ve biz farketmemişiz. Ölüm budur. Bu Kürt halkının yaşamıdır demiyoruz, bu kişsel yaşamdır. Kürt milleti kendini nasıl kaybetti? Bu bakış açısıyla kendini kaybetti. Nasıl ruhsuz bıraktı? Bu kölelikle alta düştü...

Benim de başıma geldi, hem de yıllarca. Düşman, "şahsi bir yaşam istiyorsan her şey senin olsun; yok Kürtlük yaşamı, bağımsızlık ve özgürlük istiyorsan ölürsün" diyordu. Yıllarca hangi yaşam benim diye düşündüm. Bir millet için kendimizi az da olsa namuslu bırakmaya çalıştığımızı söylemiştim. "Her ne olursa olsun düşmanın sana öngördüğü yaşamı kabul etme" dedim. Para vardı, rahatlık vardı, kabul etmedim. Kendimi unutmuştum. Arkadaşlarımız hepsi okul okuyup maaş sahibi oldular, beni daralttılar, yalnız kaldım ama tenezzül etmedim. Devlete borçluyum, hala da borcum var, 1960-66'dan bugüne kadar. Haksız bir devlettir. Yalnız kaldığım halde cesaret ettim, tıpkı Apê Osman gibi. Direndim, direndim, şimdi de devlet imana gelecek, başka da hiçbir çaresi yoktur.

Yalnızdık bu konuda, diğerleri kendilerini akıllı yaşıyor sanıyor, bizi de ölü sayıyorlardı. Etrafımda bulunan arkadaşlar, "bugün yarın düşersin" diyorlardı. Benden sonra kendileri birkaç kişi kalabildi. Şimdi "ölüm benim için var ya da yok, hiçbir anlam ifade etmiyor" diyorum. Ölü olan kimdir? Beni, benim gibilerini ölü sayanlar kimlerdi? Şimdi neredediler? Ölü olmadığımız ortaya çıktı. Ben ve Apê Osman'ın ölü olmadığı, ölü olanın diğerleri olduğu açığa çıktı.

Kendilerini büyük düşünceden, bağımsızlık ve özgürlük ruhundan uzak tutanlar ölüdür. Tenezzül edenler, kendini düşürenler, küçük çıkarlar için düşmanla dost olanlar ölü olanlardır. Bundan dolayı Apê Osman'ın büyük bir yaşamın temsilcisi olduğunu söylüyorum. Belki siz beni şimdi tam anlamıyor, beni yalnız sayıyorsunuz, benimki öyledir. Apê Osman'ı sonuna kadar yoldaş sayıyorum, şehit kabul

Devamı 31. sayfada

ÖLÜM MANGALARI: TÜRK KONTRGERİLLASI

NASIL KURULDU?

Türkiye, 4 Nisan 1952 tarihinde NATO'ya alındı. Aynı yıl "Gladio" olarak isim yapan ve resmi adı "Süper NATO" olan kontrgerilla örgütü, "Seferberlik Tetkik Kurulu (STK)" adıyla Türkiye'de de kuruldu. Örgüt, Türki-ye'nin başkenti Ankara'da, Bahçelievler semtinde bulunan ve bir CİA örgütü olan "Amerikan Yardım Heyeti (JUS-MATT)" ile aynı binada faaliyetlerine başladı.

Kore ve Vietnam deneylerinden sonra NATO ve ABD'ye bağlı orduların bünyesinde gerilla savaşına göre birliklerin örgütlenmesine 1960'ların başında geçildi. 1959 yılında Türk ve ABD hükümetleri arasında imzalanan bir askeri anlaşmayla, Türk kontrgerillasının "rejime yönelik içerden de gelebilecek kalkışmalara karşı da kullanılması" karara bağlanır.(a)

STK, 1965 tarihinde yeniden düzenlenir ve "ÖHD-Özel Harp Dairesi" adını alır. ÖHD, Genelkurmaylık ikinci başkanlığına bağlı olarak örgütlenmiştir. "Özel Kuvvetler Komutanlığı"(1) ve "Harekat Dairesi" gibi isimlerle de bilinir.

1990'da İtalya'da "Gladio" skandalının patlak vermesi ve diğer NATO üyesi ülkelerde de bu gizli örgütün ortaya çıkarılması, üstelik bu örgütlerin devletlerin istihbarat örgütleriyle ilişki içinde çok sayıda cinayet ve bombalama olayına karıştıkları ortaya çıkarılmasına karşın, Türk ordu ve devlet yetkilileri, Türkiye'de böyle bir örgütün varlığını inkar ettiler.

CİA eski şeflerinden William Colby'nin "Türkiye'de de bu örgütün var olduğu" açıklamalarından sonra, Türk yetkililer inkarlarını geri aldılar. 3 Aralık 1990 tarihinde Türk Genelkurmay Harekat Dairesi Başkanı Korgeneral Doğan Beyazıt ve Özel Kuvvetler Komutanı Tümgeneral Kemal Yılmaz, basına ortak bir brifing verdiler. Burada "Türkiye'deki özel NATO örgütünün adının "Özel Harp Dairesi" olduğunu, görevinin bir komünist işgal durumunda direnişi örgütlemek olduğunu, örgütün 1974'te Kıbrıs ve 1980'de Kürdistan'da PKK'ye karşı savaştığını açıkladılar.

12 Eylül 1980 askeri darbesinin kanlı diktatörü Kenan Evren, anılarında, "1970'lerde dönemin başbakanı Süleyman Demirel'in kendisine başvurarak ÖHD'nin toplumsal olaylarda kullanılmasını talep ettiğini" (2) yazdı. Demirel bu açıklamayı tekzip etmedi. 1970'lerin başbakanlarından Bülent Ecevit ise "1974 yılında Genelkurmay Başkanı Semih Sancar'ın gizli ödenekten ÖHD için para istediğini, örgütün varlığından başbakan olarak yeni haberdar olduğunu ve şoke olduğunu" (3) açıklamaktadır.

ÖHD NASIL ÖRGÜTLENİYOR, NELER ÖĞRETİLİYOR?

Örgütün kuruluş amacında şu görüşlere yer veriliyordu: "Bir komünist işgal ya da kalkışma durumunda gerilla yöntemleri ve her türlü yeraltı etkinliğini kullanarak işgali boşa çıkaramak." (4) "Adam öldürme, bombalama, silahlı soygun, işkence, kötürüm hale getirme, adam kaçırma suretiyle tedhiş olayları, tahrik, misilleme ve rehinelerin alıkonması, kundakçılık, sabotaj, propaganda, yalan haber yayma, zorbalık ve şantaj" (5) vb. sözde komünist işgali ya da başkaldırıyı önlemek amaçlı özel savaş yöntemleri olarak öğretiliyordu.

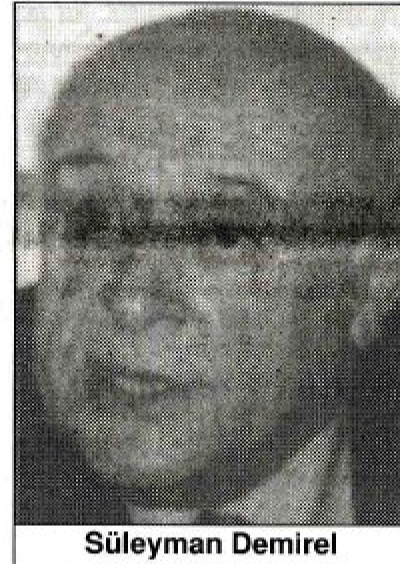
Bu amaçla ABD'de kontrgerilla uzmanlarının kontrgerilla savaşına ilişkin olarak hazırladıkları bütün kitap ve talimatlar, aynı isimle Türkçeye tercüme edilerek, öğretilmektedir. Bunlardan bazılarının adları şunlardır: "US Army FM 31-16 (Kontrgerilla Operasyonları)", "US Army Specia Warfare School (Kontrgerilla harekatında Taktik ve Teknikler)", "FM 31-20 (Özel Kuvvetler Hareket Teknikleri", "FM 31-21 Specia forces Operations (ST-Sahra talimatnamesi, 31-21 Gerilla Harbi ve Özel Kuvvetler Harekatı)", "FM 31-21 A, Specia Forces Operatians (U), gizli Özel Kuvvetler Harekatı)" (6) vb.

Türk kontrgerillası PKK'ye karşı savaşta yöntemlerini yetkinleştirdi ve zenginleştirdi. 1985 yılından bu yana, çok sayıda kitap ve talimatname hazırladı. 1985 yılında basılan ve ders kitabı olarak kotrgerilla kamplarında okutulan ve "Genelkurmay başkanlığı Özel Harekat İcra Komutanlığı" yayını olan "İç Güvenlik Konsepti" bunlardan sadece bir tanesiydi.

ÖHD'nin yeraltı unsuruna, yani asıl eylem yapan unsuruna "kontgerilla" denmektedir. ÖHD eşittir kontrgerilla demek gerekir. Çünkü, ÖHD'yi pratik olgu yapan kontrgerilla öğesidir.

Türk kontrgerillasının Türkiye'de çok sayıda okulu vardır. Ankara, Bolu, Kayseri, İzmir-Buca, Çanakkale ve 1974'ten sonra Kıbrıs'taki okullarda kontrgerilla eğitimi verilmektedir. Hatta "-Bolu'daki dağcılık okulunda Vietnam'da savaşan ABD Yeşil Bereliler (Delta Forces)'i de eğitim görmüştü."(7)

"Komünizm" ve "bölücülük" tehlikelerine karşı fanatikçe eğitilen, kafaları şovenizm ve saldırganlıkla doldurulan kontrgerilla timleri, rejime muhalif olan herkesin üzerine salınıyordu. Çünkü, ABD'nin yaptığı yardımlarla güttüğü amaç, güvenlik kuvvetleriyle birlikte iç güvenliği sağlayacak yetenekte askeri ve yarı-askeri güçlerin yetiştirilmesine yardımcı olmaktı."(9)

Süleyman Demirel

Sadece "komünistler" değil, demokrasi hareketleri bile kontrgerilla yöntemleriyle alt edilmesi gereken tehlikelerdi. Amerikan Harp Doktrinlerin kitabında tehlike şöyle sıralanmaktadır: "Bizim güvenliğimizi tehdit eden sadece açık saldırılar değil, bu saldırıların yanında ondan daha tehlikeli, fakat saldırı görünüşünde olmayan başka cins tehditler de vardır. Bu tehditler içerden yapılmak istenen değiştirme ve dönüşümlerdir."(10)

Generaller de dahil Türk kontrgerillasının gözde elemanlarının hemen hemen tümü ABD'deki kontrgerilla okullarında eğitim görmüştür. Verilen eğitim ve yapılan askeri yardımın amacı "az gelişmiş ülke askerlerini ABD ideolojisine göre yetiştirme ve onlardan gelecekte ülke yönetiminde yararlanmaya" (11) yöneliktir. ABD'deki eğitimde, elemanlara, "kendi ülkelerinin toplumsal sorunları anlatılmakta, komünistlerin saldırganlıkları ve yıkıcılıkları konusunda film gösterilmekte, Meksika sınırındaki "Matamoros" yakınlarında, "Yeşil Bereliler" gözetiminde patlayıcı maddelerin kullanılması denenmekte, sessizce adam öldürme, bıçaklama boğma vb. eğitimler öğretilmekte." (12) Türk subaylarının eğitim gördükleri diğer yerler arasında, Panama yakınlarındaki ABD'nin Southern Command üssüne bağlı "Escuela De Las Amerikas" Okulu, Washington yakınlarındaki "Polis Akademisi", Almanya'da "Ober Ammergau"daki üsler vardır. (b)

ÖHD'nin kısmen resmi birimleri subaylardan oluşup, bunlara "A" birimleri ya da "özel harekat birimleri" denmektedir. Kürdistan'da savaş kızışınca bu birimlerin bünyesine gönüllü ve maaşlı komandolar da alındı, bu tür karışık birimlere "B" birimleri denmektedir. İkisinin de ortak özelliği kontrgerilla taktiğiyle savaşmalarıdır.

ÖHD'nin eğitim görmüş elemanları her yerde hücreler şeklinde örgütlenmişlerdir. Bu unsurlara "vatanseverler" denmektedir. Bunlar daha çok siyasi partilerde, devlet kurumlarında veya hedef seçilen muhalif gruplara yerleştirilen ajanlar, provokatörler durumundadırlar.

ÖHD örgütlenmesinin en güçlü ayağı istihbarattır. Türkiye'de istihbarat, Genelkurmaylık, yani ÖHD'ye bağlıdır. Sivil hükümetlerin istihbarat örgütü üzerinde hiçbir denetim hakkı yoktur. Türkiye'de "MİT (Milli İstihbarat Teşkilatı)", "Jandarma istihbaratı", "Genelkurmaylık istihbaratı", "Dışişleri Bakanlığı istihbaratı", "Emniyet Genel Müdürlüğü istihbaratı" ve "Cumhurbaşkanlığı istihbaratı" örgütleri vardır. Bunların tümünün temsilcileri "MİKK-Milli İstihbarat Koordinasyon Kurulu" adı altında üç ayda bir toplanır.

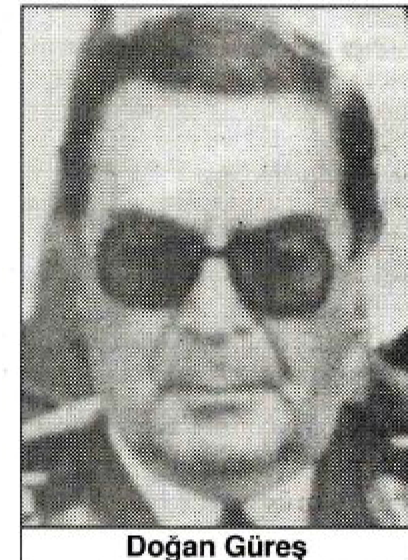
Bütün bu kurumların içinde en etkin olanı MİT'tir. Türk istihbarat örgütü "MAH", 1965 yılında yeniden düzenlenerek "MİT" adını aldı. MİT, CİA'nın bir koludur. MOSSAD, SAVAK (1979'a kadar), Alman istihbarat örgütü BND ile ortak çalışmaktadır. ÖHD operasyonlarının çoğunu MİT vasıtasıyla yapmaktadır. MİT müsteşarlarının 1/3'ü askerdir, geriye kalanlarının çoğu emekli askerdir. MİT yasasına göre örgütün başkanı asker olmak zorundadır. Kuruluşundan bu yana MİT başkanlarının tümü general olmuştur. MİT'te terfiler Genelkurmaylık ya da ÖHD tarafından verilmektedir. 1989 yılında MİT'in bütçesi 42 milyar 754 milyon TL idi. (c)

ÖHD'nin bir diğer örgütlenme alanı "Psikolojik Savaş Dairesi"ydi. 9 Kasım 1983 tarihinde bu bölüm "TİB-Toplumla İlişkiler Başkanlığı" adını aldı. Örgütün merkezi Ankara'da Devlet mahallesindedir. Örgütün İlk başkanı aynı zamanda ÖHD başkanlığını da yürüten Doğan Beyazıt'tı. Örgüt hücre tipi örgütleniyor. CİA propaganda yöntemlerinden esinlenerek, "beyaz" "gri" ve "siyah" propaganda yürütüyor. TİB'in bünyesinde, çoğu profesör olan öğretim görevlileri çalışıyor. (d)

Örgüt, çok sayıda dergi ve broşür çıkarıyor. Bunlar arasında mizah dergileri de var. "Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü", "Türk Dünyası Araştırma Vakfı" vb. yan kuruluşları var. Örgütün 1980'le birlikte temel amacı, PKK'ye karşı sürdürülen savaşın psikolojik cephesini tamamlamak.

Bu amaçla kontrgerillanın yaptığı katliamları PKK'ye maleden broşürler basıyor. Bu broşürler "Anadolu Kadınlar Birliği" vb. adlar altında çeşitli dillerde Avrupa ülkelerinde gizlice dağıtılıyor. Örgütler adına, PKK aleyhine sahte bildiriler dağıtıyor. PKK'yi suçlayan, PKK'lilerin Ermeni olduğunu, müslüman olmadıklarını vb. iddialarla dolu afiş ve bildirileri dağıtıyor, televizyonda kötüleyici programlar düzenliyor, PKK'yi kötüleyen kitaplar hazırlıyor, Kürdistan'ın şehirlerinde profesörlere "Kürtlerin Türk olduğuna dair" seminerler düzenletiyor vb.

TİB ya da ÖHD Psikolojik Savaş Dairesi'nin en etkin olduğu kurum da basındır. "Hürriyet", "Milliyet", "Tercüman", "Türkiye",

Doğan Güreş

"Sabah" gibi devletin yarıresmi organı durumuna gelen gazetelere planlı, PKK'yi suçlayıcı propaganda yaptırılıyor.

ÖHD'nin örgütlendiği etkin bir alan da siyasi partilerdir. Türkiye'de devlet politikasına tabi tüm sömürgeci partiler, ÖHD'nin denetimindedir. İki tipik örneğini verirsek: Şu an Türki-ye'nin Cumhurbaşkanı olan Süleyman Demirel, CİA'nın kontrolündeki EEF (Eisenhower Exchance Fellowship) bursundan yararlanan ilk Türktür. Demirel, uzun yıllar, Vietnam'da ölüm hücreleri inşa eden Morrison firmasının temsilciliğini yaptı. (e) Demirel, ABD'dey-ken, 1963 yılında AP (Adalet Partisi)'ye gönderildi. 1965 yılında başbakan oldu ve şimdi cumhurbaşkanıdır.

1983 yılından 1990 yılına, kadar başbakan olan ve 1990-1993 yılları arasında, yani ölene kadar cumhurbaşkanlığı yapan Turgut Özal, İMF'de memurdu ve 1982 yılında partisinin Kenan Evren tarafından veto edilmesini, Ankara'ya kadar gelen ABD Dışişleri Bakanı Aleksander Haig önlemişti.

ÖHD VE PARAMİLİTER ÖRGÜTÜ: MHP

Türkiye'de demokrasi mücadelesi ve Kürdistan'da ulusal mücadelenin geliştiği 1970'lerde devreye sokulan MHP (Milliyetçi Hareket Partisi) vasıtasıyla yüzlerce öğrenci, işçi, aydın, sendikacı, öğretmen, öğretim görevlisi öldürüldü. DİSK başkanı Kemal Türkler, gazeteci Abdi İpekçi, öğretim görevlisi Ord. Prof. Bedri Karafakioğlu, Prof. Ümit Doğanay, Prof. Cavit Orhan Tütengil, Ümit Kaftancıoğlu, savcı Doğan Öz, Emniyet Amiri Cevat Yurdakul, öğretim görevlisi Orhan Yavuz, Bedrettin Cömer, Server Tanilli (sakat kaldı), Adana Ziraat Mühendisleri OdasıBaşkanı Akın Özdemir ve daha yüzlerce kişi MHP militanlarınca öldürüldü. Yine MHP militanları, Aralık 1979'da Maraş'ta Kürt ve Alevi olan, çoğu yaşlı, kadın ve çocuk yüzlerce insanı katlettiler. Bu planlı jenosid, 12 Eylül 1980 askeri darbesinin yolunu açtı ve ona gerekçe yapıldı.

CİA'nın polisle birlikte, gayri-nizami savaş taktiği içinde paramiliter grupları örgütlediğini çeşitli ülke deneylerinden biliyoruz. William Colby, "Türkiye'nin komünistlerin eline düşmemesi için, CİA'nın anti-komünist kuruluşlara destek vermiş olduğunu"(13) yazıyordu. Genelkurmay İstihbarat Dairesi Başkanlığı'nı yapmış olan Emekli general Sezai Orkunt da "Türk silahlı kuvvetlerinin sağdan çok soldan korktuğunu, sağın organizasyonunun MHP ile olduğunu, Türkeş'e imkanlar verildiğini"(14) söylüyordu. 1980 askeri darbesi olduğunda MHP'nin Ankara'daki genel merkez binası aranmış, "31-15 kodlu kontrgerilla talimatnamesinden hazırlanmış, yeraltı hücrelerinin şeması bulunmuştu."

(15) Bu şemayı ÖHD ajanı kurmay albay Mehmet Alanyuva vermiş, şema doğrultusunda örgütlendirilen MHP militanları, muhalif masum insanlara karşı tam bir katliam yapmışlardı.

MHP militanları uluslararası alanda da CİA tarafından terör olaylarında kullanılacak, gazeteci Abdi İpekçi'nin katili Mehmet Ali Ağca, 1981 yılında Papa II. Jean Paul'e karşı suikast düzenleyecektir.

MHP, Avrupa'da özellikle de Almanya'da örgütlüydü. 1976'ya kadar aynı isimle örgütlendi. Bu tarihten sonra "Avrupa Ülkücü Dernekleri Federasyonu" adını aldı. MHP Almanya örgütünün Alman istihbarat örgütüyle de ilişkileri vardı. 1993 yılında öldürülen araştırmacı-yazar gazeteci Uğur Mumcu, "bu bağlantıyı Köln'de Dr. Kannabin isimli Almanın sağladığını" iddia ediyordu"(16). MHP'yi Almanya'da koruyan ikinci bir kişi daha vardı: Ruzi Nazar. Bu kişi uzun yıllar Ankara'da görev yapan CİA ajanıydı, sonra Bonn'a yerleşti, SSCB dağıldıktan sonra, Ortaasya cumhuriyetlerinden birine devlet başkanı danışmanı oldu. MHP'liler eroin ticaretinin de içindeydiler. Alman yazar Jürgen Roth, "Die Verbrechen Holding" adlı kitabında bu tezi genişçe işlemektedir.

12 Eylül 1980 darbesinin mimarlarından General Haydar Saltık, emekli olduktan sonra, Bern'e büyükelçi olarak yerleşti. Ülkücülerle tekrar ilişkiye geçti ve Ermenilere karşı kullanılan birçok saldırıda yer aldılar. Azerbaycan'a da 15 bin kadar ÖHD'ye bağlı subay ve MHP militanı yerleşti. Bu militanlar, Iğdır'da askeri eğitim gördükten sonra, Bakü'ye geçtiler. 1992 yılı içinde Alanya vd. birçok Türkiye şehrinde Kürtlere yönelik saldırılar, MİT ve MHP tarafından düzenlenmişti. MHP, yine ÖHD'nin paramiliter örgütüydü. Hem de bu defa daha etkin olarak, çünkü devlet bütün organlarıyla daha ırkçı, Kürt düşmanı ve paramiliter örgütlenmeye gitmişti.

TÜRK KONTRGERİLLASININ OPERASYONLARI

ÖHD'nin kanlı pratiği o denli kabarık ki, tümünü sıralamamıza olanak yok. Kaldı ki asıl Kürdistan'daki bugünkü pratiğine dikkat çekmek istiyoruz. Yine de 1980'e kadar bazı belirgin pratiklerini de sıralayacağız.

ÖHD ajanları Mustafa Kemal'in müze olarak kullanılan Yunanistan'ın Selanik kentinde bulunan evine bomba attılar. Bu olayı Yunan polisine yükleyerek, kontrgerillanın kışkırttığı faşist gruplar 6-7 Eylül 1955 tarihinde İstanbul'da Rumlara ait evleri ve işyerlerini yağmaladılar.

ÖHD'nin en büyük eylemleri üç defa yaptığı askeri darbelerdi. 27 Mayıs 1960, 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 darbelerinden özellikle son ikisi ÖHD darbeleriydi. 12 Mart 1971 darbesinden birkaç gün önce Tahran'a davet edilen, dönemin Türk Dışişleri Bakanı İhsan Sabri Çağlayangil, darbe olacağını Şah'tan öğrenmişti. (17) Darbeden hemen önce Hava Kuvvetleri Komutanı Muhsin Batur, ABD'ye gidip geri dönecektir. Aynı şekilde 12 Eylül 1980 darbesinden hemen önce de yine Hava Kuvvetleri

Hayri Kozakçıoğlu

Komutanı Tahsin Şahinkaya, ABD'ye uçacak, geri döndükten iki gün sonra darbe gerçekleştirilecekti. Darbenin olduğunu, operada "Damdaki Kemancı" oyununu seyrederken duyan Carter, Beyaz Saray'ın Türkiye masası sorumlusu Paul Henze'yi telefonla arayarak, "Müjde seninkiler darbe yaptı" diyecekti. (18)

1971'de kurulan işkence tezgahları kontrgerillanın önemli pratiğiydi. İstanbul Ziverbey köşkünü işkencehaneye çeviren kontrgerilla generalleri, ilk defa burada işkence görenlere karşı "esir olduklarını, kontrgerillanın elinde olduklarını" ifade etmişlerdir. EBU (Esas Bilgi Unsurları) denen uzman kontrgerilla timleri işkenceli sorgular yapmışlardı. Ankara emniyetinde de "DAL (Derin Araştırma Laboratuvarı)" isimli uzman sorgu timleri oluşturulmuş, bu timlerin sorgusunda yüzlerce insan ölmüş ve sakat kalmıştır. Bu birimler Türkiye çapında, özellikle Kürdistan'da yaygınlaştırılmıştır. 1971 sürecinin işkenceli kontrgerilla faaliyetini General Faik Türün, Turgut Sunalp ve Memduh Ünlütürk yönetecektir.(f)

Kıbrıs işgali ÖHD'nin eylemidir. 1955 tarihinden başlayarak ÖHD, "Türk Mukavemet Hareketi" adı altında bir gizli örgüt kurdu. Bu örgüt elemanları planlı bir şekilde Kıbrıs'ta provokasyonlar yaparak, 1974 darbesinin koşullarını hazırladı. İşgali gerçekleştirmek için 1974 yılında Hiram Abbas ve ÖHD timleri Beyrut'a yerleşecek, buradan Kıbrıs'a yönelik eylemleri örgütleyecektir. 1974 Kıbrıs işgalini ÖHD Başkanı Kemal Yamak örgütleyecektir. Kıbrıs, Türk kontrgerillasının ilk ciddi okulu olur. 1980'den sonra Kıbrıs'ın yerini Kürdistan alır.

DGM'de (Devlet Güvenlik Mahkemesi), ÖHD'nin pratiğiydi. Hukukun kontrgerilla faaliyetine göre düzenlenmesinin ürünüydü. Kontrgerilla talimatnamesi, "Yargı suçlamalarının siyasi suçlardan değil, katil vb. şahıslara karşı işlenmiş suçlara göre verilmesini istemekte ve bununla kişinin ünlenmesinin önlenmesi hedeflenir"(19). Zaten tutuklananlar özel sorgu birimlerinin ağır işkencesinden geçirilerek bu özel kontrgerilla mahkemelerinin karşısına çıkarılmaktadır. DGM'lerin çoğu hakimleri asker, yani doğrudan ÖHD elemanıdırlar.

MHP eliyle gerçekleştirilen terör ve cinayetler ÖHD'nin eylemidir. Amaç muhalifleri sindirmek ve darbenin koşullarını hazırlamaktı. ÖHD bunu becerdi ve, 12 Eylül 1980 darbesini yaptı. Bu kontrgerillanın en büyük eylemiydi, bu tarihte devletin tüm kurumları paramiliter bir tarzda örgütlendirildi. ÖHD, yeraltı dünyasına (-Türk mafyası), basına, iş dünyasına, hukuka, parlamentoya, üniversiteye vb. tüm alanlara hakim olmuş, tüm kurum ve yasaları bu doğrultuda düzenlemişti.

TÜRK KONTRGERİLLASININ KÜRDİSTAN PRATİĞİ

Bunu iki sürece ayırmak gerekir; birincisi 1980-1984, ikincisi ise 1984'ten günümüze kadar ki süreç. 1980 darbesi olunca, ÖHD bütün şiddetini Kürdistan'a yöneltti. 1970'lerin başında İstanbul'da kurulan EBU sorgu timleri Kürdis-tan'ın tümünde faaliyet gösterdiler. Cezaevleri, gestapo ölüm kampları durumuna getirildi. Özellikle Diyarbakır askeri cezaevinde Kıb-rıs'tan gelen kontrgerilla uzmanlarının başkanlığında en akla gelmeyecek vahşette işkence uygulamaları geliştirildi. Buralar bir deney alanıydı. Sadece Diyarbakır cezaevinde 1980-84 arasında üçü PKK Merkez Komite üyesi olmak üzere 50'nin üstünde Kürt devrimcisi işkencede öldürüldü. Bu ölüm kamplarında savunmasız ve bitkin halde DGM'ye çıkarılan "yarı baygın" ve "hastalık içindeki" tutuklular, önceden saptanmış en ağır cezalara çarptırılıyorlardı.

Cezaevlerindeki bu vahşete köy ve şehirlerde uygulanan zulüm, yasaklar, talan ve silah toplama adı altında büyük vurgun uygulamaları eşlik ediyordu. Tüm bu vahşet pratiği kontrgerilla uzmanları tarafından planlı uygulanıyordu.

Kimdi bunlar? Bunlar askeri komutanlar, polis müdürleri, mülki amirler, yargı hakim ve savcıları, cezaevi yöneticileri ve heryerde gözü kulağı olan MİT ajanlarıydılar. Bu çete kendini devlet olarak adlandırıyor ve adalet ile sükuneti sağlama adına halktan korkunç bir intikam alıyordu.

Zulmün, yoksulluğun ve işkencenin olduğu yerde yozlaşma ve düşkünlük de vardı. Baskı ile kendine, düşmüşlerden kalabalık bir muhbir ağı da yaratmıştı.

PKK, 1984 yazında bu çeteye karşı silahlı savaş ilan etti. Kenan Evren, başkaldıranları, "kılıç artıkları" olarak değerlendirdi. Yanılmıştı, işte günümüze kadar devam eden insanlığın tanıdığı en büyük vahşet bu yanılgının anlaşılmasından sonra, yani 1985 yılından itibaren örgütlendirildi ve gittikçe yetkinleştirildi, gittikçe şiddet ve vahşet dozajı arttırıldı ve günümüzde insanlığın gözleri önünde her gün bir halkı soykırıma uğratacak tarzda arttırılıyor.

Neydi, kontrgerillanın Kürdistan'daki örgüt ve mücadele yöntemleri; birincisi orduydu, ordu gücü gittikçe arttırıldı. Tüm birimlere kontrgerilla eğitimi görmüş subaylar ve uyacakları kontrgerilla talimatları verildi. Böylece kontrgerilla, salt hücreler düzeyinde örgütlenen gizli bir örgüt olmaktan çıktı, ordunun tüm kademelerinde ve birimlerinde uygulanan bir savaş türü oldu. 1985 ile birlikte İzmir-Buca vb. kamplarda eğitilen subaylar hızla Kürdistan'ın savaş bölgelerine yayıldılar. Ordu birliklerinin cinayetlerini aktarma aslında çok sayfa ister. İşkence, yakma, mayınlama, köy yakma olayları öyle tırmandırıldı ki, 1990-'dan itibaren ordu şiddeti şehirlere yöneldi. Salt 1992 yılı içinde, Şırnak, Cizre, Çukurca, Kulp ve Diyadin ilçeleri ile şehirleri bombalanarak buralar harabe haline getirildi, ölü ve sakat sayısı ar-

Ünal Erkan

tık yüzlerle ölçülüyordu.

İkincisi, doğrudan Genelkurmaylığa bağlı "Özel harekat timleriydi" bunlar. Başlangıçta tamamen subaylardan oluşuyordu. Subaylardan oluşan bu kontrgerilla birimlerine "A" birimleri denmektedir. Bunlar, gerillalar gibi giyinmekte, anında yargı yapmakta, pusu atmakta, kurşunlamakta, yakmakta ve tecavüz etmektedir. Talep çok olunca, gönüllü ve maaşlı komando erlerin katılmasıyla "B" birlikleri oluşturuldu.

Üçüncüsü, köy korucularıdır. 1985 yılında kurulan bu örgüt, 24 Ekim 1986 tarihinde ikinci bir düzenlemeye tabi tutuldu. 1993'te devletin yaptığı resmi açıklamalara göre köy korucularının sayısı 37.000 kadardır.

1985 yılından 1993'e kadar köy korucularına harcanan para 600 milyon DM kadardır. Köy korucuları Kürtlerden oluşmuştur. Bunlar halkına karşı savaştırılıyorlar. Koruculara değişik görevler verilmiştir. Operasyonlarda askeri birliklere yardımcı olmak, bölgelerine gerilla bırakmamak, köy ve bölgelerinden gerillaya yardımcı olanları tespit etmek vb.

Süreç içinde korucular ayrıştırıldılar. Bir kısmı kontrgerilla timleriyle birleştirildiler. Azılılar çete haline getirildi. Bunlara telsiz, etkili silahlar, hatta helikopter bile tahsis edildi. Bunlar, tıpkı kontrgerilla timleri gibi puşu atmakta, soygunculuk yapmakta, köy basmakta, tecavüz etmekte ve bu suçlarından dolayı sorumlu olarak hiçbir zaman yargı önüne çıkarılmamaktadırlar. Sadece 1992 yılında korucuların sebep oldukları ölüm olayları 1000 civarındadır. Cahil olan bu insanların özel timler halinde birleştirilenleri çoğu kez, Türk kontrgerillasından çok daha saldırgan ve tahripkar olmaktadır.

1985 yılıyla birlikte devreye sokulan dördüncü örgütlenme, "Özel Tim" olarak bilinen "Özel harekat timleri"dir. Bunlar polis statüsündedir. Amerikalı meslektaşlarına atfen bunlara "Rambo" denmektedir. Son derece etkili ve modern silahlarla donatılan bu birlikler, profesyoneldirler, özel eğitim görmektedirler. Irkçı ve vücut olarak uygun olanlardan seçilmektedirler. Bunlar ABD ramboları gibi giyinmekte, özellikle şehirlerde halkla yüzyüze gelmektedirler. Bu nedenle halkın en fazla nefret ettiği birimlerdir. Çoğu Kürtçe öğrenmiş, yerel kıyafetler giymekte, çoğu kez gerilla kıyafetinde eylemler yapmaktadırlar. Bu birimler, subaylardan oluşan özel harekat timlerinin yerini almışlardır.

Fazla hareketli olmayan bu birimler, özel eylemlere katılmaktadırlar. Pusu, yol mayınlama, ev baskını, kuşatılmış gerillanın imhası, sorgu, köy baskını gibi eylemler yapmaktadırlar. Özellikle de daha vahşi davranan bu birliklerin pratiği çok kanlıdır. Yaralıya işkence etme, özel yöntemlerle işkence ederek öldürme, tecavüz, canlı yakma, bombalama, kitleyi tarama vb. olayları o denli sık yapmaktadırlar ki, halk devleti özel timle aynı görmektedir. 1992 yazında Diyarbakır'da öldürülen HEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın'ın cenaze töreninde katliam yapan, aynı yıl Cizre, Şırnak ve Nusaybin'de silahsız halk gösterilerine ateş ederek katliamları tekrarlayan yine özel timlerdi.

Resmi rakamlara göre bu timlerdeki polis sayısı 5.000 kadardır. Bu birliklerin eğitim yeri Ankara-Gölbaşı kampıdır. Bunlar, ABD ve Alman silahlarıyla donatılmaktadırlar. Timler için İngiltere'den de etkili silah ve malzemenin alındığı tespit edilmiştir. Timlerden bazıları grup halinde ABD ve Almanya'da eğitim görmektedir. Almanya'ya giderler, Bonn yakınlarındaki GSG-9'a ait kampta eğitim görmüşlerdir. (g)

Türk devleti, 1985'ten başlayarak tüm kurumlarını kontrgerilla savaşına göre örgütledi. 5 Haziran 1985 tarihinde "Pişmanlık Yasası" çıkarıldı. Arkadaşına, davasına ve halkına ihanet eden ve zarar vererek teslim olan, onların değimiyle "Türk devletinin yüksek adaletine sığınanların" cezasından indirim yapılacaktı. Bu korkunç yasa, çok daha korkunç bir uygulamanın başlangıcını oluşturacaktı. İhanet eden ve inancı boşalan bu sefillerden en aşağılık cinayetleri işleyecek katiller çetesi oluşturuldu.

Temmuz 1987'de Kanun Hükmünde Kararname'yle Kürdistan'a özel statü uygulandı. Yargı, sorgu, yasaklama, toplantı, bölge dışına sürme, basın, köy boşaltma, tutuklama, işten atma, ticaret vb. bütün yaşam alanlarına özel yasalar getirildi. Tümünden sorumlu olan "Özel Vali" atandı. "Olağanüstü Hal Yasası Bölge Valisi" kamuoyunda "süper vali", "sömürge valisi" olarak tanındı. Bu süper yetkilerle donatılarak atanan ilk vali, kontrgerilla savaşında uzman "Hayri Kozakçıoğlu"ydu. Aynı yasa çerçevesinde var olan ordu ve özel asker birliklere ek olarak, "Jandarma Asayiş Kolordusu" adı altında kotrgerilla ordusu oluşturuldu.

1990 Nisan'ında çıkarılan 413 ve sonradan geçirdiği değişiklikle 424 ve 425 sayılı yasalarla statü daha da sertleştirildi. Bu iki son yasa kamuoyunda "SS", yani "Sürgün ve Soykırım" kararnameleri olarak bilinir. Bu yasayla köy boşaltma, sürgün serbest bırakılıyor, basına çok ağır bir sansür getiriliyordu. Aynı yıl Türk hükümeti, Avrupa Konseyi'ne baş vurarak, savaş halinden dolayı "Doğu ve Güneydoğu Anadolu (Kürdistan)'nun bazı yerlerinde insan haklarını askıya aldığını" duyurdu.

ŞEHİRLER KONTRGERİLLA TERÖRÜNE AÇILIYOR

1990 yılı Kürt halkı açısından en anlamlı yıllardan biri olmuştu. Kurtuluş mücadelesi şehir kitlelerine yansımış, halk ayaklanmayı andırır şekilde korkuyu ezmiş, yığınsal olarak barışçıl yürüyüşler yapıyordu. Aydınlar, topluma karşı sorumluluklarını hatırlamış, İHD vb. kuruluşlar da göreve koşuyorlardı. Yasaklara rağmen Kürt devrimci-demokratik basını Türkiye'de çıkmaya karar vermişti. Kürt yurtsever politikacıları, Türk siyasi partilerinin şoven politikalarına tavır alarak ayrı örgütler kuruyorlardı. Kürt sorunu uluslararası alanda da büyük açılım yapmıştı.

Eğer Türkiye'de sağduyulu insanlar politikada etkin olsalar ve devleti destekleyen dış güçler bir an yapıcı davransalardı, sonraki kanlı yaşam yaşanmadan iki halkın barışı, demokrasiyi ve güçlü bir kalkınmayı yakalama şansı vardı.

Ancak tam tersi oldu. TC savaş örgütüne dönüşmüştü. ÖHD bir çeteye, savaş çığırtkanına dönüşmüştü. Parlamento ve basın silik ve generallerin pasif, hatta kışkırtıcı bir uzantısı durumuna gelmişti.

Devletten "şiddet" ve "ezerim" kelimeleri dışında birşey duyulmuyordu. Kırda ordu, korucu, özel tim şiddeti tüm barbarlığıyla sürer. Masum Kürt insanlarının kanı oluk oluk akıtılırken, şiddetin en kalleşçe biçimi şehirlere yöneliyordu.

Bu şiddetin iki türü vardı.

İlki PKK'nin yığınsal olarak denetimine giren nisbeten küçük şehirler, tıpkı köyler gibi ordu tarafından bombalanıyordu. 16-17 Ağustos 1992'de Şırnak tanklarla bombalanarak yerle bir edildi.

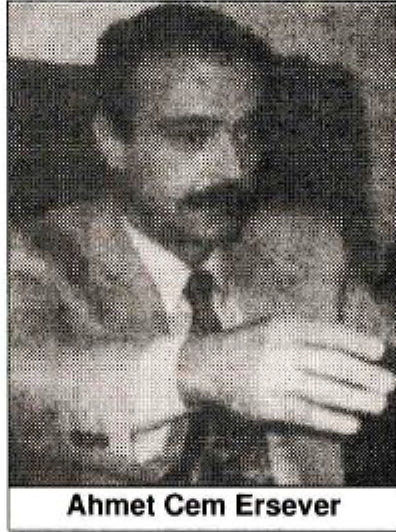
İkincisi, daha büyük şehirlerde şiddet, İHD sorumlularına, HEP yöneticilerine, aydınlara, aktif yurtseverlere, yakını gerilla olanlara ve gittikçe sıradan işçilere, öğrencilere, din adamlarına, esnafa, yani devletten yana olmayan herkese yöneldi.

Devlet, 1970'lerde olduğu gibi "paramiliter" örgüt kurdu. Yeni kotrgerilla örgütünün adı "Hizbullah", halkın deyimiyle "Hizbi-kontra" idi. Bu örgüt aslında tüm İslam ülkelerinde vardı. İran bunları destekliyordu. Ancak TC'nin kontrgerilla örgütü, bu Hizbullah değildi. Devlet aralarına ajan sızdırmış, tepeden bunları yönetiyordu. Aralarında karşı çıkanları da öldürüyordu. Toplum dışına itilen, yoksulluk içindeki gençler küçük yaştan alınıyor, eğitiliyor, kafaları yoğun, geri dini duygularla doldurularak hedefin üzerine salınıyordu.

Şehirlerde ölüm mangası olarak kullanılan ikinci örgüt, teslim olan eski militanlardı. Cezaevlerinde örgütlendirilen ve eylem hazırlıkları bile cezaevlerinde yaptırılan bu caniler, çok profesyonelce Kürt toplumunun en değerli evlatlarını vuruyorlardı. PKK'nin, 1993 yılında dini örgütün sağduyulu kesimleriyle ateşkes anlaşmasına gitmesi, cinayetleri tamamiyle devletin, Hizbullah adını kullanarak işlediğini ortaya çıkardı.

Şehirlerde cinayetleri işleyen üçüncü örgüt, doğrudan doğruya profesyonel kontrgerilla birimleriydi. Bunlar MİT, siyasi polis, çevik kuvvet denen toplum polisi içinde yuvalanmıştı. Hemen hemen tüm eylemler, bunların örgütçülüğünde diğer unsurlar kullanılarak yapılmaktadır.

Cinayetler nasıl işlenmektedir: Hedef ibret olsun diye kaçırılmaktadır. Kaçırılan ağır işkenceden geçirilmekte, kol ve bacakları kırılmakta, gözleri oyulmakta, kafası parçalanmakta, vücudu kurşunla delik deşik edilerek bulunulabilecek bir yere atılmaktadır. Katiller bunu bilinçli olarak yapmaktadır. Amaç toplumda korku yaratmaktır. Diyarbakır HEP İl Başkanı Vedat Aydın, 5 Temmuz 1991 tarihinde evinden üç siyasi polis tarafından sorgu amacıyla alındı. Cesedi tarif edilen şekilde, Maden yolunda bulundu. ÖZDEP Erzincan il Sekreteri Cemal Akar bu şekilde öldürüldü. Akar, 25 Ocak 1993 tarihinde şehir merkezinde siyasi polis tarafından gözaltına alındı. Günlerce Tunceli emniyet amirliğinde işkencede kaldı. Başkasıyla yüzleştirildi. (Yüzleşen basına ifade verdi.) Akar 'ın parçalanmış cesedi 23 Şubat 1993 günü Tunceli yakınlarında bir derede bulundu. 23 Şubat 1993 günü Elazığ İHD başkanı Avukat Metin Can ve Doktor Hasan Kaya, iki kişi tarafından tuzağa düşürülerek kaçırıldılar. Tunceli emniyet binasında işkencede görüldüler. 27 Şubat günü Akar'ın cesedinin bulunduğu yerin sadece 7 km. ötesinde, elleri arkadan bağlanmış, parçalanmış ve kurşunlanmış cesetleri bulundu. Özgür Gündem gazetesi Bitlis muhabiri Ferhat Tepe, 28 Temmuz 1993 günü Bitlis il merkezinde siyasi polis tarafından kaçırıldı. Diyarbakır İl Jandarma Komutanlığında

Ahmet Cem Ersever

işkenceye alındı (21), 9 Ağustos günü Elazığ-Sivrice ilçesi yakınlarındaki Hazar Gölü'nde boğulmuş cesedi bulundu. Ne politikacı, ne savcı, ne de herhangi başka bir güç bu "faili belli cinayetler" konusunda tek söz söyleme, katillerin üzerine gitme gücünü ve cesaretini kendinde görmemektedir.

Cinayetlerin ikinci türü şöyle işlenmektedir: Hedef ya evine giderken, ya evinden, işyerinden çıkarken ya da işyerindeyken, gayet soğukkanlıkla yaklaşan iki ya da bir kişi, oldukça yakından, genellikle de arkadan yaklaşarak, ama hep kafadan kurşun sıkmakta, kurbanının öldüğünden emin olduktan sonra, yine gayet soğukkanlı bir şekilde olay yerinden uzaklaşmaktadır.

Sayısı çoktan bini aşan bu tür korkunç olayların iki önemli özelliği daha vardır: Olayların tümü gündüz saatlerinde oluyor ve olayı yapanlardan kimse yakalanmıyor. Bir önemli özellikte şu, katiller genellikle çok genç, savcılıklar çoğunlukla dosya da açmıyorlar. Bir tek cümleyle not düşüyorlar: "Faili meçhul cinayet." Evet bir halkın geleceği, faili meçhul hale getirilmiş. Birkaç istisna oldu; halk ya katili linç etti, ya da polis linçten önce yetiştiyse katili hemen korumaya aldı. Devlet yetkililerinin açıklamaları hep aynıydı, "güvenlik güçleri soruşturuyor" ya da " İki militan örgüt birbirinden adam vuruyor." Ortada iki militan örgüt yoktu, ortada Kürt halkı ve devlet vardı. Devlet, yasa gücünü, olanaklarını ve halkın savunmasız ulusunu kullanarak cinayet örgütü kurmuş, polis, savcı, hakim ve politikacısının himayesinde, desteğinde ve hatta teşvikiyle cinayet işliyordu, hem de en kalleşçe, en barbarca yöntemlerle.

Yapılmak istenen neydi? Halk korkutulmak, PKK'yi desteklemekten vazgeçirilmek, insanca yaşama talebinden vazgeçirilmek hedefleniyor, ama onun da ötesinde toplumun geleceğini yön veren aydınlar, halk önderleri yok edilmek isteniyordu, hem de tüm dünyanın gözleri önünde.

Kimler mi vuruluyordu: Gazeteciler. 1992 ve 1993 yılı Kürdistan'da gazeteci katliamının yapıldığı yıllardır: Halit Güngen (18 Şubat 1992, 2000'e Doğru dergisi), Cengiz Altun (24 Şubat 1992, Yeni Ülke), İzzet Keser (23 Mart 1992 Sabah), Hafız Akdemir (8 Haziran 1992, Özgür Gündem), Çetin Ababay (29 Temmuz 1992, Özgür Halk), Yahya Orhan (31 Temmuz 1992 Özgür Gündem), Hüseyin Deniz (9 Ağustos 1992 Özgür Gündem), Musa Anter (20 Eylül 1992, Özgür Gündem, kaçırılmak istendi, ölüm planı Diyarbakır cezaevinde, müdürün odasında muhtemelen hazırlandı), Namık Tarancı (20 Kasım 1992 Gerçek dergisi), Kemal Kılıç (18 Şubat 1993, Özgür Gündem, kaçırılarak öldürüldü), Burhan Karadeniz (5 Ağustos 1992, ölmedi, ama kötürüm kaldı), Ferhat Tepe (9 Ağustos 1993, Özgür Gündem), Orhan Karaağar (19 Ocak 1993, Özgür Gündem Van bürosu sorumlusu), Lokman Gündüz (31 Aralık 1992, Özgür Gündem Nusaybin dağıtıcısı), Halil Adanır (21 Kasım 1992, Özgür Gündem Batman dağıtıcısı) ve çok sayıda Özgür Gündem dağıtan büfe sahibi.

Ölüm listesinin ikinci sırasında yer alanlar HEP (Halkın Emek Partisi)'lilerdi. Batman, Diyarbakır, Antep, Nusaybin, Kızıltepe, Antalya vd. birçok şehirde, sadece 1992 yılı içinde, HEP tarafından yapılan resmi açıklamaya göre 37 il ve ilçe yöneticisi, yönetim kurulu üyesi ve üyeleri aynı yöntemle öldürüldü.

Halbuki HEP, legal siyasi partiler içinde iki halkın birlikte yaşaması için en demokratik ve halkçı bir programa sahip olan partiydi. Türk partilerinin inkarcı ve dıştalayıcı politikaları nedeniyle, bu partilerden ayrılan çoğu Kürt ve bazı Türk milletvekili tarafından Haziran 1990 tarihinde kurulmuştu HEP ve 1991 seçimlerinde Kürt halkının tam desteğini aldı. Eğer, HEP'in konumunu devlet güçleri ve Türk siyasi partileri sağduyuyla değerlendirselerdi, kan dökülmeden, sorun parlamento çerçevesinde barışçıl şekilde çözülebilirdi. Bunu yapma yerine konuşturmama, hareket ettirmeme, dıştalama politikası izlendi ve üyelerine yönelindi. HEP Kürdistan'da tabanı olan tek parti olmasına rağmen, saldırılar ve öldürmeler dolayısıyla parti teşkilatları tamamen kuşatma altında tutuldu. 1993 Temmuz 'unda HEP kapatıldı. Aynı çizgide DEP (Demokrasi Partisi) kuruldu, ama bu defa aynı saldırı ve engellemeler DEP üyelerine ve yöneticilerine oluyor.

Saldırının üçüncü sırasında İHD yöneticileri vardı. Kontrgerilla, İHD'nin insan haklarını savunmasını hazmedemiyordu. Bu nedenle Batman, Nusaybin, Silvan ve Diyarbakır'da 10 civarında İHD yönetici ve üyesi, kontrgerilla tarafından öldürüldü.

Sırada doktorlar, öğretmenler ve din adamları vardı. 1992 yılı içinde Silvan, Nusaybin, Kızıltepe ve Antalya'da 3 Kürt doktoru ve iki sağlık emekçisi öldürüldü. Aynı yıl içinde 36 sağlık görevlisi Kürt yurtseveri ya işten atıldı, ya da sürgün edildi.

Öğretmenlere karşı kontrgerilla çok insafsızdı. 1992 yılı içinde 12 Kürt öğretmeni kontrgerilla saldırısında hayatını kaybetti, 14'ü ölmedi, ama ya ağır yaralandı, ya da sakat kaldı, 25'i de sürgün edildi.

Sırada din adamları ve azınlık halklardan yurtseverler vardı. Din adamları ya ibadete giderken, ya da dönerken vuruluyordu. İmam A. Sıddık Turhallı, 29 Ağustos 1992 tarihinde Diyarbakır'da bu şekilde öldürüldü.

Van, Batman, Elazığ ve Diyarbakır İHD derneklerinin 1992 resmi raporuna göre yıl içinde kontrgerilla saldırılarında hayatını kaybedenlerin sayısı 300'ün üstündedir ve 50 kişi kadar da sakat vardır. Bunların tümü ise devlet kayıtlarına "faili meçhul cinayetler" olarak geçiyor.

Sorguda, işkencede öldürülenler ve sakat bırakılanlar var. İşkencede ölenlerin tü-

Mehmet Ağar

mü için verilen rapor, "kendini astı", "kalpten gitti" vb. şekillerdedir. Çok azına otopsi yapılmıştır. Otopsi raporu net olsa bile, şimdiye kadar bir teki için kanuni işlem yapılmamıştır. İşkencede adam öldürmek suçundan Kürdistan'da hakim karşısına çıkarılan tek bir kişi yoktur.

Bu sayıya köylerde kurşunananları, korucu ve özel tim cinayetlerini eklediğimizde ortaya korkunç bir soykırım çıkmaktadır. Sadece 1992 yılı içinde bu şekilde, yani açık olarak TC güçleri tarafından öldürülen, silahsız, masum Kürt sivil insanlarının sayısı 1000'in çok üstündedir. 1992'de 62 mayın kurbanı tespit edilmiştir. Önceki cinayetlerin tersine mayın kurbanlarının yüzde 40'ı parçalanarak ölmüş, geri kalanlar sakat kalmıştır. 1992 yıllı içinde özel tim, asker ve korucularla, sorguda Kürt kadınlarına yönelik 15 civarında tecavüz olayı olmuştur. 1985'ten günümüze kadar boşaltılarak ve bombalanarak yıkılan köy sayısı 1500 civarındadır. Bu şekilde 2 milyon köylünün iç göçmen durumuna getirildiği varsayılmaktadır.

PKK'nin tek taraflı ateşkes ilan ettiği Mart 1993 tarihinden sonra kontrgerilla cinayetlerinde belli bir azalma gözlemlenmiştir. Ancak ateşkesin devam ettiği 85 gün içinde 70 civarında masum sivil devlet güçleri tarafından öldürülmüş, 35 köy boşaltılmıştır.

PKK, devlet ve siyasi partilerden olumlu bir cevap göremeyince ve tam aksine halka yönelik daha fazla şiddet görünce, direnişi tırmandırmak zorunda kaldı.

Devlet ise,özel harbi çok daha boyutlandıracak ve sık sık tekrarlanan büyük katliamlara vardıracak bir politika izleyecektir. Devletin en büyük güvencesi kontrgerilla örgütü, son iki aydır faili meçhul olarak anılan, ancak failleri çok net cinayetleri birden bire artmaya başladı. Devlet, eskisi gibi dolambaçlı yollara da başvurmuyor, artık önceki gibi, cinayetleri "Hizbullah" isimli örgüte de maletmiyor, doğrudan doğruya siyasi polislerine yaptırıyor. Yani devlet, bir katiller örgütü olarak, kontra yöntemleriyle Kürt gazetecilerini tutukluyor, günlerce işkencede tutuyor, sonra öldürüp cesetlerini bir yol kenarına atıyor, köylere giriyor, insanları sıraya dizip kurşuna diziyor. Şehirleri bombalıyor, halkı göçertiyor. Bir günde çok sayıda köy halkını sürerek köyleri yerle bir ediyor. Ortada ne basın, ne hukuk, ne de parlamento var. Az çok Kürtlük kokan hiçbir kurum işletilmiyor.

Tüm bu önlemler de yetmiyor, Temmuz 1993'te hükümet aldığı bir kararla 5000 kişiden oluşan özel timleri "Özel Harekat Ordusu" adı altında 25 bine çıkarmayı kararlaştırıyordu. Bu yeni ordunun bir özelliği daha var, bunlar kontrgerilla eğitiminden geçirilecek MHP'li faşistlerden oluşturulacaktır. Düzenlenilmesine geçilen bu özel orduda tüm sömürgeci partiler hemfikir Kürt ve Türk toplumuna felaket getirecek bu kontrgerilla ordusuna karşı çıkanlar sadece Kürtler ve Türkiye'deki bir avuç aydın kesimdir. Nazi SS ve SA'larına benzer bu örgütlenme, cinayet, adam kaçırma, katliamları günlük olay haline getirme demektir. Aynı zamanda şiddetin tüm ülke ve topluma yaygınlaştırılması demektir.

Özetlersek; Türk devleti açık bir terör, bir kontrgerilla örgütüne dönüşmüştür. Her tarafından kan ve suç dökülmektedir. İnsan haklarını çiğniyor, uluslararası yasaları çiğniyor, katliamlar yapıyor. Yarattığı tam bir insanlık felaketidir. Yeni yönelimi bu yolda sonuna kadar direteceğini gösteriyor.

Bu insanlık dramının karşısında durmak, masum insanların ölmesini, sakat kalmasını önlemenin tek yolu vardır, karşı durmak. Eğer Kürt halkı bunu yapıyorsa onunla dayanışma içinde bulunmak bir insanlık görevi olmalıdır. Aksi durumda tüm insanlığın yüzünü kızartan suçları işlemekte, Türk devleti tereddüt etmeyecektir. Çünkü kontrgerilla devlete o denli egemen ki, tek bir sağlıklı sesin arada yükselmesine imkan vermemektedir. Önüne geçemediği tek ses varsa,o da; direnişin sesidir.

Yararlanılan Kaynaklar:

1. Türk Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'in röportajından, Milliyet, 5-6 Eylül 1992
2. Hürriyet, 26 Kasım 1992
3. Milliyet, 28 Kasım 1990
4. Cumhuriyet, 17 Kasım 1990
5. ST 31-15 "Gayri-nizami Kuvvetlere Karşı Harekat" talimnamesinden
6. Kontrgerilla ve MHP, cilt 1, Aydınlık yayınları, s 19 ve Talat Turhan, kontrgerilla, Cumhuriyet, s 19
7. Kontr-gerilla ve MHP, s 16
8. Amerikan Harp Doktorinleri, Rockfeller Vakfı raporu, s 356
9. Emperyalizm Çağı, Harry Magdoff (Aktaran, M Emin Değer, CİA, Kontrgerilla ve Türkiye, s. 104)
10. age, s. 122
11. Mc Namara, 1967 (ABD Savunma Bakanı)
12. Franco Salinas, sıkı yönetim, s. 82-88
13. Cumhuriyet, 21 Kasım 1990
14. Hürriyet, 19 Kasım 1990
15. Güneş, 17 Kasım 1990
16. Uğur Mumcu, Papa-Mafya-Ağca dosyası, s. 143
17. Cüneyt Arcayürek, Darbeler ve Gizli Servisler, s. 160
18. age, s. 190
19. ST 31-15, "Gayri-nizami Kuvvetlere Karşı Harekat" talimnamesinden
20. Özgür Gündem, 20 Mayıs 1993
21. Aydınlık, 12 Ağustos 1993

Açıklamalar

(a) Süper NATO örgütü, CİA'nın denetiminde bütün NATO ülkelerinde kurulmuştu. Örgütün merkezi Brüksel'deydi. ACC (Allied Coordinasyon Comittee) adını taşıyordu. Yılda bir, bütün ülkelerden temsilcilerin katıldığı gizli toplantılar yapıyordu. Örgütün resmi amacı, "bir komünist işgal durumunda gayri-nizami harp yöntemleriyle direnişi örgütlemek" şeklinde gösteriliyordu. Örgütün özel fonları ve silah depoları bulunuyordu. İlke olarak çalışmalarından dolayı yasalara karşı sorumlu değildi. Örgütün İtalya'daki kolu "Gladio", Almanya'da "Anti-komünist Saldırı Birliği", Yunanistan'da "Haut des Roten Bockes", Belçika'da "Glavia" adını taşıyordu, vb. Süper NATO Örgütü, Avusturya, İsveç ve İsviçre (Gizli Müdafaa Örgütü) gibi NATO üyesi olmayan ülkelerde de kurulmuştu.

ABD'den kaynaklanan kontrgerilla savaşını eski ABD savunma bakanlarından Mc Namara şöyle açıklamaktaydı: "Partizan harpleri, bizim harp anlayışımızda değişmeler yapılmasını gerektirdi. Partizan savaşlarının cereyan ettiği bölgelerde büyük miktarda askeri birlik ve büyük çapta silahlar yerine gerilla ve anti-gerilla savaş taktiklerini iyice öğrenmiş ve özel silahlarla donatılmış küçük birlikler kullanmak gerekecektir. (8) ABD'nin "Delta Forces", İngilizlerin "SAS (Specia Air Service)", İtalyanların "Special forces Section" ve Almanların "GSG-9" bu nitelikteki birliklerdi.

ABD eski başkanlarından Johnson, 1964 yılında yaptığı açıklamada dünyanın çeşitli yerlerinde, 49 ülkede 344 ekiplerinin kontrgerilla eğitimi verdiğini söylüyordu. Kuşkusuz bu 49 ülke arasında Türkiye de vardı.

(b) 1970'lerde Türk polis ve istihbarat teşkilatından; Şükrü Balcı, Ilgaz Aykutlu, Kenan Koç, Ümit Erdal, Hiram Abbas (1990'da öldürüldü, MİT'in 1970'lerdeki en etkin üç adamından biri), Mehmet Eymur (MİT'te Abbas'ın yardımcısı), Hayri Kozakçıoğlu (Scotland Yard'da eğitim gördü, Kürdistan'a 1987'de süper yetkilerle atanan vali), Ünal Erkan (halen Diyarbakır'da süper vali görevini yürütüyor) vb. ve benzerlerinin tümü halen Türkiye'de polis ve istihbarat teşkilatını elinde tutuyorlar.

(c) Bu miktar 55 milyonluk Kürt ve Türk nüfusuna bölündüğünde kişi başına 949 TL. düşüyordu. İşkence gören, fişlenen ve kurşunlanan her Kürt ya da Türk, katillere "emeklerinin" karşılığı bu ücreti ödemiş oluyorlardı.

(d) Prof. Abdulhaluk Çay, Prof. İbrahim Kafesoğlu, Prof. Bahaddin Ögel, Ertuğrul Zekai Ökte, Aydın Yalçın vd.

(e) "1967 yılında CİA'nın yurt dışındaki "yararlı dost ve unsurları" desteklemek için harcadığı para, yılda 10 milyon dolara yükselmişti. Bu paranın büyük bir bölümü bizim sendikalar, öğrenci dernekleri, özel kuruluşlar aracılığıyla yurt dışındaki yabancı kuruluşlara aktarılıyordu. Bizim sendikalar, dernekler bir tür paravan kuruluşlar görevi yaparak, para kaynağının CİA olduğu gerçeğinin öğrenilmesini önlüyordu." (CİA Eski Başkanlarından Stanfield Turner'in "CİA, Gizlilik ve Demokrasi" Kitabından).

(f)Faik Türün, 1977'de AP'den milletvekili oldu. Turgut Sunalp, 1982'de devlet partisi MDP (Milliyetçi Demokrasi Partisi)'nin başkanı olarak milletvekili oldu. Emekli olan Memduh Ünlütürk, 1991 yılında Dev-Sol isimli sol örgüt militanları tarafından öldürüldü.

(g) 31.10.1987 tarihli Türkiye'nin sağ görüşlü günlük gazetelerinden "Tercüman", "Weygold" isimli bir GSG-9 yüzbaşınının şu sözlerini başlık yapıyordu: "Özel Türk birliklerinin ikisi 1986 yılında bizim tarafımızdan eğitildi." Bu birlikler ve köy korucularının kullandığı G-3 ve MP-5 silahları Alman firması "Hecker&Koch"a aitti. Almanya, sadece 1989-1990 dönemi için Türk polis ve subaylarına 3 milyon DM'lik harcama yapmıştı (20).

Halklar Mozaiği

ARAŞTIRMA-İNCELEME

KAFKASYA'DA KÜRTLER

Ülkemiz dört parçaya bölünmüş ve halkımızın milyonlarcası Avrupa'dan Amerika'ya, Ortaasya'dan Avustralya'ya kadar dünyanın dört bir yanına savrulmuştur. Kafkaslar'daki ve diğer bölgelerdeki Kürt vatandaşlarımızla yaptığımız görüşmede, bu alanlarda yaşayan halkımızın yoğun sorunlarının olduğunu tespit ettik. Biraz daha gerilere giderek bu alanlara yerleşmek zorunda kalan halkımızın göçlerinin tarihine değinmekte yarar vardır.

Eski **Sovyetler Birliği**, şimdiki **Bağımsız Devletler Topluluğu**'nda toplam nüfusları 600 binin üzerinde olan Kürtlerin Kafkasya eteklerindeki Laçin yöresinde yaşayan bir bölümü bölgede Kafkasya'nın yerlileri olarak tanınırken, çoğunluğu 1800'lü yılların ilk yarısından başlayarak anayurttaki baskı ve katliamların baskısıyla Kafkaslara savrulan göçmen Kürtlerden oluşuyor.

Bugünkü Azerbaycan ile Ermenistan arasında (Azerbaycan sınırları içinde) bulunan Laçin ve çevresindeki Kubatlı, Zengilan, Kelbejar, Cebrail yörelerinde yaşayan Kürtler, bölgede bu yörenin yerlileri olarak biliniyorlar. Kürtlerin bu yöredeki varlıkları çok eski tarihlere dayanıyor. Daha 11. yüzyılda bu topraklarda **Şeddaiye** adı altında kısa ömürlü bir Kürt devleti kurulmuş. Bugün de bu yöre tipik bir Kürt beldesi durumundadır. Laçin ve çevresinin Kürdistan'ın doğal uzantısı, anayurdun küçük bir parçası olduğu her yönüyle belli.

KAFKASLAR'DA KÜRTLER

Yerli Laçin Kürtleri dışındaki Kürtler, 1800'lerden başlayarak 1930'lu yıllara dek aralıklarla savrulmuşlar bölgeye. Anayurttan Kafkasya'ya savrulan Kürtler çoğunlukla Ermenistan'a yerleşmişler. Daha sonra bunların bir bölümü Gürcistan'a geçmiş. Ermenistan'da yaşayan Kürtler buraya anayurdun Mardin, Diyarbakır, Antep, Kars ve Dersim bölgelerinden gelmişlerdir. İlk geliş 1830-1857 yıllarında gerçekleşen **Yezdan Şêr** isyanından sonra olmuş. İsyanı kanla bastıran Osmanlılar, binlerce Kürdü anayurdundan sürmüş. Sürgünler Kafkaslara gitmişler. **Şeyh Ubeydullah** isyanından sonra kabaran yeni bir göç dalgası yine Kafkaslara vurmuş. Yüzyılın başında, 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesinde ve savaş sırasında binlerce Kürt aynı nedenlerle yine Kafkaslara sığınmış. Bu dönemin göç kafilelerindeki çocuklardan bugün hayatta olan tek-tük ihtiyar Kürtler, anayurda ilişkin çocukluk anılarını bütün tazeliğiyle koruyorlar. Bunlardan Ermenistan'ın Elagaz bölgesindeki Afşin köyünde karşılaştığımız **İsxan Aslan,** kendisiyle yaptığımız doyumsuz söyleşide bize kendilerinin Ankosi aşiretinden olduklarını ve Ermenistan'a Kürdistan'ın Beşiri yöresinden geldiklerini, o yörede akrabalarının bulunduğunu belirttikten sonra, babası, dedesi ve akrabalarına ilişkin çocukluk anılarını anlatırken, anayurttaki çocukluğunu yeniden yaşıyor gibiydi.

Yüzyılın başında katliamdan kaçan Ermeni kafilelerle birlikte bazı Kürt gruplar da Ermenistan'a sürüklenmişler. Aslen anayurdun Serhad bölgesinden olan Ermenistan Kürtleri anayurttaki Şerge, Sipxi, Roşgi aşiretlerinden olduklarını söylüyorlar. Ermenistan Kürtleri'nin bir bölümü de **Şeyh Said** (1925) ayaklanmasından sonra başlatılan soykırımdan kaçarken düşmüşler buralara.

Kürtlerin anayurtlarından eski Sovyet cumhuriyetlerine savruluşları yalnızca Kafkaslarla sınırlı değil. İran Şahı 1. Abbas döneminde, Şah'a karşı Doğu Kürdistan'da ayaklanan Kürtler İran'ın Horasan bölgesine ve Türkmenistan sınırına sürülmüşler. Sürgün Kürtlerin önemli bir bölümü daha sonra Türkmenistan'a geçmişler. Politika uzmanı **Çerkes Babuyef** *"Türkmenistan'ın dili"* adlı yapıtında o döneme ilişkin elde ettiği verilere dayanarak Türkmenistan'da 250 bin Kürdün yaşadığını söylüyor. Ne yazık ki süreç içerisinde uğradıkları asimilasyonla çoğu yabancılaşmıştır. Türkmenistan'da bugün de hala milli özelliklerini koruyup sürdüren küçük bir Kürt topluluğu var.

BDT'DE KÜRTLER

Resmi Sovyet kayıtlarına göre (1987 sayımlarında) SSCB'de yaşayan Kürtlerin toplam nüfusu 152 bin 717 kişidir. Bölgedeki Kürt aydınları eski Sovyet yetkililerinin her konuda olduğu gibi bu konuda da hesabı kitabı şaşırdıklarını, Sovyet kayıtlarındaki rakamların gerçek dışı olduğunu söylüyorlar.

Erivan Üniversitesi Profesörlerinden **Şefir Aşiri** ve **Şah Ruprodov** ile sorun üzerine yaptığımız görüşmede, BDT'de yaşayan Kürtlerin resmi ve gerçek nüfus dökümlerini yaparak bize şu bilgileri veriyorlar:

	Resmi	Gerçek
Ermenistan:	52.000	**80.000**
Azerbaycan:	13.000	**300.000**
Gürcistan:	40.000	**70.000**
Kazakistan:	0	**45.000**
Rusya:	0	**45.000**

Son iki ülkede Kürtlerin az sayıda da olsa varlıkları biliniyor. Fakat onlara ilişkin resmi hiçbir veri yok.

SOVYETLER'DE KÜRT SÜRGÜNÜ

1917 Ekim Devrimi'yle kurulan Sovyet iktidarı, başlangıçta bütün Sovyet azınlıklarının temel haklarını anayasal güvence altına alarak, onlara toplumsal olgunluk anayasası uyarınca toplumsal, kültürel, siyasal her alanda gelişip olgunlaşabilmeleri için gereken olanakları (dönemin koşulları elverdiği oranda) sağlıyor. İşbaşına gelen **Lenin** önderliğindeki Sovyet yönetiminin aldığı ve uyguladığı ilk kararlardan biri bu oluyor. Bütün öteki Sovyet azınlıklar gibi Kürtler de anayasal haklarını kullanarak 1923'de kendi toprakları **Laçin** ve yöresinde **Kızıl Kürdistan Otonom Kürt Cumhuriyeti'**ni kuruyorlar. Doğrudan Lenin tarafından sağlanan 5 milyon ruble ile finanse edilen "KKOKC", 1931 yılında merkezi Sovyet yönetiminin kararıyla lağvediliyor. Bununla yetinmeyen Sovyet yönetimi bölgedeki Kürtlerin büyük bölümünü 1937'de başlayarak 1944-48 ve 1952 yıllarında Türki Sovyet cumhuriyetlerine sürgün ediyor.

Ekim Devrimi'nden sonra Sovyet yönetiminin uğradığı bu sapmanın Sovyet halklarının bütününü kapsayan, çok kapsamlı ve son derece gözü kara bir tasarıdan kaynaklandığı seziliyor. Yaşamı zorlamak "tarihi arkasından itmek" ya da olgunluk yasasıyla oynamak, bu nesnel yasayı zorlamak anlamına gelen, azınlıklara yönelik uygulamaların, Sovyet yönetimince hazırlanmış kapsamlı bir planın ilk uygulamaları olduğu çok güçlü bir olasılık olarak beliriyor.

1937-47-48 ve 52 yıllarında Kürtler iç bölgelere sürülmüşlerdir. Nitekim o yıllarda Müslüman olan Türki cumhuriyetlere sürülen Müslüman Kürtlerin çok büyük bir bölümü kendileri gibi Müslüman olan Türki halklar içinde eriyip gitmiş-

tir. Sonuç budur. Kürtlerin Türki halklar içinde eriyip gitmelerinde ortak din faktörü belirleyici olmuştur.

Aynı dönemde Kafkaslarda Müslüman soydaşlarıyla yaşayan Yezidi Kürtlerine ilişilmemiş olması dikkat çekicidir. Yezidi Kürtler bulundukları yerde Hıristiyan, Ermeni, Gürcü halklar içinde daha hızlı, kolay ve rahat eriyebilirler. Birbiriyle uyumsuz olmakla birlikte, Yezidi ve Hıristiyan dinler arasında tarihsel ya da güncel bir sorun yoktur. Nitekim Ermeni yönetiminin Yezidi Kürtlere başından beri uygulaya geldiği, tümüyle din faktörü üzerine inşa edilmiş özel bir asimilasyon politikası vardır.

ERMENİSTAN'IN "YEZİDİ" POLİTİKASI

Ermenistan'da Ermeni milliyetçilerinin Kürtlere karşı yoğun bir eritme kampanyası yürüttükleri görülüyor. Bu kampanyada, Yezidi dininden Kürtlerin Kürt olmadıkları teması işleniyor. Ermenistan'daki Müslüman Kürtlerin tamamı Sovyet döneminde Müslüman Türki cumhuriyetlere sürülmüş olduğundan, bugün Ermenistan'da yaşayan Kürtlerin tümü Yezidi Kürtlerdi. Ermeni milliyetçilerin bu kampanyaları göz önüne getirilirse Ermeni yönetiminin Kürtlerin Ermenistan'da bulunmadığını var saymaktadır.

Ermeniler, Yezidi Kürtlere karşı kampanyalarını iki türlü yürütüyorlar: Yezidi Kürtler arasında satın aldıkları bir avuç din adamı, Ermeni hükümetinin çok yönlü ama örtülü desteğiyle Kürtlere "kendilerinin Kürt olmadıklarını" propaganda ediyorlar. Şeyh Kerem Abdoyan, Şeyh Hasani Muhmud gibi işbirlikçi uşaklar asimilasyon kampanyasının halk içindeki sacayaklarıdır.

Ermenistan "Doğu Bilimleri Akademisi"nin önde gelen öğretim üyelerinden Garnik Asatriyan, Asat Polatyan, Yergen Nacaryan gibi "bilim adamları," günlük Ermeni basınında, Yezidilerin Kürt olmadıklarını kanıtlamak için her türlü cambazlığı yapmaktadırlar. Bu "bilim adamları" öyle ateşliler ki, Yezidilerin Kürt olmadıklarını "kanıtladıkları" gibi "Zazaların da Kürt olmadıklarını, Ermeni kökenli olduklarını kanıtlıyorlar."

Ermenistan'da Kürtlere karşı yöneltilen kampanya ilk bakışta bağımsız kişi ve çevrelerce yürütülüyormuş gibi görünüyorsa da, devletin bu konuda örtülü onayı ve yoğun desteği olduğu ve hatta kampanyanın kaynağının resmi devlet politikası olduğunu görmek zor değildir. Bunun en belirgin kanıtı, Ermenistan'daki Kürt azınlığın haklarının zaman içinde parça parça geri alınarak sınırlandırılmasıdır.

Devlet, Yezidi Kürtlere yönelik asimilasyon çabalarına siyasal içerik kazandırmayı da ihmal etmemiş. Bunun için de, Ermenistan parlamentosunda bir sandalye ayırarak cahş Şeyh Hasan Hasunyan'ı sandalyeye "Yezidiyan Milletvekili" olarak oturtmuş. Devlet, bilim adamlarına "özgün bir Yezidiyan alfabesi" ısmarlamış. Söz konusu "özgün" Yezidiyan alfabesinin kısa bir süre sonra piyasaya çıkacağı söyleniyor. Bölgedeki işbirlikçi şeyhlere Yezidi Kürtleri cahş demektedir.

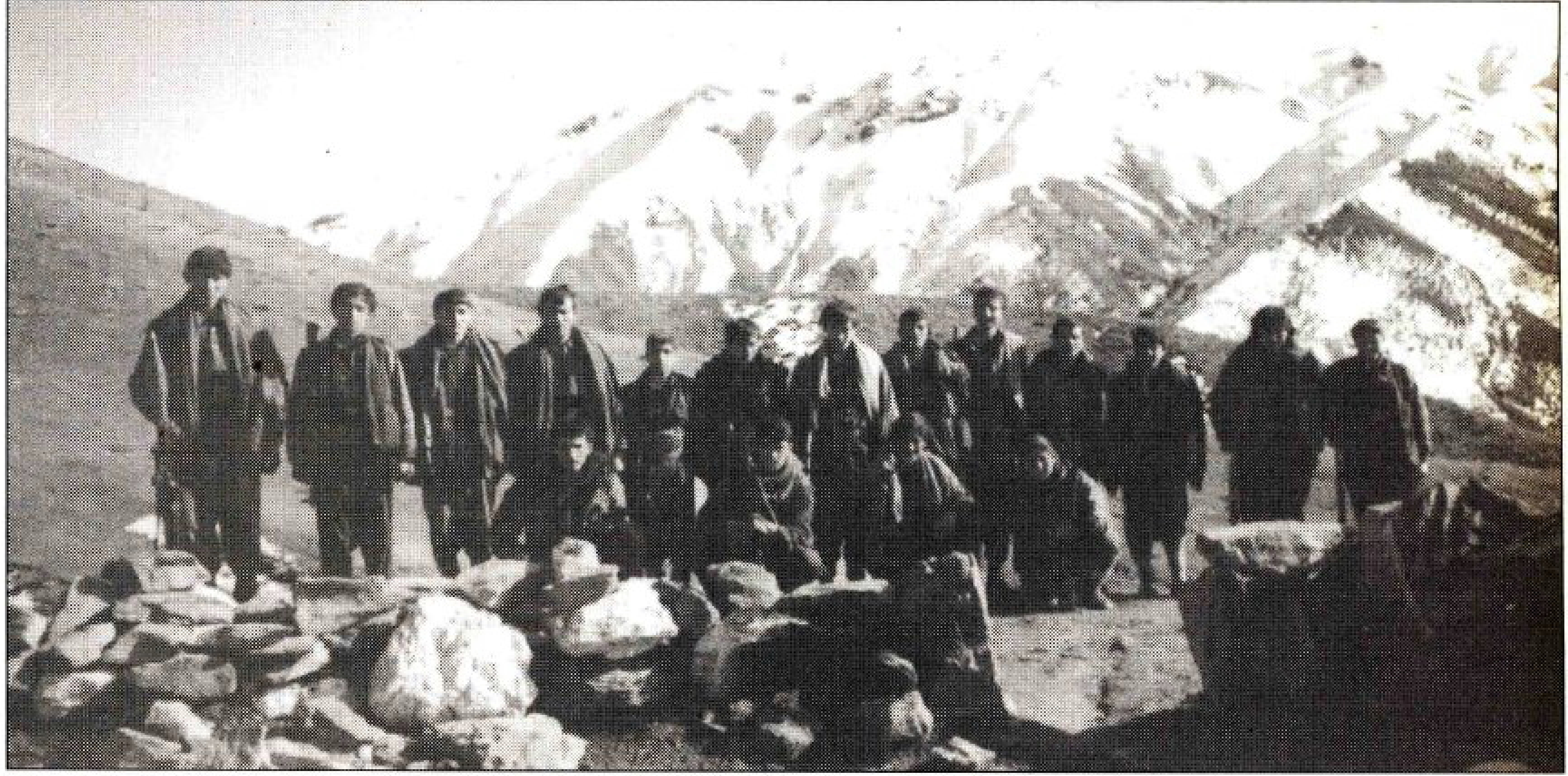
Kürt Enstitüsü Başkanı **Prof. Şerif Aşiri, Prof. Şak Raxudo**, yazar **Karlin Çaçani** gibi Kürt aydınları "faili meçhul" saldırılara uğramışlar. Çocuk hastalıkları dalında yaptığı çalışmalarla uluslararası ün kazanan Kürt profesörü **Saidi İbo** 1992 yılının Ocak ayında kimliği belirsiz kişiler tarafından katledilmişti.

Ermeni milliyetçilerin Kürtlere karşı süregelen ve özellikle 1988'de çığrından çıkan asimilasyon kampanyaları ve fiili saldırıları son dönemlerde iyiden iyiye yavaşlamış, hatta yerini Kürtlere karşı ılımlı, anlayışlı yeni bir tutuma bırakmış. Ermenilerin bu tutum değişikliğinin Kürdistan'daki gelişmelere bağlı olduğu açıkça görülmektedir. Ermeni yönetiminin süregelen asimilasyon politikasının zararlarını görerek bunu düzeltme yönünde çaba harcadığı yine Ermenistan'da yaşayan Kürtler tarafından dile getiriliyor.

GÜRCİSTAN'DA KÜRTLER

Gürcistan'daki Kürtlerin çoğunluğu buraya Ermenistan'dan gelmiştir. Gürcistan Kürtlerinin küçük bir bölümü de 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı yıllarında, daha çok ekonomik nedenlerle Tiflis'e giden göçmen Kürtlerden oluşuyor. Gürcistan'daki Kürtlerin çoğunluğu başkent Tiflis ve çevresinde yaşıyor. Bu ülkedeki Kürtlerin iktisadi ve sosyal durumları oldukça geridir. Kürtler yaşamlarını çok ağır ve tehlikeli işlerde çalışarak kazanıyorlar.

Gürcistan devletinin Kürtlere karşı olumsuz bir tutum ve yönelimi yok. Tersine, devlet burada Kürtlere son dönemlerde bazı kültürel haklar ve olanaklar sağlamış. Gürcistan Kürtleri milli özelliklerini, kişiliklerini oldukça iyi koruyabilmişler. Kurdukları çeşitli demokratik derneklerle sürdürdükleri çok yönlü etkinliklerle kültürlerini koruma ve geliştirme yönünde yoğun çaba harcıyorlar. Kürt aydınların burada oldukça geniş kapsamlı ve çok yönlü çalışmaları var. Tiflis'te profesyonel Kürt tiyatro grupları mevcuttur.

Ronahi (Aydınlık) adı altında bir demokratik kitle derneği kurmuşlar. Devlet tarafından tanınıp onaylanan Ronahi'nin Kürdistan Yurtsever Aydınlar Birliği (-YRWK) ile düzenlediği bir protokolü var. Bu protokolde, Ronahi, YRWK ile Kürt dili ve kültürünün geliştirilmesi yönünde birlikte yoğun çaba harcamayı taahhüt ediyor. Ronahi haftada bir gün Kürtçe radyo yayını yapıyor. **"Ronahi"** adlı bir aylık gazete de Rusça çıkarılıyor.

KRASNADAR'DA KÜRTLER

Krasnadar, Rusya Cumhuriyeti'nin güneybatısında, Kafkasların Karadeniz'le birleştiği kuzey eteklerinde ovalık bir bölge. Bu bölge, 70 ayrı milliyetten toplulukların yaşadığı enternasyonal bir bölge. Bölgenin en büyük yerleşim birimi Krasnadar şehridir. Bölgede 45 bin dolayında Kürt var. Bunlar reel sosyalizm döneminde, sürgünlerde ve 1988'de patlak veren Karabağ çatışmalarından sonraki gelişmelerdir. Krasnadar'a 1988'de ve daha sonraki yıllarda gelen göçmen Kürtler aradan geçen bunca zamana karşın hala resmi oturum haklarını alamamışlardır. Şu anda da, bunların Krasnadar'daki statüleri belirsizdir. Bölgede daha çok kırsal alana yerleşen Kürtler son derece elverişiz koşullarda tarım işçiliği ve küçük çaplı hayvancılıkla uğraşmaktadırlar. Krasnadar'da görüştüğümüz Kürtler, bölgede çok dağınık durumda olduklarını, gerekli irtibat ve çalışmaların düzenlenemediğini bu yüzden çok ciddi bir asimilasyon tehlikesi içinde olduklarını belirttiler.

KAZAKİSTAN'DA KÜRTLER

Kürtlerin Kazakistan'a gidişleri Sovyet yönetiminin 1937 yılında Müslüman Kürtleri buraya zoraki sürgün etmesiyle zoraki bir gidiş olmuş. Kazakistan Sovyet Kürtlerinin sürgün merkezlerinden biri.

1937'den sonra 1944-48 ve 52 yıllarında Müslüman Kürtlerin buraya sürgünleri devam etmiş. Kürtler buraya çoğu kez ağır kış koşullarında hastalıktan ve soğuktan önemli kayıplar vererek ulaşabilmişler. O dönem sürgün Kürtleri, Kazakistan'a sürgün edilmelerine tepki göstermişler. Bunun için gösteriler yapmışlar. Kürtlerin Kazakistan'da yaptıkları gösterilerde önde gelen Kürtler Kazak yönetimince tutuklanarak cezalandırılmış. Bunlar arasında, **Paşa Yaşiri, Tefuri Ali, İskenderi Şehbiri** cezaevlerinde katledilmişler. Kazak yönetimi, Kürt sürgünlere oldukça ağır yaptırımlar uygulamış. Örneğin Kürtleri başkent Alma Ata'da zorunlu iskana tabi tutmuş ve şehir dışına çıkışlarını yasaklamış. Sovyetlerin dağılmasıyla birlikte oluşan yeni koşullarda, burada varlıklarını koruyabilen Kürtlerin durumunda da kimi bir iyileşme, rahatlama olmuş.

Kazakistan'da yaşayan Kürtler oluşan yeni ortamdan yararlanarak, **Kürdistan** adında bir gazete, **Kürt** adında bir dergi yayınlamaya başlamışlar. Kazakistan'da yaşayan Kürtler arasında eğitim düzeyinin yüksek, aydınların sayısının oldukça kabarık olduğu söyleniyor. Kazakistan'da Kürt aydınları, 1989 yılında **Yekbûn** adı altında bir dernek kurarak faaliyetlerini sürdürmektedirler.

AZERBAYCAN'DA KÜRTLER

Kürtler burada, Laçin, Kelbejar, Kubatlı, Zengilan ve Cebrail yörelerinde yaşıyorlar. Bölgenin merkezi Laçin'dir. Laçin, Ermenistan ile Karabağ arasındaki koridorda bulunuyor.

1926 yılında yapılan nüfus sayımında, Azerbaycan'daki Kürtlerin sayısı 41.500 kişi olarak belirlenmiştir. Azerbaycan yönetimince yapılan en son nüfus sayımında ise (1987) Kürtlerin nüfusu kayıtlara 13.000 kişi olarak geçmiştir. Öteki BDT cumhuriyetlerindeki Kürtlerin durumlarıyla kıyaslandığında, Azerbaycan'da yaşayan Kürtlerin durumu en kötü olanıdır. Azerbaycan'da yaşayan Kürtlerin çoğunluğu Müslümandır. Azeri yönetimi Kürtlere karşı asimilasyon propagandasında sürekli şu temayı işliyor: "Hepimiz elhamdüllilah Müslümanız. Kürtlüğe gerek yok... Azerilik ve Türklük hepimize yeterlidir... Ne mutlu Azeriyim, Türküm diyene... vs." Azerbaycan'a bağlı Nahçivan özerk bölgesinde de 10-15 bin dolayında Kürt yaşamaktadır. Bunların durumları da Azerbaycan'da yaşayan Kürtlerin durumuyla aynıdır.

VE... LAÇİN

Ekim Devrimi'nden sonra Sovyet azınlıklarına tanınan anayasal haklardan yararlanan Kürtler, 1923 yılında Laçin'de **Kızıl Kürdistan Otonom Cumhuriyeti**'ni kurdular. Otonom Kürt yönetimi Kürt kültürünü koruyup geliştirebilmek için Kürtçe radyo yayınını başlatıyor. Kiril alfabesiyle **"Kürdistan"** gazetesini çıkarıyor. Kürtçe eğitim veren okullar açıyor. Bunlar için gereken Kürtçe ders kitaplarını basıyor. Kürt öğretmenler yetiştirecek öğretmen okulları açıyor. Kürt otonom yönetimi bütün bunları, Lenin'in dönemin Azerbaycan Parlamentosu Başkanı Nerimanof'a çektiği telgrafla, Azerbaycan Cumhuriyeti'ne bağlı Kızıl Kürdistan Otonom Cumhuriyeti'ne derhal ödenmesini emrettiği 5 milyon ruble ile gerçekleştiriliyor. 1923 yılında kurulan Kızıl Kürdistan Otonom Cumhuriyeti, varlığını ancak 8 yıl sürdürebiliyor. 1931 yılında dönemin Sovyet yönetimince alınan bir kararla Kızıl Kürdistan Otonom Cumhuriyeti lağvediliyor. Sovyet ve Azerbaycan yönetimi, bu uygulamaya mantıklı bir gerekçe göstermiyorlar.

Sovyet Kürtlerine yönelik haksızlıklar, anayasal haklarını ellerinden zorla almakla sınırlı kalmıyor. Bu haksız şoven uygulamanın ardından, okulları kapatılarak Kürtçe eğitim olanakları da ellerinden alınıyor. Bununla da yetinmeyen yönetim, 1937'de Laçin, Ermenistan ve Gürcistan'da yaşayan Kürtlerin Müslüman olanlarını Kazakistan'a sürgün ediyor. Sürgün uygulaması 1944-48 ve 52 yıllarında aralıklı olarak sürüyor. Laçin'de kalan Kürtler üzerinde Azerbaycan yönetiminin asimilasyon çabaları yoğunlaşıyor. Azeri yönetimi, Kürtlerin nüfus kütüklerine zorla Azeri olarak yazıyor. Kürtlerin, Kürt kimlikleri alınarak, yerine Azeri kimlikleri dağıtılıyor.

Sovyetlerin dağılmasıyla oluşan yeni durumda, 1988 yılında, Laçin şehir merkezinde toplanan binlerce Kürt, kendilerini Azeri olarak gösteren kimliklerini topluca yakıyorlar. Bu olaydan sonra Azeri yönetimi Kürtlerin, Kürt olduklarını kabullenerek, yeni Kürt kimlikleri tanzim etmek zorunda kalıyor. 1988'de Ermenistan ile Azerbaycan arasında Karabağ sorunundan dolayı çıkan çatışmalarda her iki tarafta Kürtleri kullanma uğraşına girmişler, ancak Kürtler tarafsız kalmayı yeğlemişler ve bunu da başarmışlar. Eski Sovyet cumhuriyetlerindeki Kürtler arasında ulusal uyanış, Sovyetlerin dağılmasından sonra hızla yayılmıştır. Tüm Kürtler Kuzey Kürdistan'da PKK öncülüğünde verilen ulusal kurtuluş savaşını destekliyor ve kurtuluşunu bu mücadelede görüyor.

Yabancıların ölüm ile burun buruna yaşadığı cehennem

MÜLTECİ KAMPLARI

Büyük umutlarla Avrupa'ya gelen insanlarımız, Avrupa gerçeğiyle karşı karşıya kaldıklarında tüm umutları yıkılıveriyor. Umut kapısı olarak sunulan Avrupa'nın umut değil, umutsuzluk kapısı olduğunu yaşadıkları acı gerçeklerle kavrıyorlar. İnsanlarımıza umut diye sunulan bu umutsuzluk kapısını biraz irdelemek istiyoruz.

1950'li yılların sonlarından itibaren yoksul üçüncü dünya ülkelerinin insanları için, başta Almanya olmak üzere diğer Avrupa ülkeleri birer umut kapısı oldular. Ancak Türkiye açısından, Avrupa'da Asyl, Azül, Penaberti denilen mültecilik olayı özellikle 12 Eylül sonrasında başladı. Kürdistan'da ise 1984 atılımı sonrası, devlet özellikle gençlik kesimini yurt dışına taşırarak, mücadeleye katılmalarını engellemeye çalıştı. 1987-88 yılları ise göçün patlama yılları oldu.

Türkiye ve Kürdistan'da devlet eliyle göç hızlandırılırken, Afrika ülkelerindeki kuraklık ve açlık, Latin Amerika ülkelerindeki iktidar değişiklikleri ve askeri müdahaleler, Asya'daki soykırım ve insan hakları ihlalleriyle emperyalist tekellerin silah satışları, göçün uluslararası boyutta artmasına sebep olan etkenler oldu.

Özellikle 1987-90 yılları göç olaylarının yaşandığı yıllar olarak kabul edilse de, bugün dahi bu göç alabildiğine yoğun bir şekilde devam etmektedir. Ülkemizde devlet işbirliğiyle çalışan kimi resmi ya da gayri resmi kuruluşlar, milyonlar karşılığında insanlarımızı yurt dışındaki ateşin kucağına atmaktadırlar.

İstanbul'un Beyazıt, Laleli, Sirkeci gibi semtlerinde kurulan şebekeler her gün yüzlerce insanımızı Avrupa'ya yollayarak milyarlarca lirayı cebe indirirken, devlet de bu şebekelere her türlü kolaylığı sağlamaktadır. Afrika'dan İngiltere'ye, İskandinavya'dan Doğu Avrupa ülkelerine kadar kolları olan bu insan tüccarları, TC bankalarına akıttıkları kara paralarla ekonomiye büyük bir destek olmaktadırlar.

Ülkemizdeki göçün baskı ve soykırımdan doğduğu bilinen bir gerçek. Ancak, insanlarımızın itiraflarıyla ortaya çıkan ve belgelere dayanan bir diğer gerçek ise, devletin ülkemizi insansızlaştırma planının bu şekilde hayat bulması olayıdır. Devlet teşviki ve söz konusu şebekelerin aldatmaca girişimleriyle yurtlarından çıkartılması tamamen özenle hazırlanmış bir planın parçasıdır. Bu planın işleyişinde birçok emperyalist ülkenin de desteği vardır.

TC binlerce insanın eline pasaport vererek ve teşvik ederek sonu belli olmayan dikenli bir maceraya sürüklemektedir. Bu durumun sis perdesini araştırıp kaldırdığımızda, tarlasını, altınlarını daha doğrusu tepeden tırnağa neyi varsa satıp Avrupa'nın sahte hülyalarına kanan insanların burda çektikleri acıların sorumlusunun TC olduğu çok netçe görülmektedir.

Bu süreç nasıl başladı

12 Eylül sonrasında başlayarak halk, Mardin, Siirt ve Diyarbakır'ın merkez ve ilçelerinin göbeğinde ev eşyalarını, hayvanlarını ve tahılını satışa çıkarmaya başladı. Bu manzara 1988 yılına kadar devam etti. Ve otobüs terminallerinde vedalaşarak, bilinmeyen yerlere gidiyorlardı. Avrupa'dan gelen "ermişleri" anlatmıştı onlara "Orası bir harikalar diyarıdır, para, ev ve her şey var" denilmişti kendilerine. Evet "ermişleri" öyle demişlerdi bu insanlara. İstanbul Atatürk Hava Limanı'nın kontrol kapısını rahatlıkla geçiyorlardı. Peronun gerisinde kalanlar gidenlere el sallayarak güle güle diyorlardı. Ve bir de insan tüccarları el sallıyordu. İşte bu insan tüccarları, onları soyup soğana çevirmişti, artık istese de bu insanlar bir daha köylerine dönemezlerdi. Sınır köyleri böylece boşaltılmaya çalışılmıştı. Yezidi Kürtler'den sadece ihtiyarlar köylerde kalmıştı. Ancak mücadelemiz yapılan tüm bu planlara rağmen gelişerek 1990'lardaki serîhildanlara ulaştı. Botan'dan Maraş'a kadar yayılan mücadele Avrupa basınında da yer alıyordu. Aslında Avrupalılar bu planın iflasını ta 1980'lerde anlamıştı. Genelde yabancılar için, özelde ise Kürtler için birtakım kararlar aldılar ve 1988'in başlarında yürürlüğe koydular. Göç planlarında, TC'nin emperyalist ülkelerin yöntemleriyle çalıştığı, gerek Avrupa'da beklemeksizin işlemlerin yapılmasından ve gerekse de ermişlerin itiraflarından anlaşılıyordu. Her şey çok açıktı ve ortada bir gerçek vardı. O da insanlarımızın bu planlara alet olduğu ve ülke dışındaki kamplara dağıtıldıklarıydı. Almanya, parçalanmış ailelerin birleştirilmesi (Familienzusammenführung) yasasında değişikliğe gidiyor ve 16 yaşından büyüklere vize uyguluyordu. Hollanda'da ise mülteciler ayrı ayrı toplama kamplarına alınmıyordu. İngiltere, İsviçre ve İskandinavya ülkelerinde ise mülteciler tamamen polisin insafına terk edilerek aranıp aranmadıklarına dair belgeler isteniyordu. 1988-90 yılları arasında yurt dışındaki mülteci kampları Kürtler için tam bir cehenem olmuştu.

Kamplarda son durum

Kobay olarak kullanılmalar genellikle uzun süre oturma izni bekleyen ve beklemekten psikolojik rahatsızlıkları olanlar üzerinde yapılıyor. Bunun yanısıra toplu ca kobay olarak kullanılanlar var. Bunların en bariz örneği, 25 Ekim 1988'de tren yoluna atlayarak hayatına son veren Zülküf Üzülmez'dir. Aslen Ergani'li olan Üzülmez, Hollanda'da mülteciydi ve bunalımlı dönemleriyle ilgili olarak "hastanede yeni ilaçların üzerinde denendiğini" söyleyerek "boşlukta gezen, dünyayla alakası olmayan insan haline sokulmaya" çalışıldığını belirtiyordu. Bundan başka İsviçre'de atom sığınaklarında kalmaya mecbur edilen ve orada kalma ve dayanma derecesinin ölçüldüğü insanlarımız da örnek olarak gösterilebilir. Ayrıca kendini yakan insanlarımızı da unutmamak gerekir. 5 Ekim 1989 günü, ifadeleri daha evvel alınmış olan ancak delillerin yetersizliği gerekçesiyle Türkiye'ye geri gönderilmek istenen iki mülteci, kendini diri diri yaktı. Şexo İyigüven olay yerinde ölürken, Doğan Aslan ağır yaralı olarak hastaneye kaldırılıyordu.

Kamplarda yaşama ve küçük bir odada birkaç kişi ile kalma doğallaştı. Uzun süre oturma izninin çıkmaması ve sağlıksız yerleşim-beslenme önemli hastalıkları da birlikte getiriyor. En çok psikolojik rahatsızlık gözleniyor, sarılık vakalarının kesin rakamları ise bilinmiyor. Yine bu kamplar yarı açık cezaevleri gibidir. Çoğu şehirlerin uzağında olan kamplar izole olmuş durumda.

Son dönemlerde çeşitli Avrupa televizyonları iltica cılarla ilgili belgesel filmler yayınlamaktadırlar. Bu belgeseller tam bir insanlık dramını gözler önüne sermektedir.

Bu belgesellerden en sonuncusu ise İspanya televizyonunda 13.10.1992'de yayınladı. Filmin konusu Avrupa'ya yerleşen göçmenlerdi. Özelde Kuzey Afrika, geneldeyse çeşitli ülkelerden gelip Avrupa'ya yerleşmek isteyen insanların yarattığı sorunlar, Avrupa'nın geleceği ve alınması gereken önlemler tartışılıyordu. Özellikle Güney Avrupa ülkeleri olan İtalya ve Fransa'nın başı göçmenlerle dertte. Milyonları aşan Kuzey Afrikalı (Cezayir, Fas) ve Afrika'nın diğer ülkelerinden gelen ilticacılar birden bire dev bir sorun olmuştu. Dahası milyonlarca insan kanunsuz olarak bu ülkelerde yaşıyor ve çalışıyordu. Avrupalılar yabancı akınını bir tehdit olarak değerlendiriyor.

Yaptığımız araştırmada oldukça ilginç bir durumla karşılaştık. Avrupa ülkelerine giden yabancıların çoğu yüksek öğrenim sahibiydiler. Sorduğumuz soruları bu kesim, ülkelerinde mevcut iktidardaki rejimlerin diktatörlüğünden yakınarak cevaplıyorlardı. Avrupa ülkelerinde çok çetin ve baskıcı şartlar altında yaşayan bu kesim, buna rağmen bu durumu ülkelerindeki yaşam biçimlerine tercih ediyorlardı. Örneğin çoğu mühendis olan Cezayirli bir grubun yaşam öyküsü televizyonda dile getirilirken bu durum görüntülerle belgelendiriliyordu. Polis, oturum izni olmadan ülke içinde oturanlara yönelik yaptığı operasyonda, çoğu kaçak olarak çalışan bu kesimin hangi koşullarda çalıştıkları ve aldıkları ücret insanı şaşırtacak düzeydeydi. Bir taraftan işletmelerin baskısı, diğer taraftan devlet güçlerinin gizli zincirlerini enselerinde hissetme korkusu yaşamı çekilmez kılıyordu. Yabancılar sancısının genelde Avrupa'yı, özelde ise AT ülkelerini sarmış olduğunu hayatın her alanında görmek mümkün.

Göçmen ve ilticacılar Avrupa'da gelişmekte olan kültürel ve siyasi ırkçılığın yeni hedefleri durumundadır. Nitekim Almanya, İsveç ve Fransa gibi ülkelerde bu açıkça belirtiliyor. Fransa, ülkelerine yerleşen Kuzey Afrikalıların gelecekte Fransa için önemli bir tehdit durumuna gelebileceğini resmi ağızlarla ima etmektedir. Bu ülkelerde neo-nazilerin ve yabancı düşmanlığını savunan siyasal partilerin halk kesiminde önemli bir destek elde etmeleri ve özellikle Almanya'nın yabancılara cehennem olması bu tehlikeli gidişatın bir kanıtı olarak gözler önüne seriliyor. Yani Avrupa boydan boya bir ırkçılığın tehdidi altına giriyor. Bu adeta bazı fanatik grupların değil, söz konusu devletlerin eliyle de yapılmaktadır. İşsizlik had safhalara ulaşmış, ekonomik ve sosyal buhranla kaynamaya başlayan Avrupa, suçu fanatik gruplar üstüne atarak kendini aklama yoluna gidiyorsa da kimseyi inandıramıyor. İtalya ve Almanya'da işin içine öldürme olgusu da girince iş daha da sarpa sarmış durumdadır.

Norveç gibi ülkelerde ise birçok eğlence yerleri ve lokantalar ilticacılara kapanıyor durumda. Kim ne derse desin, bu gelmekte olan, siyasi ve ekonomik sorunların ve ırkçılığın ayak sesleridir. Modernleşen Avrupa'da çalışma saatleri asgariye indirilmiş, ilticacıların emek gücünü sömürerek elde edilen verim oranı yarıya inmiş durumda. Bulunan çözüm ise ilticacıları sepetlemek oluyor. Bunun yöntemi ise fanatik grupları harekete geçirerek bu işi yapma oluyor.

Ve bu konularda resmi ve gayri resmi ağızlardan yapılan açıklamalar birbirini tutmadığı gibi, gerçeklikten de oldukça uzak demeçler verilmektedir. Hükümet yetkilileri ilticacıların ucuz çalıştırılmasını özel işletmelere yüklerken, Fransız bir işletmeci ise "ucuz iş gücüne ihtiyaçlarının olmadığını" belirtirken, bir Fransız politikacı ise "direkt olarak halka gelmeyin, sahip olduğumuz insani geleneklerden dolayı bunu söyleyemeyeceklerini" belirtiyor "ancak bunun başka yollardan anlatılması gerektiğini ve bu yüzden işlerinin zor olduğunu" dile getiriyordu.

Danimarka Dışişleri Bakanı Jensen, AT'nin ilerde ortak bir ilticacı politikası izlemek zorunda olduğunu belirtiyor. Brüksel'in siyasi, ekonomi merkezi ve sosyal kararlar organı durumuna geçeceği işaretlerini verdiğini, bu yüzden yeni teknolojik gelişmelerden yararlanılarak, önlemlerde kullanılacak yeni metotların hızla hayata geçirilmesinden bahsetmektedir. Bakan bu demeci verirken, Polonya ve Almanya sınırlarına dayanmış 8 milyona yakın, normal ücretlerin yarısına çalışmak isteyen Rusyalı ve Yugoslavyalı insan bulunuyordu. Polonya ucuz ücrete çalışan Rus işçilerini çalıştırmaktadır. Doğu Avrupa ülkelerinden gelenler karın tokluğuna bile her işi yapmaktadırlar. Bir Rus yetkili, "bize eskiden neden kapılarınızı açmıyorsunuz diyenler, bugün kapıları yüzümüze kapatıyorlar" demektedir. Ve ilticacılara yönelik tartışmalar giderek büyürken, insanın aklına şu soru da gelmiyor değil: Bu kadar insan buraya geleceğine neden ülkelerinde durup mücadele etmiyorlar? Bunu yaptıklarında hem yaşamlarını düzeltirler, hem de arzuladıkları özgürlüğe mücadele ederek kavuşacaklardır.

Kendi ülkelerinin zenginliklerini bir avuç tefeciye terkeden bu insanlar acaba Avrupa'da çok gelişmiş ve örgütlü olan bürokratik devlet aygıtı ve kapitalist tefeciliğe karşı başarılı olabilecekler mi? En azından barış, zenginlik, rahat yaşam şartlarının yakalanması şiarıyla kendini Avrupa'ya atan bu insanlar, doğrusu hergün ölümü enselerinde hissediyor. Barışı zehir olarak yutmayı öğreniyorlar.

Genel panorama böyle iken, bu panoramanın içinde yüzbinlerle ifade edilen Kürt ve Türk insanının durumu nedir acaba? Bugün ülkeden kopan ve tüm varlığını terk eden yüzbinlerce insanımız da Avrupa'ya gitmiş durumdadır. Onların bugün Avrupa alanında karşılaştıkları sorunları belki de en iyi onlar bilir demek gerekir. İkinci sınıf vatandaş durumunu yaşamaktadırlar. Toplumsal hayatı düzenlemede hiçbir rolleri olmadığı gibi, katılımları da söz konusu olmamaktadır. Dahası toplumsal işleme aygıtı onlara bu hakkı tanımamaktadır. Onlar Avrupalılar için ucuz iş gücü olmanın dışında bir kavrama sahip olamamaktadırlar. Ve artan işsizlik faturası da onlara çıkarılmakta, sosyal yaşamda da psikolojik baskı ve mevcut toplumların normal vatandaşı gözüyle bakılmama endişesiyle yaşamaktadırlar.

Yavaş yavaş kültürel ve ekonomik baskıların kıskacına alınan bireyler ruhi bunalımlara sürüklenerek, gittikçe kişiliğini kaybederek, lümpenleşerek ve saldırganlaşarak kendi ulusal ve toplumsal değerlerinden uzaklaşmaktadır. Böylesi bir bunalıma sürüklenen bireyin ruhu köleleşerek toplumsal yapıya onarılması zor zararlar vermektedir. Ailesel yaşam zehirlenerek dejenere olmaktadır. Hayatın her alanında sıkışan bu insanlar TC'nin kapan gibi hazırladığı ortama çekilerek en çirkin emellere alet edilmekte, ulusal ve toplumsal değerlere karşı bir mitralyöz görevi gördürülmektedir. Bu bir toplumun iskelet yapısını özünde boşatmanın kendisi olmaktadır.

Bugün Avrupa'da yaşayan yüzbinlerce Kürt ve Türk'ün eğer devrimci çalışma olmasaydı yukarda belirtilen duruma düşme tehlikesi oldukça yüksek olacaktı. Nitekim böylesi durumları yaşayan binler de yok değildir. TC binlerce insanın eline pasaport vererek ve teşvik ederek sonu belli olmayan dikenli bir maceraya sürüklemektedir. Bu durumun sis perdesini araştırıp kaldırdığımızda, tarlasını, altınlarını daha doğrusu tepeden tırnağa neyi varsa satıp Avrupa'nın sahte hülyalarına kanan insanların burda çektikleri acıların sorumlusunun TC olduğu çok netçe görülmektedir.

Avrupa'nın en çekilmez ve tortu işlerinde çalışıp birkaç kuruş kazanıp altına bir araba alarak ülkeye dönüp hava atmanın gerçekçi olmadığını artık binlerce insan anlamış durumdadır. 15 yıllık bir yurtsever işçi, "Yaşamın en tatlısı ve kutsalı ülke topraklarında olur. Hele hele ülkedeki özgür bir toprak parçası üzerindeki özgür bir yaşam hiçbir şeyle değiştirilemez. Özgür bir yaşam ülkedeki mücadele ile kazanılır. Yapılacak şey ülkeye dönüşü kararlıca düşünmek ve hayata geçirmektir" diyor. Evet sorunun tek çözümü kendi ülkesine geri dönüşü yapmak, ulusal kimlik ve yaşam yolunda atılan büyük adımların bir dişlisi olmaktır.

Evet sorunun tek çözümü kendi ülkesine geri dönüşü yapmak, ulusal kimlik ve yaşam yolunda atılan büyük adımların bir dişlisi olmaktır.

Alman emperyalizminin açtığı PKK davası ve ardındaki nedenler

Baştarafı 13. sayfada

kemelerinde de güçlü geliştirilecek bir savunmayla Kürdistan devriminin savunulması, Kürdistan halkının savunulması, PKK'nin savunulması, insanlığın güçlü bir savunulması gerçekleşecektir.

Avrupa'nın tam da ortasında ve Avrupalıların çoktan "bizim öz malımızdır" deyip, ama neredeyse tarihin çöplüğüne attıkları bu soylu demokrasi ve sosyalizm kavramlarına da güçlü bir savunmayla sahip çıkmamız söz konusu olabilir, ki, bu da PKK'nin enternasyonalizme en sağlam katkılarından birisi olacaktır. Görülüyor ki, nerede olursa olsun, her haksız uygulamaya karşı PKK'nin onun doğru bir savunulmasını getireceği, karşısındaki güç ne kadar büyük olursa olsun, kendini ne kadar efendi görürse görsün, PKK tarafından yargılanmaktan kurtulamayacağı açıktır. Bu açıklık, partimizin, onun çizgisinin büyük haklılık, insanilik, bağımsızlık temelinden kaynaklanır. Yine bu açıklık, karşı tarafın büyüklük adına tarihin kirine, gericiliğine iliklerine kadar batmış olmasından kaynaklanır. Bu tip yargılamalar engizisyon mahkemelerinden tutalım, Hitler mahkemelerine kadar tarihin her döneminde olur ama, karşılarındakiler ne kadar azınlıkta olurlarsa olsunlar, kendilerini savunmaktan ne kadar yoksun kılınmak istenirlerse istensinler, tarih her zaman bu tarzda yargılama yapmaya kalkışanların yargılandığını ve tarihin hükmünün de bu resmi yargılayıcıların değil, yargılananların lehine tecelli ettiğini göstermiştir.

Tarih bize de bu temelde bir şans tanımaktadır. Belli ki, biz bu şansı iyi değerlendireceğiz. Tarihin tanıdığı en çapulcu, en despot ve günümüzde de en faşist rejimine karşı Kürdistan devriminin savunmasını yapmakla, bize dayattıkları mahkemelerini nasıl ki Kürdistan gerçeğinin itiraf edildiği bir kürsü haline getirdiysek, bu anlamda açıktan verilen savaşta ve kazanılan zaferlerden daha yaman bir savaşımın burada verilmesinde ve kazanılmasında gösterdiğimiz bir direnişçiliği, Alman mahkemelerinde de göstereceğiz. Bunun sonucunda belki cezalar çok olur, belki şehit vermeler de olur. Ama yine de bu sefer güçlü bir emperyalist devlete ve onun arkasındaki sisteme karşı, büyük bir yargılama gücü ve bu anlamda ulusal kurtuluşumuzun enternasyonalist anlamın parlak bir örneğini oluşturacağız. Bunu böyle yapmak da, özü çok güçlü olan devrimci bir örgütün, bir partinin şanlı görevlerindendir. Buna sahip çıkıyoruz. Bu şansa sahip olmayı bir gurur vesilesi de yapıyoruz. Şüphesiz gerekleri yerine tam getirildiğinde, yine kazanacak olan Kürdistan halkıdır, onun önderi Kürdistan İşçi Partisi'dir ve yüce enternasyonalizmdir.

Nisan 1989

1994, KÜRDİSTAN'DA ÖZGÜRLEŞME YILI OLACAKTIR

Baştarafı 5. sayfada

ma birliklerini, halkın kendini bu tip olası kontra saldırılarına karşı nasıl koruması gerektiğini hem örgütleme, hem yönetmeyle güçlendirip geliştirmek gerekiyor. Genel, soyut bir örgütleme olmamalıdır. Saldırıları karşılayan bir örgütlenme ve en önemlisi de kendini eyleme çeken bir örgütleme olmalıdır. Yani, örgütleme sadece savunma temelinde, olmamalı, kontra güçlerine de uygun yer ve zamanda güçlü darbeler de indirebilmelidir. Halk cephesinde bu şekilde önemli sonuçlar yaratılabilir.

Gerilla zaten esastır. 94 yılında 30 bin gerilla ile güçlü bir çıkış yapmak ve aynı zamanda milisi birkaç katı geliştirmek zaferin teminatı olacaktır. O açıdan gerilla için bu kış çok önemlidir. Özellikle eğitim için, güç düzenlemesi ve büyütülmesi için bu kış önemli bir dönem. Aynı zamanda gerilla kışın eylemlerini sürdürecektir. Yani kış süreci en iyi bir şekilde değerlendirilerek 94'e güçlü bir çıkış yapılacaktır. Diğer taraftan TC'ye çok güçlü darbeler de vurulacaktır. Güç büyütmek ve bu gücü eğitip bahar ile birlikte, savaş içinde doğru bir şekilde konumlandırmak doğru olandır. Bu açıdan kış süreci ARGK'ye katılım için önemli zamanlama olacaktır.

Özellikle düşmanın ekonomik hedeflerine yönelik eylemler savaşta sonuç almayı ve düşmandaki panik havasını daha da derinleştirmeyi biraz sağlayacaktır. Özel savaşın önemli bir işlevini yerine getiren bazı kurum ve kuruluşlara Türkiye metropollerinde yapılacak eylemler, Türkiye'yi daha fazla savaş alanı haline getirecektir. Partinin 15. kuruluş yıldönümünde İstanbul'da gerçekleştirilen sınırlı bazı eylemler, bu konunun üzerinde ne kadar ciddiyetle durulması gerektiğini gösteriyor. 93 yılında turizme karşı gerçekleştirilen bazı sınırlı eylemlerin sonuçları hatırlandığında, 94 için bunun ne kadar önemli olduğu anlaşılırdır.

Türkiye metropollerindeki Kürdistanlılara bu kış sürecinde daha da fazla görev düşecektir. Gerek faşist kesimlerin saldırılarına karşı kendisini korumada, gerekse de Kürdistan'daki katliamların hesabını misli ile sormada önemli görevleri yerine getirebilirler. Hedefler çok çeşitlidir. Yönelmek fazla zor değildir. Bu görevlere sarılmak vazgeçilmez olacaktır.

Ayrıca Türkiye halkı çok önemli bir baskı altındadır. Türkiye'de her şey tutuklanma, işkence ve ölüm gerekçesidir. Ekonomik yaşamı gittikçe zorlaşmaktadır. Savaşın ağır yükünü emekçi kesimler gittikçe daha fazla çekiyor. Yer yer tepkisini de dile getiriyor. Ancak siyasal cepheleşmesinin gerçekleşmesi gerekir. Önümüzde yerel seçimler var. Halkın da artık insanlık görevlerine sahip çıkmasının da ötesinde, kendisini savunması gerekir. Başkan APO, "Türkiye'nin emekçi kitleleri büyük öfke içindedir. Onların da siyasal cepheleşmesini sağlayacağız. Yerel seçimlerde muhtemelen tüm devrimci ve demokrat güçlerin birlikteliğini sağlamaya çalışacağız. Ortak bir seçim politikasıyla da onları destekleyebiliriz. Bazı dost grupların faaliyetlerine her düzeyde -maddi ve manevi olarak- desteğimizi daha da hızlandırırız" diyor.

Önümüzde yerel seçimler var. TC bu konuda oldukça zorlanmaktadır. Çıkış yolları üzerinde çok durmakta, fakat oldukça zorlanmaktadır. Umutlarını halka yönelerek PKK'nin etkisini kırmaya bağlamıştır. Bu seçimleri TC'ye ağır ödetmek ve özgürleşme seçimleri haline getirmek mümkündür. Gerek Kürdistan'da, gerekse Türkiye'de TC'nin halk tarafından istenmediğinin bir referandumu olabilir. TC'nin bazı özel savaş girişimleri var. Özellikle Refah partisi gibi, din maskesini kullanan bir partiyi kullanarak sonuç almak isteyebilir. Bu oyunlara gelmemek, halkın iradesini kesin olarak seçime yansıtmak önem kazanacaktır. Şayet bunlar olmazsa, Kürdistan halkı kendi seçimlerini kendisi yapabilir ve bunu yapacaktır da. Bu anlamda yerel seçimleri en iyi şekilde kullanılacaktır, bundan kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Türkiye halkının da özgürleşme konusunda biraz daha iddialı olması gerekir.

Yeni temellerde geliştirilmeye çalışılan koruculuk elbette sonuç vermeyecektir. Ve 1994, koruculuğun daha fazla çözüldüğü bir yıl olacaktır. Bu anlamda, Kürdistan'ın düşmanlarına hak ettikleri cevaplar verilecektir. KDP temelinde dayatılmaya çalışılan ihanetçi işbirlikçilik de zor dönemler yaşıyor. Güney Kürdistan daha fazla devrimin mevzisi haline getirilecektir ve şimdiden önemli sonuçlar alınmıştır.

Avrupa'daki halkımız da bu dönemde görevlerine daha fazla sahip çıkmalı, dünya gericiliğinin Kürdistan devrimini dünya insanlığından izole etme ve saptırma girişimlerine en sert şekilde yanıt vermelidir. Avrupa'da son gelişen eylemler bu anlamda önemli derslerle doludur. Diplomatik faaliyetler için oldukça fazla olanak vardır. Bu olanaklar daha iyi şekilde kullanılarak bu alanda da sonuç almak mümkündür.

Görülüyor ki, dünya gericiliğinin bütün çabalarına rağmen, Kürdistan devrimi, Kürdistan'da kazandıklarını daha güçlü mevzilere dönüştürüyor ve sonuç alıyor. Bütün gerici çabalara rağmen imkanlar ve mevziler sınırsızdır. Sonuç almaktan da başka bir şey olanaklı görülmüyor.

İNSANIN ÜLKESİNDE BULUNMASI İLE GÖNÜL BAĞININ KOPMAMASI ARASINDA FARK YOKTUR

Baştarafı 24. sayfada

ediyorum. Kavgayla, güleryüzle mutlu gitti, bunun için üzülüyorum. Siz kendinizi nasıl geliştirecek, bize ne kadar büyük bir ruh vereceksiniz, üzerimizdeki yükü kaldırabilecek misiniz? Yapabilecek misiniz, yoksa yapamayacak mısınız? Büyük şehide üzülmeyin, kendinize üzülün. Siz de biraz büyük olabilecek misiniz, olamayacak mısınız? Acaba siz de şerefli bir sona varacak mısınız, varmayacak mısınız?

Apê Osman'a biraz saygınız varsa burda, biraz büyük kalınmalı. O 50-60 yıl yalnız başına nasıl son nefesine kadar büyük kaldı? Ona değer vermek insanın kendi değerini de büyütmek içindir. Kürdüz, şehitlerin anılarına, Apê Osman'ın anısına bağlı olduğunu söyleyenler, onun 50-60 yıl nasıl tek başına ayakta kalabildiğine baksınlar. Niçin dinlemiyor, niçin onu duymuyorsunuz?

Böyle tek olanlar herşeydir. Kendini birşey sananlar hiçbir şeydirler. Niçin? Hiç birşeyi temsil etmiyorlar. Yaşamlarında hiçbir değer yoktur.

Hepimizin başı sağolsun.

PKK, 16. yılına nihai zafere hazırlanmış olarak giriyor

Baştarafı 18. sayfada

Hiç şüphesiz yapacak başka işlerimiz de olacaktır. Kitlemizin hazırlanması, örgütlenmesi, savaşçı güçlerimizin eğitilmesi, mevzilendirilmesi sürekli bir görevdir. Eğitim ve örgütlenme hem halk için, hem gerilla için sınırsız bir çaba ile, tutku ile yerine getirilmesi gereken görevlerdir. Önümüzdeki atılım dönemize biz, başta gerilla ordumuz olmak üzere, önümüze kaba hedefler koyduk: 30 bin gerilla diyoruz, bunu zorlayacağız. Serîhildan kitlemiz diyoruz, siyasal ordumuz diyoruz, yüzbinlercesini örgütleyeceğiz ve savaş alanlarına çekeceğiz. Ve önümüzün dış ve iç ilişki ortamını sürekli canlı kılacağız, nefes borularını asla tıkatmayacağız. Çok sayıda öncü kadroyu yedekleriyle birlikte oluşturacağız. Bütün bunları temel mevzilere, mevkilere çekip düzenleyeceğiz ve devrim için en hayati olan komuta kademelerini sağlamlaştıracağız. Pratikte kendini kanıtlayanlarla -ki küçümsenemez bir savaşı yaşıyoruz- sağlam geçenlerle, oldukça kendini teorik olarak yetkinleştirenlerle boşlukları dolduracağız, kesinleştireceğiz.

Bütün bunlar yapıldığında göreceğiz ki, devrimimiz bu önümüzdeki dönemde de işin ucunda nihai zaferi de yakalayabilecek bir tarzda ve bir tempoda yürüyebilecektir. Kendisine dayatılan ve sadece TC'nin özel savaşım güçlerini değil, emperyalizmin özel savaşım çabalarını da boşa çıkarabilecektir. Kendi yetmezliklerimizi aşmakla yetinmeyeceğiz, çok yeterli, yetkin yönlerimizi de açığa çıkartacağız. Sadece, "her zamankinden daha fazla kendimize güveniyoruz, başaracağız" demekle yetinmiyoruz. Pratik tecrübenin bize kazandırdığı, nerede nasıl adım atılır, kime nasıl yaklaşılır, örgüt nasıl kurulur, ordu nasıl kurulur, savaş nasıl verilir konularında gerekeni yapacağız. Bütün bunlara hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar doğru yaklaşmayı ve başarmayı şimdi bir yaşam biçimi haline getirmiş bulunuyoruz. İnanıyoruz ki, içine girdiğimiz yeni mücadele yılına böyle yüklü, sorumlu, yaratma yeteneklerini konuşturarak, hakkını vererek ve nerede ne kadar dayanılması gerekiyorsa o kadar dayanacak, nereye ne kadar yüklenilmesi gerekiyorsa o kadar yüklenecek ve böylece ardına kadar kazanmayı bileceğiz.

Başta bütün partililer olmak üzere ordulaşmamızın ve cepheleşmemizin her sahasında çalışan tüm güçlerimiz!

Dönemin üzerine, yeni yılın üzerine, bütün duygu ve düşünce güçlerini bu temelde harekete geçirerek, gerektiğinde kendimizi bir tek nokta haline getirerek yüklenmeyi bilmeliyiz. Başarıdan başka hiçbir şeye fırsat vermemeli; "zafer için ne gerekiyorsa onu kendimde yaratacağım, ortaya çıkaracağım" diyerek dayanmayı, yüklenmeyi bilmeliyiz. Devrimi oldukça özümsemiş, amaca bu biçimde yaklaşarak, onun yol yöntemlerinde bu kadar yoğunlaşmış olarak, etle tırnak gibi kaynaşmış olarak yaklaşım gösterek kişiliğin önünde hiçbir güç dayanamaz. Öncü güçlerin böyle idare ettiği, yönettiği bir devrimin de başarmaması düşünülemez.

İşte biz böyle bir devrimin içindeyiz. Böylesine bir devrimin böylesine sonuca giden bir aşamasındayız. Bu, hem büyük bir şans, hem de amansız çabalarla, oldukça planlı ve bilinçli emeklerle yakaladığımız ve mutlaka tam başarıyla karşılığını görmemiz gereken, hakkımız ve umudumuz olan bir yaşam seçeneğimiz oluyor. Bunu elden kaçırmak şurada kalsın, tüm halkımıza, insanlığa mal etmek için bir fırsatı, bu şansı mükemmele yakın kullanacağız. Böylece dayatılan -ister dıştan ister içten- hiçbir haklı temeli olmayan "yıkılmaya mahkumsunuz" dayatmalarını boşa çıkaracağız. Bir yaşam seçeneğimiz olan devrimle tarihin her türlü lanetli geçmişini sadece silmekle kalmayacağımız, belki de insanlığın öncülüğüne bile layık bir yaşamın sahibi olacağız.

Böyle bir dönemin içinde olduğumuzdan kuşku duyulmayacağı gibi, kazanmamız için de artık kendimizi bütünüyle bu çerçevede vermek gerekiyor. İnsanlığa da, ulusal ve sosyal gerçeğimize de uygun olanın bu olduğuna şüphe yoktur. Bu yaşadığımız bütün acımasızlığa, şehitlerin tek anlamı böyle olan bir yaşama, yine zindan direnişçiliğine, her türlü zorluklara, katlanarak her sahada direnişi sürdüren bütün çalışanlarımıza layık olanın bu olduğuna inanarak ve bilerek bu mücadele yılına, bu mücadele yılındaki savaşa hakkını vereceğiz. Gerisi biraz zaman işidir. Talihsizlikler olabilir, bazı kayıplarımız olabilir, ama her zaman söylediğim gibi tek bir dürüst kişi bile kalsa bu çerçevede doğru ve kararlıca yürürse, bu bile zafer sağlayabilir. Bu önümüzdeki yıla böyle yüklenmeliyiz. Bu temelde, başta bütün partililer olmak üzere, her sahadaki savaşanlarımızı görevlerine çağırıyor ve başarmaları için her şeylerini ortaya koymalarını diliyoruz. Tekrar selam ve saygılarımızı sunuyoruz.

27 Kasım 1993

ÖZÜR

Geçen sayıdan başlayarak yayınladığımız ve bu sayıda devam etmesi gereken "Kürdistan sorununda Batı nerede" ve "Perinçek dosyası" başlıklı yazıları, Alman devletinin gazetemize yaptığı baskınlarda orijinallerine el koyması nedeniyle yayınlayamıyoruz. Adı geçen ve benzeri yazıları gelecek sayılarımızda devam ettireceğimizi bildiyor ve tüm okuyucularımızdan özür diliyoruz.

ERNK Avrupa Temsilcisi Kani Yılmaz ile son gelişmeler üzerine yaptığımız röportaj:

Yüklenelim! Kesin ama kesin kazanıyoruz

BERXWEDAN: ***Kürdistanlıların Lice Katliamı'nı protesto etmek amacıyla Avrupa'da yaptıkları eylemleri bahane eden başta Almanya olmak üzere bazı Avrupa devletleri kendi yasalarını da hiçe sayarak Kürt halkının yasal ve demokratik kurumlarına yöneldiler. Bu tutumu nasıl değerlendiriyorsunuz?***

KANİ YILMAZ: Bilindiği gibi Almanya, Avrupa'daki Kürdistan halkının, faşist-sömürgeci TC'nin yaptığı katliamları protesto eylemlerini "iç güvenliği tehdit ediyor" gibi göstererek, halkımızın yasal ve meşru kurumlarını kapatma kararı aldı. Bu konuda bazı Avrupa devletlerine de baskı uyguluyor. Şu nokta iyi bilinmelidir ki, Almanya'nın attığı bu adım, kesinlikle "iç güvenlik" gerekçesi ile ilgili değildir. İç sorunlardan kaynaklanmıyor. TC ile işbirliği içerisinde sürdürülmüştür ve temelinde pazarlık vardır. Almanya bu şekilde aldığı bir tutumla, tüm Kürt halkını karşısına almıştır.

Bütün mesele, Çiller hükümetine bahara, yani yerel seçimlere kadar destek sunmak ve biraz daha yaşatmaktır. Verilen bu destek, Kürdistan'daki vahşi katliamlara da onay vermek anlamına geliyor. Bunların altında yatan diğer bir neden ise 1994 yılında PKK'yi zayıflatarak çözüme gitme isteğidir. Kendi çözümlerini işbirlikçileri ile birlikte dayatmak istiyorlar. Almanya'nın soykırımlar temelinde TC ile ilişkisi yeni değildir.

Bilindiği gibi, Almanya Ermeni soykırımında da soykırımın elebaşlarını barındırmış ve korumaya almıştır. Şimdi de halkımız bir soykırım tehdidi altındadır ve Almanya TC'nin yanındadır.

Almanya'nın TC'ye verdiği kitle imha silahları halkımızı katlediyor. İnsanlarımızın Alman panzerlerinin arkasına bağlanarak parçalandığı ve Lice'yi yerle bir eden silahların büyük kısmının Almanya tarafından verildiği tüm dünya kamuoyu ve halkımız tarafından bilinmektedir. Tüm dünya silah indirimine giderken, Almanya eski Demokratik Almanya'dan kalan silahları TC'ye verdi. Ve bu silahlar bugün halkımızın katliamında kullanılıyor.

Ayrıca Alman devleti tarafından verilen siyasi destek, TC'nin vahşi özel savaşını cesaretlendiriyor. Burada tüm kamuoyuna şu soruyu soruyoruz. Bazı binaların hasar görmesi ve camlarının kırılması mı terördür, yoksa, kitle imha silahlarıyla bir halkın katliamına suç ortaklığı mı? Bu sorunun cevabının iyi verilmesi ve asıl teröristin ortaya çıkarılması gerekiyor. Alman silahlarının ülkemizde ne işi var? Bu sorunun yanıtlanması gerekir. Alman silahlarıyla bizi öldürürken, bize terörist denmesi tam bir ikiyüzlülüktür.

Avrupa devletlerinin ve TC'nin "PKK'siz çözüm", "zayıflatılmış bir PKK ile çözüme gitme" ya da "yeni çözüm güçleri yaratma" çabaları gözleniyor. Gerek bu devletlere, gerekse de işbirlikçi güçlere bu konuda bir mesajınız var mı?

"PKK'siz çözüm", "zayıflatılmış bir PKK ile 1994'e girme" ya da "yeni çözüm güçleri yaratma" vb. halkımızın mücadelesini saptırıcı, özgürlük özlemlerine düşman ve kölelik ilişkilerini yeniden dayatan yaklaşımlara izin vermeyeceğimiz açıktır.

Bizim halkımız en yiğit, en fedakar ve en cesur evlatlarını feda ederek bugünkü mücadele, özgürleşme ve birlik aşamasına ulaştı. Dolayısıyla herkes bu savaşa saygılı olmak durumundadır. Bu savaşta bir halkın özgürlük ve bağımsızlığı gibi en değerli özlemler gizlidir. Bu köleliğe karşı duruş eylemidir. Hiç kuşku yok ki, köleliği yeniden halkımıza dayatan bu oyunlar, kesin olarak boşa çıkarılacaktır. Başkan APO'nun yıl değerlendirmeleri açıktır. Bu, temelde mücadelemiz sonuç aşamasına doğru gidiyor. Kürt halkı zafere oldukça yakındır. Elini atsa neredeyse düşürüp alacak bir noktadadır.

TC'nin ve onun satılık-aşağılık basınının tüm özel savaş oyunları boşa çıkarılacaktır. Hazırlıklarımız kapsamlı ve güçlüdür. 1994 bırakın bizim zayıflatılmamız, tam tersine TC'nin çözülüş ve çöküş yılı olacaktır. TC'yi bu akıbetten Almanya ve Avrupa'nın desteği de kurtaramayacaktır.

Halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesine yardım etmesi ise, onun en doğal hakkıdır. TC, dernek, konsolosluk ve camilerde gecegündüz haksız bir savaş için yardım topluyor. Topladığı bu yardımları halkımızın katliamında kullanmaktadır. Daha fazla kitle imha silahı almakta, daha çok karakol yapmakta, daha çok kontrgerilla çalıştırmaktadır. Nitekim "özel ordu" bu yardımlarla oluşturulmaya çalışılıyor. Avrupa, insan yaşamına biraz saygılı ise, bunu engellemelidir.

Halkımız bu desteği herkese ve her şeye rağmen, hem de kat be kat arttırarak sürdürecektir. Kimsenin bunu engellemeye ne hakkı vardır, ne de buna gücü yetebilir. Bu halkımızın kendi özgürlük savaşıdır, ülke kavgasıdır, onur savaşıdır. Bunun ihtiyaçlarını da elbet kendisi karşılayacaktır. Halkımız da bu konuda gönüllüdür. Bilinçlidir ve kazanmaya karar vermiştir.

Halkımız, Başkan APO'nun büyüklüğüne, önderliğine güvensin, izinden ayrılmasın. Mücadeleye dört elle sarılsın. 1994 kesinlikle zafer yılı olacaktır!

TC'nin oyununa gelmemeleri konusunda tüm ilgili çevreleri uyarmakta ve yüklenmek istenen bu tehlikeli ve talihsiz rolü hatırlatmakta fayda vardır. Büyük direnişimiz gelişecek, savaşımız kendini kanıtlayarak büyüyecektir. Kendisine yurtseverim diyen herkes, çok duyarlı ve dikkatli olmalı, ulusal kurtuluş mücadelesinin etrafında sıkı bir şekilde kenetlenmelidir. Dönem bunu her zamankinden, daha fazla dayatıyor. Aynı şekilde Türkiyeli devrimciler ve demokratlar, kendileriyle bir kardeşlik mukavelesi anlamına gelen Kürdistan ulusal kurtuluş savaşına destek olmalı, düşmanın psikolojik savaş çabalarını boşa çıkaracak bir pratik sergilemelidirler. Kürdistan halkının kurtuluşu, Türk halkının kurtuluşu anlamına geliyor. Sömürgeci burjuvazi Kürdistan'ı elde tutabilmek için Türk halkını da tam bir baskı cenderesi içine almış durumdadır. Türk halkına da her gün katliam ve işkence uygulanmakta ve ekonomik olarak savaşın yükü emekçi Türk halkına yüklenmiş bulunmaktadır. Türk halkı da bu anlamda Kürt halkının uzattığı insanlık ve kardeşlik elini artık tutmalıdır. Böylece sömürgeci TC'nin, emperyalizmin ve Kürt işbirlikçiliğinin halklara dayattıkları kölelik zincirleri parçalanacaktır. Kürdistan halkı bu konuda üzerine düşeni yapmaktadır. Bundan sonra daha fazlasını yapacaktır.

PKK'nin "zorla para toplama" ve "uyuşturucu kaçaklığı" gibi kirli işlere bulaştığı konusunda Türk basınında haberler çıkıyor, bu konuda ne diyorsunuz?

"Zorla para alma", "uyuşturucu ticareti" gibi çirkin iftiralar, TC'ye ve şahsiyetsiz basını ile işbirlikçilerine yaraşır yalanlardır. Bu yalanlar, psikolojik savaş amaçlı olarak yürütülmektedir. Bununla PKK'yi uluslararası demokratik kuruluş ve çevreler nezdinde zor durumda bırakmak istiyorlar. Fakat amaçlarına ulaşmaları mümkün değildir.

Çünkü, PKK bir insanlık, dürüstlük ve temizlik hareketidir. İnsanlığı kirletilmiş noktalardan arındırma hareketidir. Bu anlamda da yeni bir kültür, yeni bir ahlakın temsilcisi olarak dünya insanlığının Kürdistan'da doğan en büyük temsilcisi ve destekçisidir.

En temiz ve en doğru yaşayan kitle, PKK'nin etkisindeki Kürtlerdir. Aile yaşamları tertemizdir. Çocukları, ahlakları herkesten çok farklıdır. PKK'lileri tanıyan herkes bu gerçeğin böyle olduğunu rahatlıkla görebilir.

Tüm Avrupa'ya soruyorum. PKK'nin uyuşturucu ile tek bir bağlantısı varsa açıklasınlar.

Asıl uyuşturucu merkezleri, katil TC'nin konsoloslukları dır. Daha geçenlerde bir konsolosluk görevlisi Hamburg batakhanelerinde Alman polisi tarafından öldürüldü. Bu işlere bulaşan Kürtlerin de TC ve konsoloslukları ile bağlantısı vardır. Kürdistan'dan buralara sahte yollarla kaçırtıp, bu kirli işlere bulaştırıyorlar. PKK ise bunları kurtarmaya çalışıyor.

Bu çirkin ve aşağılık iftiralar onurlu kurtuluş mücadelemizi zerre kadar etkilemeyecektir.

Almanya'nın Kürt halkının kurumlarını yasaklamasından sonra, yurtsever Kürt halkı kendi kurumlarına sahip çıktı. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Almanya'nın kurumlarımıza yönelik geliştirdiği yasaklama kararına karşı, halkımızın büyük bir direnişi yaşandı. Halkımızın bu yiğitçe sahip çıkma tavrı, ölümüne sergilediği kararlı direniş ve sonrasında tüm kurumlarını kendisinin açması, kesin olarak bir zaferdir ve selamlanması gereken bir tavırdır. Ele geçirilen mevziler kesinlikle halkımızın zaferidir. Gazeteniz aracılığıyla halkımızın sergilediği bu direnişi ve kazandığı politik zaferi selamlıyoruz.

Yurtsever kitlemizin politik uyanıklığı, çelikten birliği ve politik bilinç düzeyi herkeste şaşkınlık yaratmıştır. Değerlerine ve yarattıkları zengin geleneğe ölümüne bağlılık, bir anlamda tüm karşı yönelimleri boşa çıkarmış ve PKK kitlesinin ne olup olmadığını dost ve düşmana göstermiştir. Bütün dünya şunu açıkça görmüştür ki, böyle birlik olan, böyle direnen ve böyle savaşan bir halk, karşısına bütün dünya gericiliği de çıksa mutlaka kazanacaktır. Hele bu halk, bir de PKK gibi bir öncünün etrafında kenetlenmiş ve PKK halklaşmışsa kazanacağı daha da kesindir.

Biz halkımızın bu tavrından, direnişçilik ve eylemciliğinden gurur duyuyoruz. Tabii ki görevleri henüz bitmemiştir. Önümüzdeki dönem çok daha yoğun geçecektir. Tüm güçlerimiz şimdiden kendini ayarlamalıdırlar. Çünkü yerel seçimlere kadar hakkımızda yeni kararlar, yeni tutuklamalar geliştirebilirler. Bütün bunlara karşı hazırlıklı olmak gerekir.

Hiçbir mevzimizi terk etmeyeceğimiz çok açıktır. Bırakın bizi geriletmeyi, yerimizden ve mevzilerimizden oynatmaya kimsenin gücü yetmeyecektir. Çünkü mevzilerimiz kolay kazanılmamıştır. En değerli varlıklarımızı vererek elde etmişiz. Dolayısıyla her koşul altında onları koruyacağımızdan kimsenin şüphesi olmamalıdır.

Başkan APO'ya, öncümüze, savaşımıza ve halkımıza bağlılığın gereği ne ise ve bizden ne tür bir fedakarlık istenirse istensin, kesin olarak gereğini yapacağız. Çünkü, biliyoruz ki, TC son sürecini yaşıyor. Koparılan bu gürültü ve yaygara ondandır. Biz de sonunu kesin olarak getireceğiz. Dünyanın en barbar en katliamcı bir gücünü halkların başına bela olmaktan çıkarmak ise, insanlığa sunacağımız en büyük hizmettir.

Avrupa'da yaşayan yurtsever Kürdistanlılardan ne bekliyorsunuz?

Türk devleti yenilmiştir. Tepe takla gidiyor. Büyük fedakarlıklarla bugüne getirdiğimiz mücadelemiz artık sonuca gitmektedir. Bu mücadelede Başkan Apo'nun rolü belirleyicidir. Partimizin öncülüğü, büyük savaşımız, gerillamızın kahramanca darbeleri, yurtseverlerin büyük fedakarlıkları ve gece gündüz demeden sundukları destek, bizi bugünlere getirmiştir. Tarih bize ilk kez özgürlük halkasını yakalatmıştır. Şimdi daha çok yüklenmek gerekiyor. Türk basınının psikolojik savaş amaçlı hiçbir haberine inanılmamalıdır. Mücadelemiz güçlüdür. 1994 kesinlikle zafer yılı olacaktır. Başkan APO'nun büyüklüğüne, önderliğine güvensinler, izinden ayrılmasınlar. Mücadeleye dört elle sarılsınlar. Biz de elimizden gelen her türlü desteği sunacağız.

Avrupa devletlerine ve demokratik çevrelerine bir mesajınız var mı?

Almanya ve diğer Avrupa ülkeleri, eğer gerçekten insan haklarına saygılıysalar, tüm varlığı yok sayılan, adı inkar edilen, dili yasaklanan, özgürlük çığlığı boğulmak istenen halkımızın yanında yer alırlar.

TC, tarihsel haksızlığın, katliamın ve inkarın adıdır. TC'nin suç ortağı olmak, Alman halkının onuru ile oynamak olur.

Tüm Almanya ve Avrupa kamuoyunu, ilerici ve demokratik çevreleri, halkımızın haklı ve meşru mücadelesi ile dayanışma içinde olmaya çağırıyorum. Seslerini yükseltmeli, silah satışına karşı çıkmalı, turist olarak Türkiye'ye gitmemelidirler. Çünkü turizm gelirleri halkımızın katliamında kullanılmaktadır dolayısıyla, turist olarak Türkiye'ye gitmek halkımızın katliamını desteklemek anlamına gelir.

Alman hükümetini, içine girdiği haksız ve yanlış tutumdan vazgeçmeye ve görüşme-diyalog yolunu tercih etmeye davet ediyorum.

Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Tüm halkımızı ve örgütümüzü, uyanık ve disiplinli olmaya, provokasyonlara gelmemeye ve Başkan APO'nun ışıklı yolunda daha çok kenetlenmeye çağırıyorum.

Ve diyorum ki, yüklenelim! Kesin ama kesin olarak kazanıyoruz.

Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ediyoruz.

Ben teşekkür ederim.